

Hoàng Ưng

Thập Tam Sát Thủ

Hồi 1

Vũ Dạ Phong Tiêu Sách

Ngân Kiếm Mang Lãnh Hàng

Mưa, mưa đêm, mưa rả rích.

Gió phàn phật, mưa rì rào, xuân lạnh liu liu.

Mưa lạnh mờ sông trời, trời mênh man, sông mênh man, bóng cây hai bên bờ sông cũng mênh man.

Gió lùa tàng cây, mưa quét vào tàng cây, lùa lá lác đác rơi, quét lá lác đác rơi.

Lá thấm nước, nước thấm lá, nhỏ giọt nhỏ giọt. Hạt nước nơi vành nón tre cũng nhỏ giọt, nhỏ giọt.

Không chỉ có nón tre, người đó còn khoác áo tơi, nón tre nhỏ giọt nước mưa, áo tơi cũng nước mưa nhỏ giọt.

Những giọt mưa thủy chung rơi cùng một chỗ, người đó cũng thủy chung đứng dưới cây, dưới cây liễu bên phải cầu.

Cầu trải giăng hai bên bờ sông, dài, rộng, có thể qua một lượt hai cỗ xe song mã lớn, cũng có thể để sáu người đi hàng ngang, tuy là cầu

gỗ, xem ra rất chắc chắn.

Bên này cầu nối liền với đường đi, bên kia đương nhiên cũng nối liền đường đi.

Tận đầu một bên đường là thị trấn, thấp thoáng ánh đèn.

Ánh đèn trong mưa mờ hồ, mục quang của người đó cũng mờ hồ trong mưa.

Mục quang từ dưới vành nón chiếu ra, bắn về bên trấn, trang nghiêm, cũng bén nhọn. Mắt lâu lâu vẫn còn chớp, mục quang lại không một chút biến hóa. Mặt người đó đeo khăn đen che lại, nhìn không thấy biến hóa biểu tình của hắn, nhưng hiển nhiên, hắn đang đợi gì đó.

Đêm mưa, bên sông, dưới cây, người che mặt đang chực chờ ... không khí quỷ bí!

Mưa đang vang động, gió đang vang động, nước sông đang vang động, lá cây đang vang động ... Còn người đó, vang cũng không vang, động cũng không động.

Bên kia trấn xa xa, đèn lửa dần dần rơi rụng.

Tiếng trống canh rơi rụng, theo gió, thanh âm đơn điệu truyền đến, đã là canh hai.

“Canh hai ...”. Người đó chung quy lên tiếng, giọng nói đăng nghét trầm thấp, lung lay trong mưa gió, liền bị gió vùi đi, bị mưa dập đi. Ánh đèn cũng lung lay trong mưa gió, lại chưa từng tan biến. Đó là ánh đèn di động.

Ánh đèn từ đầu trấn truyền ra, từ từ đi tới.

Người bịt mặt cũng phát giác ánh đèn đó, mục quang càng hiển lộ nét sắc bén.

Hắn lại vẫn không động đậy, lẳng lặng chờ đợi.

Ánh đèn càng lúc càng gần, tuy chậm, đã đến bên cầu. Là một trần đèn lồng treo bọc giấy bồi sếp, không trách gì có thể vượt qua mưa gió.

Đèn chỉ là một ngọn cô đăng, người lại có hai.

Người cầm đèn đi bên trái, thụt đằng sau, vận kinh trang màu xanh, bên hông giắt trường đao dài ba thước, đầu đội nón trúc.

Người đi đầu bên phải hữu thủ cầm dù, cầm y, đeo kiếm.

Ánh đèn lồng vàng mù tuy không sáng lắm, dưới ánh sáng bắn ra, tướng mạo của hai người lại có thể nhìn thấy được.

Cầm y nhân cỡ ba mươi, mắt phượng, để râu, tướng tá uy vũ, cử chỉ cũng phong độ.

Thanh y nhân cũng ba chục có, nhìn cũng rất phiêu hãn, thiếu phần uy vũ, phần phong độ, tay gã cầm đèn đi theo, không còn nghi ngờ gì nữa là người dẫn đường cho cầm y nhân.

Xem ra gã đích xác chỉ là một người hầu cận.

Đến dưới cầu, gã theo bản năng giơ cao lồng đèn lên.

Đèn lửa liên tục thêm động. Mục quang của người bịt mặt dưới tàng cây bên bờ đối diện cũng thêm động, liền bước ra, bước ra khỏi bóng cây.

Hắn đi tịnh không nhanh, nhưng cũng tịnh không chậm, hai người mới lên tới đầu cầu, hắn cũng xảo hợp vừa đi lên cầu, liền dừng lại.

Cầm y nhân đối diện cơ hồ đồng thời dừng bước.

Thanh y nhân lại bước tới hai bước rồi mới phát giác, gã ngăn người, thu gót, trừng trừng nhìn người bịt mặt. Nhưng người bịt mặt không lý gì tới, chỉ nhìn cầm y nhân.

Cầm y nhân cũng chỉ nhìn người bịt mặt, mục quang của y rất bén nhọn, mục quang của người bịt mặt càng bén nhọn hơn, đơn giản

giống như kiếm, kiếm bén! Tơ mưa miên man cũng phảng phất bị
mục quang tựa như kiếm của hắn chém đứt đoạn!

Cầm y nhân không khỏi rung mình, nhưng mục quang của y lại tỉnh
không co rục lại, trái lại còn biến thành sắc bén hơn, cũng giống như
kiếm!

Mục quang của thanh y nhân cũng chưa từng thoái lùi, gã căn bản
cũng chưa từng tiếp xúc đến mục quang của người che mặt. Gã
trừng được một hồi, chợt quay đầu lại nhìn về phía cầm y nhân.
Cầm y nhân lại tựa hồ đã quên đi gã còn đó, không lý gì tới gã, càng
không nói năng gì.

Chủ nhân không nói gì, kẻ dưới đáng lẽ nên nói! Gã nghĩ ngợi như
vậy, liền xông tới trước mặt người bịt mặt hét lớn:

“Người là ai?”.

Người bịt mặt nhìn cũng không nhìn, quát nhẹ:

“Đi ra!”.

“Đi ra?”. Thanh y nhân tức giận:

“Người chặn đường, còn kêu ta đi ra? Người có biết chủ nhân của ta
là ai không?”.

“Ta biết!”.

Thanh y nhân ưỡn ngực:

“Vậy người có biết ta là ai không?”.

Người bịt mặt cười lạnh một tiếng:

“Người là ai cũng không quan hệ gì!”.

Thanh y nhân càng ưỡn ngực dữ hơn:

“Ta ...”.

Người bịt mặt chợt ngắt lời:

“Ta nói đi ra, lần thứ nhì!”.

Cầm y nhân bên kia chợt mở miệng:

“Đi ra!”.

Thanh y nhân vụt quay đầu lại:

“Đại gia, người hà tất phải dây dưa với hần, thứ đồ không ra gì này, nửa đêm làm trò quỷ cản đường, người cứ an tâm, không cần lo, để kẻ bề tôi này đi giáo huấn hần, để cho hần sau này biết người biết ta!”.

Cầm y nhân khoé miệng hơi hé ra, cũng không nói gì nữa.

Thanh y nhân liền quay đầu lại, trừng mắt nhìn người bịt mặt:

“Ta nói cho người biết, biết điều thì người mau rút lui biến mất, nếu không, một võ sư hộ viện nho nhỏ như ta cũng đủ để đánh bại người rồi!

Người bịt mặt không thềm nói gì.

Thanh y nhân càng đắc ý, đặt đèn lồng bên lan can cầu, hữu thủ trò xuống, nắm lấy cán đao bên hông, tiếng nói càng vang vọng:

“Người ...”.

Người bịt mặt ngắt lời:

“Lần thứ ba, đi ra!”.

“Không đi thì sao!”. Thanh y nhân nắm đao càng chặt.

“Chết!”. Người bịt mặt hồi đáp một cách ngắn gọn lãnh khốc.

Thanh y nhân cười cuồng dại, lắc cổ tay, bạt đao! Đao vừa ra khỏi vỏ, tiếng cười còn chưa dứt, người gã đã phóng qua!

Người bịt mặt tựa như còn chưa phát hiện, thậm chí vẫn không thềm nhìn tới gã.

Đó bất quá là một khoảng cách ngắn, gã xông sát tới, trường đao quạt xuống, nhắm vai phải của người bịt mặt chém xuống!

Đao rất nhanh, mắt thấy vai phải của người bịt mặt sắp bị chém đứt,

giữa giây phút điện quang thạch hỏa đó, người bịt mắt nửa người chột nghiêng qua, hữu chưởng liền thò ra khỏi áo tơi, ngân quang trong chưởng loang loáng, nghênh hướng đao quang!

“Keng”, trường đao dài ba thước của thanh y nhân bắn vọt ra, thoát khỏi tay bay đi!

Gần như cùng một lúc, ngân quang lại nhoáng lên! Cái nón tre đội trên đầu thanh y nhân liền bay ra!

Đao bay vào khoảng không, hết đà rơi xuống, mũi đao hướng xuống, đâm phập lên bản gỗ giữa cầu, lưỡi đao không ngừng rung động! Nón tre cũng rớt bên đó, chính giữa xẻ một đường, cơ hồ chẻ nón tre làm hai phần!

“Tong tong”, trên sàn cầu nhỏ mấy tiếng kỳ dị, hoa máu tung toé không ngừng!

Máu từ mi tâm của thanh y nhân phún ra, gĩa gào thảm, hai tay loạn đảo, đi loạn choạng vài bước, chân đạp vào khoảng không, té xuống cầu!

Nước dưới cầu bắn ùm lên!

Vài con quạ trên tàng cây quanh quần lập tức bị kinh động, vỗ cánh ré lên, bay tứ tán!

“Quác quác quác”, tiếng quạ kêu không ngớt rung động lòng người, vang vọng giữa bầu trời, nghe trong đêm càng gia tăng sự khủng bố! Mặt cẩm y nhân chung quy đã có biến hóa, nhưng y vẫn rất trầm tĩnh, hữu chưởng vẫn cầm dù, tả chưởng vẫn để thấp như cũ.

Người bịt mắt lại có vẻ như không có chuyện gì xảy ra, không biết đã hồi phục lại tư thế ban đầu từ hồi nào, hữu chưởng sát nhân không ngờ đã chui vào trong áo tơi sát na ngân quang nhoáng lên.

Tiếng quạ kêu cuối cùng đã dứt, bóng quạ không biết cũng đã biến

mất về đâu.

Gió quần quật, mưa chầm chấm, dòng nước rầm rì, vẫn giống hệt như vài sát na trước. Bên lan can, ánh đèn lồng vàng ám cũng còn lắt phất.

Cầm y nhân thở dài một tiếng:

“Hảo kiếm pháp!”.

“Quá khen!”. Người bịt mặt ứng lời, trong mắt lại không có tới một nửa tia thần sắc đắc ý.

Mục quang của cầm y nhân từ từ ngó xéo xuống dòng nước dưới cầu, khịt mũi cười:

“Ta không thích người ta làm ra vẻ anh hùng trước mặt ta!”.

“Ta cũng không thích!”. Người bịt mặt điềm đạm ứng lời.

Cầm y nhân mục quang vụt quay lại, chăm chăm nhìn người bịt mặt:

“Ta càng không thích người ta giết tùy tùng của ta trước mặt ta!”.

“Chuyện đó đương nhiên không có ai thích”.

“Người nói người biết ta là ai?”.

“Cầm Y Hầu Hương Tổ Lâu”.

Cầm y nhân chợt cười lên:

“Người quả nhiên biết ta là ai, chỉ tiếc người không để thấy mặt, nếu không ta thật muốn xem xem mình có từng gặp người chưa!”.

Người bịt mặt không nghĩ ngợi gì, lắc lắc đầu:

“Người không thể nhận ra ta, nhưng người chắc đã nghe nói về ta!”.

“Cầm Y Hầu” Hương Tổ Lâu cười càng vang vọng:

“Người là ai?”.

Người bịt mặt không đáp, đôi vai rùn một cái, gió xua áo tơi tốc lên, để lộ bộ đồ dạ hành đen thui bên trong, lộ cả song thủ!

Bộ đồ dạ hành dày kín, bó sát người, song thủ đề thấp, tả thủ cầm vỏ

kiếm, vỏ kiếm màu bạc, kiếm đã ra khỏi vỏ cũng đang nắm chặt trong hữu thủ.

Cán kiếm, lưỡi kiếm, thân kiếm, cũng cùng một màu bạc, trên mũi kiếm đang nhỏ máu.

Kiếm ánh lên ánh đèn, càng chói lòa sáng lạn! Mực quang của Hương Tổ Lôu cũng tựa như bị kiếm quang đoạt mất, ngây người bần thần, chợt thoát miệng la lên:

“Ngân Kiếm sát thủ Tôn Vũ!”.

Người bịt mặt cười bằng mũi:

“Không ngoài sở liệu của ta, người quả nhiên đã từng nghe nói về ta!”.

Hương Tổ Lôu cười khan:

“Nghe danh đã lâu, không ngờ gặp được đêm nay, cũng có thể là tình cờ!”.

“Không phải là tình cờ, đêm trước ...”.

“Đêm trước ta cầm đèn đi tản bộ ...”.

“Tả hữu theo người còn có hai huynh đệ kết bái là Thần Thủ Vu Khiêm, Lôi Tiên Thôi Quân, ta chỉ còn nước dõng mắt tiễn người ra cửa, lại tiễn về nhà! Đêm hôm qua ...”.

Tôn Vũ hơi tiếc nuối:

“Người ở trong nhà bài bạc, người xung quanh càng đông, ta cũng chỉ còn nước ghìm mình!”.

“Người không muốn làm chuyện không nắm chắc?”.

“Chính thị!”.

“Thật cẩn thận, không trách gì chưa bao giờ nghe nói người thất thủ!”.

“Ta không thể không cẩn thận!”.

“Vậy đêm nay ...”.

“Nhị bá phụ của người bày tiệc, người không thể không đi, nhưng hai người Vu Khiêm Thôi Quần không quen biết gì bá phụ của người, tất nhiên không thể đi theo, nơi đó lại gần, bọn chúng cũng an tâm, không cần phải theo hầu bên cạnh, cũng là vì gần nhà nên người không cần phải ở lại, khi về nhà ít ra không tránh khỏi phải qua cây cầu này!”.

“Cho nên người đợi ở đây?”.

“Không có chỗ nào tốt hơn nữa!”.

Hương Tổ Lâu gật đầu liên liên, đột nhiên y lại cười:

“Xem ra người và ta có duyên, còn nói được vài câu!”.

“Duyên gì? Nhưng vô luận là sao, người và ta nói chuyện quả thật cũng đã quá nhiều rồi!”. Tôn Vũ chợt cười lên:

“Nghe đồn người trượng nghĩa rộng rãi, đối với bằng hữu luôn luôn phóng khoáng, chỉ tiếc ta căn bản không thể coi là người, nếu không có lẽ sẽ kết giao với người!”.

“Ai nói người không thể coi là người?”.

“Chính ta”.

Hương Tổ Lâu ngậy người:

“Vậy người là ...”.

“Chức nghiệp sát thủ không có nhân tính!”.

Hương Tổ Lâu hỏi:

“Người đang đề tỉnh ta?”.

“Có thể nói như vậy!”.

“Người đêm nay nhất định phải giết ta?”.

“Ta đã nhận lời người ta, đêm nay trước canh ba phải lấy mạng người!”.

“Người nghe lời người ta ...”.

“Tuyệt không thể sửa đổi!”.

“Vậy đêm nay nếu không phải người chết, thì là ta chết?”. Hương Tổ Lôu hỏi.

“Không còn đường chọn lựa!”.

“Được!”. Nụ cười trên mặt Hương Tổ Lôu dần dần tiêu tán:

“Giang hồ đồn rằng người là sát thủ trong sát thủ, dưới ngân kiếm ba thước đã giết quá trăm mạng ...”.

“Không có nhiều như vậy!”.

“Người người giết tuy người nào cũng khác biệt, nhưng động cơ đều là vì tiền!”.

“Có lúc cũng có ngoại lệ!”. Tôn Vũ điềm đạm trả lời, mục quang ngó xéo.

Máu của thanh y nhân vẫn còn nhuộm sàn cầu, chỉ bắt quá bị nước mưa kéo lan ra, lợt lạt hơn.

Mục quang của Hương Tổ Lôu cũng ngó xéo theo, nhìn thấy vũng máu đó, lại còn chưa minh bạch hàm ý trong lời nói của Tôn Vũ, y gật đầu:

“Người đương nhiên không thể dung tha cho kẻ bên cạnh làm trở ngại người hành sự, bắt quá đó không phải là bản ý của người, cứ như ta mà nói, tin rằng không thể là ngoại lệ!”.

“Không thể!”.

“Vậy”, Hương Tổ Lôu thậm chí cả một chút xiu cười cợt cũng không thấy:

“Là ai đã bỏ tiền ra mua người giết ta?”.

“Thứ cho khó phụng cáo!”. Tôn Vũ chém đinh chặt sắt.

“Người không thể không biết ...”.

“Ta biết, nhưng ta không thể nói, giữ bí mật là điều kiện tối thiểu để làm chức nghiệp sát thủ, hướng hồ”, Tôn Vũ lại cười:

“Người chết đêm nay nếu là ta, người sau này sẽ cẩn thận, thiên hạ e rằng khó lòng có người tìm giết người, đương nhiên người cũng có đủ thời gian để tìm ra chân hung là ai. Trái lại, người chết nếu là người, cho dù người có biết thì có ích gì!”.

“Cũng có lý, được, ta không hỏi người nữa!”. Hương Tổ Lâu trầm ngâm, từ từ nói tiếp:

“Kỳ quái, ta chợt có một ý niệm rất đáng cười trong đầu!”.

“Ý niệm gì?”.

“Người giết người không ngoài mục đích vì tiền, nếu ta cho người tiền, người có phải cũng chịu giết người cho ta không?”.

“Ta sau lưng còn có người, chuyện thỏa hiệp buôn bán không cần ta lo tới, ta cũng không thèm để ý tới!”.

“Người nên dẫn đo cho rõ, ta có thể ra giá hai ngàn lượng vàng!”.

“Hai ngàn lượng vàng!”. Mắt Tôn Vũ sáng lên.

“Sao? Người chê ít?”.

“Không, quá nhiều rồi!”. Giọng nói của Tôn Vũ có vẻ cấp xúc:

“Giết người cũng bắt quá chỉ năm trăm lượng!”.

“Năm trăm lượng? Thật vượt ngoài ý liệu của ta, mấy năm trước ta mua một con két xanh biết đọc Đường thi, trước sau người có biết ta đã dùng bao nhiêu không?”.

“Không biết!”.

“Đúng một ngàn lượng vàng!”. Hương Tổ Lâu cười khở:

“Cả một con két ta cũng không bằng!”.

Tôn Vũ không nói gì, đôi mắt sáng loáng cũng chưa từng biến động.

Hương Tổ Lâu nhìn ra hàm ý trong mắt Tôn Vũ:

“Nói đến tiền, ta sẽ chỉ người lấy, chưa có ai từng hoài nghi lời nói của ta, người cũng nên như vậy, vấn đề là ...”.

Y không nói hết, nhưng cho dù y không nói hết, Tôn Vũ cũng biết y muốn nói gì.

Tôn Vũ cũng không còn lời nào để nói.

Hai ngàn lượng vàng, không còn nghi ngờ gì nữa, là một con số dụ hoặc, hấn quả thật cần đắn đo một lượt.

Mưa, dần dần yếu đi, mưa bụi. Gió vẫn mạnh, lồng đèn bên cầu cũng vẫn còn sáng.

Tôn Vũ chung quy mở miệng, hỏi:

“Người người muốn giết là ai?”.

Hương Tổ Lâu thở dài thườn thượt, từ từ hỏi đáp:

“Người đã ra tiền mua người giết ta!”.

Tôn Vũ cười:

“Không ngoài ý liệu của ta!”.

“Bọn chúng có mấy người, người giết hết cho ta!”.

“Chuyện đó cũng có thể làm được, còn tiền?”.

“Có vị bằng hữu của ta lúc trước làm ăn khó khăn, có mượn ta hai ngàn lượng vàng, trưa hôm nay gã đã trả lại, ta vốn định cất trong nhà, lại quên đi ...”. Hương Tổ Lâu vừa nói vừa giơ tả thủ thò vào lòng, lại rút ra, trong tay đã có hai tờ ngân phiếu:

“Người xem đi, là hai tờ ngân phiếu, mỗi tờ một ngàn, tổng cộng hai ngàn lượng, tiền vốn trên mình ta, người vốn có thể lục soát mình ta sau khi giết chết ta, không phải làm gì khác cho mệt, nhưng người không nghĩ đến!”.

“Nghe người nói bỏ ra hai ngàn lượng vàng, ta ít nhiều gì cũng đã rối loạn thần trí, làm sao có thể nghĩ tới chuyện khác được?”.

Hương Tổ Lâu nhét ngân phiếu vào trong mình trở lại:

“Người không hối hận?”.

“Ta chưa từng hối hận!”.

“Vậy thì ta yên tâm!”.

“Huống hồ người hối hận đáng lẽ là người!”.

“Người nói gì?”.

“Thêm vào sự dụ hoặc của hai ngàn lượng vàng, người nghĩ ta sẽ làm sao?”.

Hương Tổ Lâu điềm đạm cười:

“Ta muốn thấy bản lĩnh thật sự của người!”.

“Ta sẽ không làm người thất vọng!”.

“Người ta nói nghe danh không bằng gặp mặt, đối với người, ta nghe danh đã lâu, hôm nay được gặp mặt, cũng nghĩ người sẽ không làm ta thất vọng”.

“Người an tâm!”.

“Thành thật mà nói, ta lại nghĩ người làm ta thất vọng, lời nói mâu thuẫn, ta tin rằng người chắc hiểu rõ!”.

“Từ xưa đến nay chỉ có chết là gian nan, ta hiểu rõ!”. Mục quang của Tôn Vũ dần dần lạnh buốt:

“Người còn có gì để nói nữa?”.

“Có! Ta rất muốn biết rõ người đã biết bao nhiêu về ta?”.

“Người hiểu sắc, hiểu đồ, hiểu tửu!”.

“Chuyện đó ai ai cũng biết!”.

“Người còn thích hương vị đàn hương!”.

“Quả nhiên là quan sát kỹ càng, còn gì nữa?”.

“Không còn, lẽ nào còn chưa đủ?”.

“Chưa đủ! Ít ra còn có một chuyện người nên rõ!”.

“Mời chỉ giáo!”.

“Người có biết ta dùng binh khí gì không?”.

Mục quang Tôn Vũ không khỏi lạc tới bên hông Hương Tổ Lâu:

“Kiếm!”.

Tả thủ của Hương Tổ Lâu sờ kiếm giắt bên hông trái, y cười lên, cười rất thần bí:

“Người đã lầm, không phải kiếm, là dù!”.

“Dù?”. Tôn Vũ không khỏi ngây người!

Hữu thủ cầm dù của Hương Tổ Lâu rung một cái, cây dù đang mở lập tức xếp lại, những hạt mưa trên mặt dù liền trôi dính vào nhau chảy xuống thành dòng, thấm ướt cảm y của y!

Mặt dù ánh ánh đèn, không ngờ lại lấp loáng màu xanh kim loại quý dị.

“Là thiết tản!”. Tôn Vũ đã nhìn rõ.

“Không sai, là thiết tản, cũng là binh khí bí truyền của sư môn ta, nhưng người biết thân phận của ta mà, không thể lúc nào cũng đem theo dù, ra vào hào môn, chỉ còn nước mang kiếm, dùng kiếm sử chiêu thức của dù!”.

“Kỳ thực người không dùng kiếm cũng không quan hệ gì, chỉ là dùng kiếm mới có vẻ người là văn võ song toàn!”.

“Đúng, bằng vào thân phận của ta, thường ngày quả thật không cần phải tự mình xuất thủ, nhưng ai ai cũng luôn có lúc đi một mình ...”.

“Lúc đi một mình người tất nhiên là mang dù!”.

“Người thật thông minh, lại đã đoán đúng!”.

“Người không thể là người không cẩn thận! Xem cây thiết tản của người còn kỳ lạ hơn những kỳ môn binh khí như triếp phiến, cửu cung phiến, ta chưa từng giao thủ với người dùng thiết tản”.

“Vậy người không có đủ kiến thức rồi!”.

“Bất quá người cũng đừng quá đắc ý, kỹ xảo có được từ luyện tập, ta không dám khẳng định người đã luyện bao lâu, nhưng nghĩ tuyệt không lâu, luận về kinh nghiệm, luận về tùy cơ ứng biến, e rằng người không bằng ta, đừng quên ta là chức nghiệp sát thủ bằng vào kiếm để sinh nhai!”.

Hương Tổ Lô đang cười, nụ cười lại có vẻ miễn cưỡng:

“Người cũng đừng quên hai tấm ngân phiếu này nếu bị dính máu sẽ không thể sử dụng, cho dù là kiếm của người tàn độc, cũng khó tránh khỏi phải né vài phần!”.

“Ngân phiếu người để trong mình, ta không quên, nhưng người cũng nên nhớ, kiếm của ta không cần đâm vào ngực người cũng có thể lấy mạng người!”. Mục quang của Tôn Vũ càng lạnh:

“Người còn muốn nói gì nữa không”.

Nụ cười trên mặt Hương Tổ Lô đã tắt:

“Ta không còn gì để nói”.

“Ta cũng không còn gì để nói!”.

“Vậy còn đợi gì nữa!”. Giọng nói vừa dứt, Hương Tổ Lô song cước dạt ra, Tỳ Ngộ Mã! Tả thủ của y vẫn bất động, hữu thủ lại giơ lên cao hơn, ngón tay chỉ trời, thiết tản cũng chỉ trời!

Chân Tôn Vũ đã sớm dang ra, tả thủ của hắn cũng bất động, hữu thủ cầm kiếm từ từ nhấc lên, hữu thủ giăng ngang chỉ về hướng phải, kiếm cũng nằm ngang theo hữu thủ.

Hai người giống như hai tượng sáp, bất động!

Mục quang cũng bất động, bốn mắt nhìn nhau, trong tròng mắt tràn ngập sát khí!

Thủ thế của Hương Tổ Lô rất bình thường, Tôn Vũ cũng bình

thường.

Tuy bình thường, lại không có chỗ hở.

Lộ số võ công của đối phương ra sao, hai người hoàn toàn không biết, ai xuất thủ trước, tất khó lòng ứng phó đối phương chực chờ phản kích vượt ngoài ý liệu!

Tôn Vũ luôn luôn không làm chuyện không nắm chắc.

Hương Tổ Lâu càng không cần mạo hiểm.

Hai người cũng chỉ còn nước chực chờ.

Muốn tìm ra khuyết điểm của người ta, biện pháp đơn giản nhất, hữu hiệu nhất là tĩnh tâm quan sát, tĩnh quán kỳ biến.

Mưa bụi vẫn mờ mịt. Gió vù vù, gió hù hù, bụi mưa phiêu phưởng theo gió, ánh rọi ánh đèn, vừa giống mưa, vừa giống sương.

Ánh đèn tựa như bị mưa bị sương phong bế, lại không phong bế được ánh mắt của hai người.

Mục quang của hai người càng lúc càng hung mãnh, buông tên, lại buông tên!

Mưa bụi chặn giữa càng lúc càng mù mờ, không ngờ tựa như bị những mũi tên mục quang cắt xẻ thành ngàn vạn sợi tơ!

Xa xa lại truyền đến tiếng trống canh canh hai còn chưa qua. Tiếng trống canh rơi rụng, dần dần tiêu tán.

Cước bộ của Tôn Vũ, Hương Tổ Lâu hai người cuối cùng đã từ từ di động!

Không phân biệt được ai trước ai sau, hay là hai người đồng thời cất bước, sự thật là Hương Tổ Lâu động trước, y vô phương đợi chờ nữa!

Tôn Vũ cũng không nhẫn nại được nữa.

Hai người cất bước chậm như nhau, nhưng sau hai bước là bắt đầu

tăng tốc.

Cước bộ càng lúc càng nhanh, đi như chạy!

Dưới chân là sàn cầu, nhưng không ngờ lại không phát ra tiếng cước bộ!

“Cạch”, vỏ kiếm nằm trong tả chưởng của Tôn Vũ đột nhiên thoát khỏi tay rớt xuống sàn cầu.

Tiếng vọng đó nghe trong đêm vắng đủ để chấn động tâm can Hương Tổ Lâu. Y tuy không cúi mắt nhìn sàn cầu, nhưng tâm thần đã chia rẽ, thân hình không một chỗ hở bất giác đã xuất hiện một khe hổng!

Người võ công bình thường không dễ gì phát giác, nhưng Tôn Vũ lại không thể coi là tầm thường!

Huống hồ hấn cố ý buông rơi vỏ kiếm khiến phát ra tiếng vọng đó.

Hấn tịnh không dám khẳng định Hương Tổ Lâu sẽ phân thân, hấn chỉ biết bất cứ một ai cũng có tâm hiếu kỳ, hấn hy vọng Hương Tổ Lâu cũng không ngoại lệ, vì vậy sẽ cho hấn cơ hội.

Cho dù chỉ một nửa phân cơ hội, hấn cũng phải thử.

Một nửa phân cơ hội cũng là cơ hội.

Hấn có thể nắm ngôi sát thủ trong các chức nghiệp sát thủ, hấn có thể sống tới ngày nay, tuyệt không phải may mắn, ngoài bản lãnh ra, quan trọng nhất vẫn là hấn biết làm sao để tạo cơ hội, làm sao để nắm chắc cơ hội.

Người có cơ hội mà không biết nắm chắc là kẻ khờ, nhưng thấp kém nhất vẫn là người chờ đợi cơ hội. Cơ hội không cần đợi, người thông minh lúc nào cũng thấy cơ hội!

Không có cơ hội? Tự mình tạo cơ hội.

Tạo xong còn phải nắm lấy cơ hội, như Tôn Vũ.

Cơ hội nhỏ nhất hấn cũng tuyệt không để gì bỏ qua.
Ngân kiếm cầm trong tay phải xếp ngang chỉ ngược về phía phải tức
thời biến thành chĩa ra phía trước, tả chưởng rảnh tay cũng liền cầm
cán kiếm, song thủ ôm kiếm, đâm mạnh ra!
Nơi kiếm đâm tới bất tri bất giác chính là chỗ hờ!
Song thủ vận kiếm, kiếm thế kinh hồn.
Kiếm chưa đến, kiếm khí đã bức tới mí mắt. Sát khí trên mình Hương
Tổ Lâu lập tức bị kiếm khí quạt tản.
Y nhắm mắt, hoảng sợ, thu bước, đề cổ tay phải, thiết tản lưu tinh
cũng liền hạ xuống, đón hướng kiếm đến, người lại mượn thế thoái
lùi!
“Keng”, dù ngăn kiếm, dù bắn lên, kiếm thế lại chưa kiệt tận.
May là Hương Tổ Lâu biết tính trước đã thoái lui.
Kiếm đâm vào khoảng không, cước bộ của Tôn Vũ lại không dừng,
cấp tốc truy theo, kiếm vừa thu lại triển khai, hết triển khai lại thu,
đâm về phía trước ba kiếm.
Kiếm khí sâm hàn đánh nát mưa gió mù trời. Hương Tổ Lâu tâm thần
bấn loạn, tiên cơ mất hết, công thế thủ vệ cũng băng hội theo, cước
bộ vừa ổn là liền thoái lùi tiếp.
Kiếm tuy nhanh, tốc độ thoái lui của y còn nhanh hơn cả kiếm. Tôn
Vũ nhất quyết không buông tha, cất bước tiến tới, tả thủ buông
thông, chỉ dùng hữu thủ điều khiển kiếm.
Kiếm vì vậy càng linh hoạt, vù vù tạo thành cầu vòng bạc, đan dệt
thành màn lưới bao bọc.
Kiếm quang lấp lánh như đom đóm bay múa, tựa sóng nước hắt
ánh trắng, kiếm thế dày đặc phong bế cả thân hình Hương Tổ Lâu.
Mắt thấy y vô luận tránh né trái phải đều không ngăn được lưới kiếm,

Tôn Vũ chột phóng chân như mũi tên ào tới, y có thoái lui nữa cũng không còn kịp.

Y cũng không miễn cưỡng mình, y không thoái lui nữa, nhưng không ngờ cũng không tránh trái né phải, tay phải lắc một cái, thiết tản thu lại nhanh vô bì liền giương vạt ra.

Mặt dù tròn tròn liền nghênh tiếp lưới kiếm.

Lưới kiếm có dày bằng lưới mưa, cả lưới mưa cũng ngăn được, nói gì tới lưới kiếm.

Hay cho thiết tản, “keng keng” liên tục mấy tiếng kim thiết va chạm nhau, mưa kiếm rào trên mặt dù, kiếm bắn ra lại bắn đi, kiếm thế không thể liên tục kéo dài. Lưới kiếm bắt chột cũng bị giải khai! “Hảo thiết tản!”. Tôn Vũ không khỏi kêu lên.

Giọng nói còn chưa dứt, dù của Hương Tổ Lâu đã vung lên, nửa thân bên trái thuận thế xoay ra. Bội kiếm bên hông không biết từ lúc nào đã nằm trong tả chưởng của y, kiếm di chuyển theo thân, thừa thế bay ra đâm về hướng Tôn Vũ!

Kiếm của y thì ra tịnh không phải hoàn toàn dùng để trang sức!

Giữa hàn quang loang loáng, kiếm cơ hồ đã đâm đến ngực!

Giới cho Tôn Vũ! Tuy không đề phòng, bản lãnh ứng biến miễn tiện đến cực điểm, mũi kiếm mới rạch rách ngực áo, người của y tựa quỷ mị nhoáng lên tránh khỏi.

Hương Tổ Lâu tịnh không truy đuổi, cánh tay trái rút lại rồi bung ra, kiếm không ngờ dùng làm ám khí, mãnh liệt thoát khỏi tay bay ra, thân tốc bắn về phía Tôn Vũ!

Động tác của y hoàn toàn vượt ngoài ý liệu, tả chưởng vừa bạt kiếm tập kích lại buông kiếm, có ai có thể tưởng được.

Tôn Vũ cũng không thể, nhưng ứng biến của hắn quả thật rất miễn

tiếp, vừa liếc thấy kiếm quang, liền tránh ra!

Kiểm cơ hồ xẹt sát hông hắn, đâm lên lan can cầu sau lưng, kinh lực mạnh làm sao, kiếm đâm vào gỗ sọt cũng phải sâu hai tấc!

Hồng Tôn Vũ bị khí lạnh của kiếm xâm nhập bắp thịt, rung mình phát lạnh!

Một mình Hương Tổ Lôu đã quỷ quyết như vậy, khiến cho người ta không thể không đề phòng, nếu còn đồng thời thêm vào hai huynh đệ kết bái “Thần Thủ” Vu Khiêm và “Lôi Tiên” Thôi Quần, tất nhiên càng khó đối phó!

Cũng may Tôn Vũ cẩn thận, đêm hôm nay mới hạ thủ Kiếm vừa bay ra, tả chưởng của Hương Tổ Lôu đã mò tới cán dù! Động tác của y rất nhanh, Tôn Vũ còn chưa kịp đoán ra y sắp làm gì, tả chưởng của y đã trầm xuống, liền xoay một vòng!

Năm sáu vật ô quang ngời ngời tức thì bắn ra khỏi tả chưởng của y! Tiếng vun vút phá không sắc bén!

Tôn Vũ đã sớm đề phòng, song cước xoạt ngang, chỉ dùng mũi chân chấm đất, thân người như ngang bằng mặt đất như một con cua di động. Động tác của y đương nhiên còn nhanh hơn cua, ô quang tuy tấn tốc, lại không thể đuổi kịp thân hình y.

Ô quang thoát khỏi tay trước sau đập trúng lan can, ghim một dọc trên lan can gần kề thanh kiếm, chỉnh tề xếp thành một hàng, không ngờ là sáu cái xương dù!

Xương dù vót nhọn không khác gì mũi tên!

“Hảo thiết tẩn!”. Tôn Vũ lại một lần nữa thoát miệng khen thưởng.

Hương Tổ Lôu không khách sáo, tả chưởng lại xoay một vòng nữa, lại ba cái xương dù xuất thủ!

Tiếng xé gió lại vang lên, bén nhọn cực kỳ, hiển nhiên càng thần tốc

mãnh liệt hơn sáu cái trước!

Tôn Vũ trái lại không tránh né, giơ tả chưởng, lật nó trúc xuống, nghênh hướng xương dù đang bay tới.

“Rẹt rẹt rẹt”, xương dù nhất tề đâm phập vào nón trúc!

Tôn Vũ liền quăng nón trúc về phía Hương Tổ Lâu, thân hình lẳng không phóng tới, cả người lẫn kiếm bay vụt sang!

Tư thế của hắn tựa tựa Thiên Mã Hành Không, kiếm kẹp sát rít gió giương ra, kiếm ảnh trùng trùng lấp lánh điểm điểm hàn quang, ào xuống như mưa!

Phản ứng của Hương Tổ Lâu cũng không chậm, tả chưởng thi triển “Phượng Hoàng Triển Dực”, đánh rớt nón trúc, hữu chưởng cầm thiết tản đồng thời nhấc cao lên, bảo vệ đỉnh đầu, ngăn chặn mưa kiếm!

Những tiếng động kỳ dị như tiếng châu ngọc khuê va, mưa kiếm rắc rưới thay nhau bắn đi, thân hình Tôn Vũ lướt qua đỉnh dù, tà tà hạ xuống bên kia sàn cầu! Hắn cũng không lý gì tới sàn cầu đắm nước, thân hình liền ngã xuống, cả hông lẫn vai cùng vận lực, triển khai công phu nằm dưới đất, quỳ kiếm quang lăn nhanh về phía hạ bàn của Hương Tổ Lâu!

Hắn không những chỉ võ công cao cường, đầu óc càng linh hoạt, chính vì đầu óc linh hoạt, xuất thủ mới quỷ dị, lẳng không tấn công không thành, đổi hướng tiến tập hạ bàn. Nói không chừng nếu vô hiệu, e rằng hắn không khó gì lao xuống dưới sàn cầu, đánh từ đáy cầu đánh lên!

Nhưng hắn không cần nhảy xuống cầu, dụng tới công phu nằm lăn mà đánh, đã đánh trúng nhược điểm của thiết tản của Hương Tổ Lâu.

Chỗ tối diệu nhất của dù là ngăn đỡ nước mưa quất xéo từ trên xuống.

Cho dù làm bằng sắt cũng không ngoại lệ.

Mưa đương nhiên không thể từ dưới chân bắn ra. Kiếm do thân hình nằm lẩn phát động lại có thể!

Mục quang của Hương Tổ Lâu liếc thấy, đầu óc không khỏi rung mình. Tả chưởng của y lại bám giữ hai cái xương dù, mắt thủy chung không rời thân hình lẩn tới của Tôn Vũ, không dám sơ hốt chút nào!

Thân pháp nằm lẩn của Tôn Vũ quả nhiên thần tốc, sát na vừa lẩn tới gần, thân hình ngưng phát lại, kiếm quang bay ra! Hương Tổ Lâu quát một tiếng lớn, thiết tản như thiểm điện hạ xuống!

Vành dù đánh trúng lưỡi kiếm, kiếm thế đã kiệt, lực đạo của dù lại chưa tận, tiếp tục đề xuống, đề kiếm sát trên sàn cầu!

Hương Tổ Lâu không khỏi mừng thầm!

Kiếm đã bị đề giữ, Tôn Vũ còn có thể làm gì đây! Y cao hứng cũng không còn kịp, nào ngờ Tôn Vũ đột nhiên buông kiếm, rướn người phóng lên!

Không biết từ lúc nào, tả chưởng của Tôn Vũ đã có thêm một đoạn kiếm ngắn cỡ một thước! Người rướn lên, tả chưởng của hắn cũng rướn lên, đoạn kiếm thoát khỏi tay bắn ra!

Dù của Hương Tổ Lâu đã đề xuống, nửa thân trên hở lộ, tả chưởng của y tuy nắm hai cái xương dù, tịnh không khác gì tay không, nhưng sự xảy ra quá đột ngột, trừ phi Tôn Vũ xuất thủ chậm chạp, nếu không y không còn đường đỡ.

Tôn Vũ buông bỏ ngân kiếm, phóng đoạn kiếm, khác nào là đặt xả lảng vào một bàn, làm sao mà không dụng hết toàn lực cho được!

Cự ly gần như vậy, cho dù là Tôn Vũ cũng không có biện pháp tránh

né, nói gì tới Hương Tổ Lâu! Y hoảng kinh la lên, kiếm đã đâm vào yết hầu của y! Tiếng la liền ngưng bật!

Y loạng choạng thoái lui nửa bước, lại nửa bước, tả chưởng lật ra ngoài, hai mũi xương dù thoát khỏi tay bắn về phía Tôn Vũ!

Tôn Vũ cơ hồ đồng thời dùng cước đá bật ngân kiếm lên, hữu chưởng liền bám lấy cán kiếm -- “keng keng”, đánh văng xương dù! Hương Tổ Lâu vẫn chưa cam lòng chịu chết. Phản kích lần cuối, tái khởi Song Phi Hồ Điệp Cước!

Tôn Vũ khịt mũi cười nhẹ, cả động cũng không động.

Chân vừa đá ra chưa được nửa vòng, còn cách Tôn Vũ khá xa, Hương Tổ Lâu đã ngã ngửa rơi xuống!

Y vùng vẫy, muốn gượng dậy, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ngước đầu lên.

Dù đã sớm văng ra khỏi hữu chưởng của y, y chống tay trái trên sàn cầu, hữu chưởng ôm lấy ngực, gần sát nơi đoản kiếm đâm vào yết hầu, y lại không động tới.

Chỉ vì y biết làm như vậy, y sẽ lập tức chết!

Cứ như vậy, y dỗi mắt kinh ngạc nhìn Tôn Vũ!

Tôn Vũ nhìn ra hàm ý của Hương Tổ Lâu, hấn hoành kiếm trước ngực, ngón cái và ngón trỏ của tả chưởng bấu lấy lưỡi kiếm, từ từ chạy dọc về hướng mũi kiếm.

“Ngân kiếm bất quá là cờ hiệu, ta giết người rất ít khi dùng đến nó, đặc biệt là khi đối phó cao thủ, cái ta dùng thông thường là kiếm thứ nhì, đoản kiếm!”.

Mục quang của Hương Tổ Lâu chợt co thắt, giống như muốn nói:

“Ta không biết!”.

Ngón tay cái của Tôn Vũ búng một cái, kiếm “oong” một tiếng rền rĩ:

“Không có ai biết, người biết đều đã chết!”.

Mục quang của Hương Tổ Lâu lại trợn trừng, ý vị hời hợt càng nồng đậm!

“Người yên tâm!”. Tôn Vũ trầm giọng, trịnh trọng thốt:

“Ta đã đáp ứng chuyện của người, tất sẽ làm cho người”.

Tròng mắt của Hương Tổ Lâu tản mát, hữu chưởng lật lại, đột nhiên rút đoản kiếm khỏi yết hầu.

Kiếm vừa rút ra, giọng nói của y cũng trào ra theo.

Y gầm lên:

“Đa tạ!”.

Dứt tiếng thì cũng dứt hơi, đầu ngoẹo về một bên!

Máu từ yết hầu của y phun ra, thấm ướt sàn cầu, lại không ướt tới ngực áo y, cho nên Tôn Vũ tịnh không gấp gáp đi lấy hai tờ ngân phiếu.

Hắn không lắc đầu, cũng không thở dài, phảng phất không bị lay động tâm thần.

Hắn thông dong từ từ lượm lại vỏ kiếm, tra ngân kiếm vào vỏ, lại đi tới bên cạnh Hương Tổ Lâu, tháo gỡ năm ngón tay phải của y, lấy đoản kiếm ra, lau sạch máu, cẩn thận nhét lại bên giày trái.

Ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh làm sao, cử chỉ của hắn vẫn trấn định làm sao.

Nhưng khi hắn thò tay rút hai tấm ngân phiếu ra khỏi mình Hương Tổ Lâu, tay của hắn không ngờ lại run run.

Cơ hồ cùng một lúc, mắt của hắn cũng run run.

Hắn chợt dụng lực nắm chặt hai tờ ngân phiếu đó, nắm thật chặt, gân xanh trên lưng bàn tay lộ vòng lên!

Tôn Vũ thì thầm:

“Người nên nói lời đa tạ không phải là người, mà là ta ...”.

Hắn thở dài, ngược mắt nhìn, mưa lắt rắc đã tạnh, sắp sang canh ba. Hắn chung quy đứng dậy, cất bước.

Ánh đèn thê lương, in dài bóng hắn.

Hắn đạp lên bóng mình, bước vào nơi sâu thẳm hắc ám ...

oo Đèn, ngân đăng, phú quý đăng.

Người bên đèn tựa vàng trắng, cổ tay trắng muốt tựa sương tuyết.

Người còn chưa tới hai mươi, rất trẻ, rất đẹp, nước da cũng quả thật như sương như tuyết. Hữu thủ của nàng chìa xuống cầm cái thìa ngọc, khướu khướu hương đang đốt trong Văn Vương đỉnh, tả thủ chống nhẹ trên má thơm, nửa người tà tà dựa trên cái bàn điêu khắc chim muông, u u ngồi đó!

Ánh đèn từ bên cạnh bắn rọi, in bóng đèn lợt lạt trên mặt nàng, người càng hiển lộ vẻ mỹ miều.

Mưa rì rào ngoài rèm, xuân ý rã rời. Xuân ý trong mắt nàng lại nồng đậm.

Gió chợt luồn qua song cửa, lùa qua bên đèn.

Ánh đèn lắt lự, khói mỏng lan ra từ Văn Vương đỉnh cũng lung lay.

Khói mỏng phiêu phưởng chợt quẩn quệt giữa ánh đèn, còn chưa bay đến trước mặt nàng, nàng đã nhăn mặt nhú mũi, hé môi thổi một làn hơi.

Khói mỏng liền bị thổi tan, phiêu diêu xa xa, nhưng rất mau chóng ngưng tụ lại, lại theo gió lơ thơ quay trở lại!

Mũi nàng càng nhú chặt, lắt lắt đầu, không thổi nữa, chỉ thở dài:

“Xuân phong ...”.

Mới nói được hai tiếng, đã có “người” nói tiếp cho nàng:

“Xuân phong bất tương thức, hà sự nhập la vi?”.

Thanh âm phát ra từ trên đầu nàng, ở đó không có người, chỉ bất quá có một con két xanh đang đậu trên giá.

Con anh vũ đó há miệng, chữ “vi” lẫn lẫn dư âm còn bồi hồi trên đầu lưỡi!

Gió xuân không quen biết, cứ sao vào màn the? Không phải là hai câu cuối trong bài “Xuân Tư” của Lý Bạch đó sao?

Một con két không ngờ có thể đọc Đường thi. Thứ két đó có được là bao? Tốn ngàn vàng, đối với người giàu có mà nói, cũng đáng giá.

Cho dù là xảo hợp, cũng đáng tán thưởng!

Nhưng nàng tựa hồ tịnh không tán thưởng, nàng không nói gì, chỉ ngược nhìn con két xanh, trong mắt cả một chút xiu ý cười đùa cũng không có, chỉ có vẻ bức bối.

Khói mỏng lại là là bao quanh nàng.

Mắt nàng liền cúi xuống, càng bức bối!

Chỉ tiếc, con két có lẽ còn sợ mục quang của nàng, khói lại không.

Nàng phát tay áo, khói bay tản đi, nhưng hương khí đã thấm đượm gác lầu nhỏ, có phát cũng phát không sạch.

Thơm, rất thơm, là hương gì vậy? Đàn hương!

Lục anh vũ, đàn hương, không phải là những vật yêu thích của “Cầm Y Hầu”.

Hương Tổ Lâu sao?

Mùi thơm của đàn hương say hồn, anh vũ có thể nói chuyện cũng đáng lẽ làm cho người ta hoan hỉ, nhưng nàng lại rõ ràng căm ghét đến cực điểm.

Sao nàng lại phải ngồi dưới anh vũ, bên đàn hương?

Không ai có thể chịu làm chuyện mình căm ghét, bắt mình làm chuyện mình căm ghét, trừ phi là bị bức bách không còn chọn lựa!

Đèn đơn chiếc, nàng cũng đơn chiếc một bóng.

Cửa tiểu lâu đóng kín, nàng vốn có thể thích làm gì thì làm, nhưng nàng vẫn ngồi dưới con anh vũ, bên đàn hương!

Trong tiểu lâu không có ai khác, nhưng tâm can nàng lại gánh chịu một ống khóa vô hình, có người hay không có người, đối với nàng mà nói đều không khác biệt gì, cũng không cần biết bức bách hay không bức bách.

Nàng cưới người thích nàng, tất nhiên sẽ chịu nhường nàng, không để cho nàng lạnh lẽo phòng khuê.

Nàng nếu cưới người nàng thích, tất nhiên nàng sẽ chịu nhường, ngày dài thành tự nhiên, không quen cũng thành quen, ghét gì anh vũ học nói bên tai, cấm gì đàn hương lượn lờ trước mắt.

Cho nên nam nhân muốn cưới vợ, tốt hơn hết là chọn nữ nhân thật lòng thích mình, nữ nhân muốn cưới chồng, tốt hơn hết là chọn nam nhân thật lòng thích mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa đó là tình cảm phiến diện, nhưng tình cảm giữa nam nữ lúc ban đầu thử hỏi có bao nhiêu không phải là phiến diện.

Vấn đề là mình đang có phước mà không biết có phước, người biết được người ta thích cũng chính là hạnh phúc, tựa hồ rất ít.

Người không thích nàng, cũng không phải là người nàng thích, vậy tại sao nàng cưới người đó?

Thật ra là người thích nàng, chỉ bất quá thứ người đó khác với người bình thường!

Thứ người đó khinh tài hiếu khách, là đại trượng phu, đại anh hùng trong mắt người ta. Đối với bằng hữu, thứ người đó luôn luôn hết lòng, vì công nghĩa, thứ người đó thậm chí không ngại máu chảy đầu

roi.

Nếu gặp loạn thế, thứ người đó có thể hô phong hoán vũ, cho dù đang thời bình, thứ người đó cũng không khó được giang hồ ưa chuộng. Ai muốn tìm bằng hữu, đều trước hết tìm đến thứ người đó, vì vậy thứ người đó tuyệt không có ít bằng hữu.

Cũng vì có quá nhiều bằng hữu, thứ người đó tối ngày cứ lo liệu cho bằng hữu, không còn thời gian lý gì tới vợ mình nữa.

Cũng vì bằng hữu quá đông, thứ người đó không có ngày nào là không tiền hô hậu ủng, vĩnh viễn không biết mùi vị tịch mịch, càng không hiểu nỗi thống khổ của tịch mịch.

Lúc rượu vào lời ra, tỳ bà réo rắt, chiêm trống rập rền, cùng bằng hữu say sưa cuồng ca Đại Giang Đông Khứ, thứ người đó tuyệt không thể nhớ đến vợ mình đang cô đơn tịch mịch trong khuê phòng, trang điểm chờ đợi nhỏ giọng hỏi phu tế, vẽ đôi mày đậm lợt thế nào?

Làm vợ của thứ người đó, quả thật không dễ!

Cũng không cần người bên cạnh phải nói, thứ người đó tự mình thủy chung sẽ có lúc quay về, cố rặn hai câu, mới vào cửa lại đã ra cửa, để chứng minh khí khái trượng phu của mình, không thể không đi xa làm khách vài tháng, để người làm vợ mộng năm canh vạn dặm, chờ ngày về xa xăm.

Tịnh không phải là vô tình, bất quá thứ người đó sợ bị người đời cười chê hơn!

Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản, đạt nhân sở sở, tráng sĩ bất vi, cũng là tín điều của thứ người đó.

Có lẽ có ngày thứ người đó sẽ phát giác mình không đúng với vợ mình, sẽ cảm thấy hối hận, nhưng sợ rằng chuyện đã quá trễ rồi.

Ngày tháng thườn thợt đó, nào phải dễ qua.

Nhưng vô luận ra sao, làm vợ của thứ người đó phải tuân hành đúng mực, nếu không, hậu quả tất đừng kham thiết tưởng!

Đại trượng phu khó gánh vác chuyện thâm tử bất hiền bất hiếu, lẽ thói đã từ rất lâu rồi, trong gia đình phát sinh chuyện gì, đều không liên quan gì đến thứ người đó, càng chỉ có đồng tình, không có dị nghị. Người hết lòng vì bằng hữu, vị tất hết lòng vì vợ ...

“Cẩm Y Hài” Hương Tổ Lâu cũng là thứ người đó, nàng cũng là vợ của “Cẩm Y Hài” Hương Tổ Lâu, Thư My!

Tịnh mạch bao đêm rồi, chính nàng cũng không rõ, nhưng ngày tháng Hương Tổ Lâu ở nhà có bao nhiêu, nàng lại đếm được.

Đêm nay, nàng lại đang tịnh mạch đợi chờ. Nàng không để ý tới!

Đương nhiên nàng có thể đi nghỉ, nhưng đêm nay khác, làm sao nàng cũng phải đợi, đợi đến canh ba.

Sau đó, nàng có thể không cần đợi nữa, cũng có thể vĩnh viễn đợi, càng có thể cho dù nàng muốn đợi cũng không đợi được.

Nàng tịnh không phải là con bạc, nhưng so với bất kỳ một con bạc nào, nàng không thua kém, chỉ vì nàng đã đem hết số tiền để giành bao năm nay để đặt, còn chuẩn bị lúc cần đặt luôn sinh mạng mình!

Canh ba ... canh hai cũng đã qua, canh ba còn xa bao nhiêu nữa?

Nàng cũng đang nghĩ như vậy, vẻ bức bối trong mắt bất giác đã lùi dần, sau đó, nàng cười lên, nàng cười mình đi tức đàn hương kia, đi giận anh vũ kia, không phải sao, bao nhiêu năm qua đều chịu được mà.

Nàng cười, lại dùng cái thìa ngọc khuấy đàn hương trong Văn Vương đỉnh.

Trong tiếng cười lại thấm đẫm ý vị cay đắng, nàng thật còn có tâm

tình để cười sao?

Đàn hương không có nhiều, càng cháy càng lợt!

Ngoài rèm, mưa đã tạnh, chỉ còn những giọt nước đọng lại trên mái
ngói đang nhỏ tí tách.

Dần dần, tiếng tí tách cũng không còn nghe thấy nữa.

Trong tiểu lâu càng tĩnh lặng.

Tiếng trống canh cuối cùng đã truyền tới, canh ba!

Nàng im lặng đếm tiếng trống canh, bất tri bất giác đặt thìa ngọc
xuống, đứng dậy.

Cũng ngay lúc đó, cánh cửa khép hờ của tiểu lâu đột nhiên bị người
ta đẩy mở!

“Ai?”. Thư My thất kinh xoay người lại, mặt mày biến sắc, thanh âm
thậm chí cũng nhột nhột đi.

“Là ta, Phan Ngọc!”. Người đẩy cửa lên tiếng, tung tăn như một con
bướm xông vào, liền khép cửa lại, còn cài cả then.

“Còn chút nữa là bị chàng hù vỡ mặt ...”. Thư My giơ tay vỗ vỗ ngực,
chợt nhỏ giọng:

“Giờ này chàng sao dám vào đây, còn không mau đi ra, để cho y
nhìn thấy thì ...”.

“Y nếu quay về, canh hai đã về rồi, đến canh ba còn chưa thấy mặt,
nàng nghĩ y còn trở về được sao?”.

Phan Ngọc cười, lúc y không cười cũng giống như cười, cười lên
càng hiện lộ nét phong lưu.

Gã cũng quả thật rất anh tuấn, tuổi tác chỉ khoảng hai sáu hai bảy,
nhưng cười lên lại chỉ giống như hai hai hai ba.

Biểu hiện của gã rất vui vẻ, chỉ còn thiếu chút nữa là thật sự biến
thành hồ điệp, bay múa, gã xoay xoay hai vòng, người đã tới trước

mặt Thư My!

Thư My ngây người nhìn gã, không nhin được hỏi:

“Chàng thật dám khẳng định vậy?”.

“Nếu người hạ thủ là người khác, ta không dám, nhưng Ngân Kiếm sát thủ Tôn Vũ thì còn gì mà không an tâm, ta không phải đã từng nói với nàng Tôn Vũ là sát thủ trong các chức nghiệp sát thủ sao, sát nhân đối với hắn mà nói đơn giản dễ dàng như xắt rau vậy, hắn đã chịu làm chuyện này trước canh ba đêm nay, họ Hương tất không thể sống quá canh ba; hà huống họ Vu và họ Thôi đêm nay không theo tả hữu, Tôn Vũ muốn giải quyết y không phải quá đơn giản hay sao?”.

“Chàng biết rất rõ về Tôn Vũ, quen hắn à?”.

“Không quen, nhưng vàng bạc của ta lại quen”.

“Của chàng?”. Môi Thư My yêu kiều cong cớn.

“Hừ, là của nàng, nhưng của ta hay của nàng có gì khác biệt chứ, lẽ nào ta và nàng còn phải phân bì?”.

Thư My phá lên cười:

“Người ta đang nói giỡn với chàng, chàng sao lại làm như thật vậy”.

Dưới ánh đèn, nàng cười đẹp quá, Phan Ngọc cơ hồ nhìn ngây ngốc, gã cũng cười theo:

“Ai làm như thật chứ?”.

“Nói vậy không thật sao?”.

“Miệng chân thật đâu có gì khấn trương, tay không chân thật là được rồi”. Tay của Phan Ngọc rất là không chân thật ôm lấy eo Thư My.

Thư My chột nhứ mày.

“Nàng làm sao vậy?”. Phan Ngọc cảm thấy kỳ quái.

“Tôi sợ ...”.

“Nàng sợ gì?”.

“Nhị thúc và tam thúc bọn họ ...”.

“Nhị thúc tam thúc gì chứ, đâu phải ruột thịt của họ Hương, là kết bái thôi, bọn họ tốt hơn hết là ít dây dưa, nếu không, bọn họ mà dòm ngó, ta không tin Tôn Vũ có mối mà không chịu làm!”.

“Lại kiếm Tôn Vũ? Vậy phải tốn rất nhiều tiền đó”.

“Vì để thanh toán họ Hương, không ngại xài hết tiền giành dụm bao nhiêu năm của nàng, nhưng họ Hương đã chết, nàng còn cần lo lắng về vấn đề tiền bạc làm gì? Họ Hương nay không có huynh đệ, tài sản để lại tất là của nàng, nàng có biết tài sản của y cộng lại có bao nhiêu không?”.

“Tôi không lưu tâm tới, chàng nghĩ sao?”.

“Trước đây ta ngồi tính thử, hôm đó, cộng trừ mấy con số gần nát óc, nếu hợp hết ngân lượng, dùng mười sáu cái bàn toán cũng không tới đâu!”. Mắt Phan Ngọc sát na đó chừng như sáng ngời gấp bội.

Thư My đối với chuyện đó lại không động dung, chợt nàng hỏi:

“Chàng tính toán kỹ như vậy, có phải vì tài sản của y mà ...”.

Không đợi Thư My nói hết, Phan Ngọc liền lắc đầu, phủ nhận liên tục:

“Không phải, không phải ...”.

Gã cũng là người thông minh!

Thư My thư thả đôi mày:

“Không cần biết chàng ra sao, tôi lần này lại hoàn toàn vì chàng ...”.

“Ta biết ta biết”. Phan Ngọc từ lắc đầu biến thành gật đầu. Đầu của gã nghiêng nghiêng càng lúc càng gần. Rất mau chóng miệng gã đã kề sát bên tai Thư My, giọng nói biến thành dịu dàng; “Canh ba cũng qua rồi, còn nói chuyện nữa, không sợ đêm xuân ngắn ngủi sao?”.

Má Thư My không khỏi ửng hồng.

Miệng Phan Ngọc kề càng gần, giọng nói càng nhỏ.

Gã lại nói gì đây? Mặt Thư My càng đỏ!

Liền đó, Phan Ngọc nghiêng đầu ra, nhưng tay không chịu buông.

Thư My hơi hé miệng, tựa hồ còn muốn nói gì, nhưng giọng nói còn ngắc ngứ trong yết hầu, người nàng đã mau chóng lọt vào lòng Phan Ngọc!

Giường kê bên, Phan Ngọc ẵm Thư My qua, đặt xuống, xoay tay cởi áo, thuận thế treo trên lưng ghế.

Song thủ của gã đương nhiên không dừng lại, lần theo sự di động của song thủ, áo ngoài của Thư My cũng từ từ hạ xuống, để lộ đầu vai tinh oanh như bạch ngọc.

Áo lót đỏ tươi, nhưng má nàng tựa hồ càng đỏ hơn, nàng cúi đầu vào ngực Phan Ngọc, mắt nheo lại như đường tơ, ngỏm ngoèn nói: “Thối đên đi ...”.

“Khà khà, xem chút đã quên”. Phan Ngọc miệng nói vậy, trong lòng kỳ thực không muốn, nhưng Thư My đã phân phó, gã chỉ còn nước nghe theo.

Gã cầm áo của Thư My định quay sang giắt trên lưng ghế, vừa cười cười xoay mình, còn chưa cất bước, nụ cười trên mặt chợt đông cứng tại chỗ! Sau lưng gã, Thư My cơ hồ đồng thời thất thần ngây ngốc!

Hai người, bốn con mắt đang chăm chăm nhìn trần ngân đăng! Ngân đăng vẫn là trần ngân đăng cũ, nhưng bên cái ghế chỗ hồi nãy Thư My ngồi, không biết từ lúc nào đã có một người ngồi đó!

Người đó vận y phục dạ hành đen sì dày kín, cả mặt cũng dùng khăn đen che kín, chỉ để lộ đôi mắt lấp lánh. Hắn đang nhìn Phan Ngọc

Thư My hai người, mục quang rất bén nhọn, giống như kiếm. Kiếm bén, tựa như muốn xuyên thấu tâm can hai người!

Hữu thủ của hắn án trên đầu gối, tả thủ lại gát trên bàn, dưới lòng bàn tay đề lên vỏ trường kiếm, ngân kiếm!

Nhìn thấy thanh kiếm đó, mắt Phan Ngọc cũng trợn tròn.

“Ngân Kiếm sát thủ Tôn Vũ!”. Gã chung quy không khỏi thất thanh kêu lên!

Người đến quả nhiên là Tôn Vũ, hắn cười lên. Tiếng cười từ trong yết hầu vọng ra, trầm thấp kỳ quái.

Phan Ngọc cũng cười khì khì theo, lại là từ kẽ răng phát ra, thật ra gã không có gì đáng để cao hứng, chỉ bất quá vì Tôn Vũ cười, gã cũng cười theo! Thư My lại không cười, song thủ bắt chéo ôm vai, co rục thân người, mục quang lại quay sang bên cửa.

Cửa vẫn còn đóng chặt, Tôn Vũ làm sao có thể tiến vào?

Nàng rất muốn biết, hé miệng định hỏi, nhưng môi chỉ hơi run run, thanh âm phát ra lại nhỏ đến mức cả Phan Ngọc cũng cơ hồ không biết nàng đang muốn nói gì.

Tôn Vũ khời khời lại nghe rất rõ, hắn lại cười:

“Cửa sổ!”.

Đáp án đơn giản làm sao, Thư My nghe xong lại ngây người, nàng trách mình sao lại hỏi một câu ngu xuẩn như vậy, sao không nghĩ ngợi trước.

“A, cửa sổ, thì ra Tôn huynh tiến vào qua cửa sổ ...”. Phan Ngọc liền tiếp lời, lời nói lại toàn là nói băng quơ.

Tôn Vũ cũng không lý gì tới, chỉ cười.

Phan Ngọc cười không biết tại sao cười, lại đã yên tâm, gã nghe thấy tiếng cười của Tôn Vũ tịnh không có ác ý, nhưng gã còn muốn hỏi

cho rõ!

“Dám hỏi chuyện gì khiến cho Tôn huynh vui như vậy?”.

Tôn Vũ thu lại tiếng cười, mục quang càng lấp lánh.

“Người xui xẻo, đi đâu cũng gặp trục trặc, đã may mắn thì hai ngàn lượng xem ra rất dễ dàng kiếm”.

“Lời nói của Tôn huynh tôi cũng đồng ý”.

“Thư My trú ở đây thì ta biết, nhưng Phan Ngọc người trú ở đâu ta còn chưa rõ, vốn tính trước hết kiếm Thư My rồi mới kiếm người, không ngờ đồng thời gặp cả hai, không cần tốn nhiều công phu”.

“Quả thật không tốn công phu lắm!”. Phan Ngọc tựa như đã hoàn toàn minh bạch hàm ý trong lời của Tôn Vũ, gãi vổ tay, gật đầu:

“Nhưng lúc trước ta đến nhà Liễu công tử, tẩu xảo gặp được Tôn huynh, tựa hồ Tôn huynh chỉ có nói trước canh ba đêm nay sẽ xong, tịnh không có đề cập đến xong chuyện còn tự tìm đến đương sự nói rõ, cho nên tại hạ không tránh khỏi cảm thấy ngạc nhiên ...”.

“Người nghĩ ta đến đây là vì vậy?”.

“Nếu nói không phải, lẽ nào vấn đề tiền bạc có vấn đề? Tôi đã giao toàn bộ, không thiếu một xu ...”.

“Ta biết!”.

“Vậy Tôn huynh đến là vì ...”.

“Dẫn hai người đi gặp Hương Tổ Lâu!”.

Phan Ngọc Thư My hai người nghe thấy liền biến sắc, không hẹn mà cùng nhất tề thoát miệng hỏi Tôn Vũ:

“Y còn chưa chết?”.

“Ta không có nói vậy!”.

“Vậy y đã chết ...”.

“Đã chết hai người cũng có thể đi gặp y!”.

Nghe Tôn Vũ nói như vậy, Phan Ngọc Thư My sắc mặt càng khó coi hơn, hai người tất không phải là ngốc tử.

Phan Ngọc còn chưa dám khẳng định, ấp úng hỏi truy:

“Tôn huynh nói muốn giết hai người bọn tôi?”.

“Rất lỗi!”. Trong mắt Tôn Vũ đã thoáng hiện sát cơ!

“Tại sao?”. Thư My kêu lên.

“Hai ngàn lượng vàng!”.

“Ai cho người?”.

“Hương Tổ Lâu!”.

“Y kêu người ...”.

“Giết người đã mượn ta giết y!”.

Phan Ngọc tái mặt:

“Người không thể ...”.

“Tại sao lại không thể?”.

“Là hai ta đã xuất tiền trước để mời người ...”.

“Hôm nay sự tình không phải đã làm xong rồi sao?”.

“Không sai, nhưng ... cho dù người có lý, người đã chết rồi, người đâu cần ...”.

“Ta đã đáp ứng y!”.

“Ta tin vấn đề tiền bạc không thành vấn đề, hai ta có thể giao cho người nữa, chỉ cần người buông tay!”.

Tôn Vũ còn chưa kịp tiếp lời, Phan Ngọc đã vội nói:

“Y ra giá hai ngàn lượng, ta hai vạn lượng, thế nào ... hay là ba vạn lượng! Bốn vạn lượng ...”.

Tôn Vũ cũng không cho biết nhận hay không, chỉ lạnh lùng nhìn Phan Ngọc!

“Năm vạn lượng!”. Trán Phan Ngọc đã toát mồ hôi lạnh!

“Năm chục vạn lượng cùng không cần!”. Tôn Vũ trầm giọng:
“Ta chưa từng thất tín với bất kỳ một ai, cho dù là người chết!”.
Phan Ngọc cơ hồ muốn quỳ xuống:
“Tôn huynh, Tôn đại ca, Tôn lão gia ...”.
“Phan Ngọc!”. Tôn Vũ lãnh đạm ngắt lời:
“Người nếu là nam nhân, đừng nói nhảm với ta nữa!”.
Phan Ngọc câm giọng, mặt mày đỏ gay.
“Người nếu hiểu lý, giết ta là được rồi!”. Thư My chợt xen lời:
“Tiền là tiền của ta, chủ ý cùng là chủ ý ta đưa ra!”.
Tôn Vũ nghe nói, ngạc nhiên nhìn Thư My!
Thư My thần sắc an tường, có mấy phần hào khí coi cái chết như chuyện thường!
Lại nhìn sang Phan Ngọc, không làm gì hết, không ngờ muốn tự thủ bàng quan!
Tôn Vũ không khỏi thở dài:
“Người chịu khổ, ta hiểu rõ, nhưng nếu quả ta tha cho Phan Ngọc, càng không thể giết người!”.
Thư My tuyệt vọng cúi đầu.
“Họ Tôn kia!”. Phan Ngọc chợt ưỡn ngực.
Tôn Vũ xoay mục quang khinh bỉ sang:
“Cái gì?”.
“Người chớ ép người thái quá!”.
“Ép người thái quá thì sao!”.
“Ta ... người chắc biết đây là đâu, biết điều thì mau lui ra, nếu không, hừ!”. Phan Ngọc kiệt lực muốn lên giọng:
“Chỉ cần ta la lên một tiếng, người đừng trách sao gặp xui!”.
“Người muốn la lên, cứ việc!”. Tôn Vũ nói như vậy, Phan Ngọc trái lại

lại cứng họng.

Gã tỉnh không quên mình đang trần một nửa người, cũng không quên mình đang trong phòng của ai, càng không quên giờ này cũng đã quá canh ba.

Bộ dạng này, hoàn cảnh này, giờ này, nếu gã còn có thể giải thích rõ ràng với người ta, gã sẽ la lên. Chỉ tiếc gã thật không thể. Mồ hôi lạnh đầm dề, ngực đang ưỡn bất giác co lại. Gã thoái lui dần về sau, ngồi ịch xuống giường.

Thư My đến gần, trong tâm tưởng của nàng, không có nơi nào an toàn hơn so với bên cạnh Phan Ngọc.

Nhưng nàng đã làm, Phan Ngọc dùng hết sức xô nàng về phía Tôn Vũ, mình thì lại bắn người về hướng ngược lại!

Gã hiển nhiên có luyện qua quyền cước, thân thủ mãi tiếp, lại xuất kỳ bất ý, nếu đổi là người khác, không khó gì để cho gã thừa cơ.

Nhưng Tôn Vũ lại giống như ma quỷ hóa thân, Phan Ngọc thân hình vừa động, người của hắn đã bắn tới, hai tay bung ra, tả thủ nhắm hướng Thư My, hữu thủ bạt kiếm khỏi vỏ, liền đâm về hướng Phan Ngọc!

Sát na đó tả thủ của hắn đã nắm giữ yết hầu của Thư My, hữu thủ ngân kiếm đồng thời đâm phập qua ót Phan Ngọc, đầu xuyên ra yết hầu dưới hàm!

Phan Ngọc khí lực còn chưa tuyệt, vẫn còn xông ra, yết hầu liền rút thoát khỏi mũi kiếm, máu tươi cũng bắn phút ra yết hầu!

Gã há miệng, muốn kêu lên, nhưng máu đã ngập đầy trong yết hầu. Tay quào quào vài lượt, gã chung quy đã quy xuống!

Tôn Vũ kiếm đâm ra, nhìn cũng không thèm nhìn tới Phan Ngọc, hắn lắc cổ tay rảy máu trên kiếm, liền buông tả thủ đang bấu yết hầu Thư

My!

Tả thủ của hắn tịnh không ra sức, Thư My cũng tịnh không bị bóp cổ chết.

Nhưng nàng tựa hồ ngây ngốc, nhẩn châu ngọc ngẩn nhìn về bên Phan Ngọc, không có động tác gì, cũng không nói gì.

Nàng quả thật có nằm mộng cũng không tưởng được Phan Ngọc lại đối đãi với nàng như vậy!

Tay Tôn Vũ, không còn nghi ngờ gì nữa, có thể bóp chết nàng, nhưng tay Phan Ngọc lại có thể xé nát tim nàng!

Người chết đương nhiên không thể sống lại, tim nát càng khó vá lại!

Nàng thà mong Tôn Vũ bóp cổ nàng, chỉ vì người chết vô luận ra sao cũng không thể đau xót nữa, nàng hôm nay tuy không chết, nhưng tim đã tan nát, ruột gan càng đứt đoạn!

Đó không phải còn khó chịu hơn cả chết sao?

Tôn Vũ thoái lại hai bước, ngồi lại chỗ cũ, hắn nhìn Thư My, chợt hỏi: “Người hối hận?”.

Thư My phảng phất sức tỉnh khỏi mộng, lắc đầu:

“Không, tôi cũng không thể oán trách một ai, cho dù là người, cho dù là gã, nếu oán, nếu hận, chỉ oán chính tôi, chỉ hận chính tôi!”.

Tôn Vũ trầm mặc!

“Người có biết gã là người nào đối với ta không?”.

“Hình như là biểu ca”.

“Người nói thì nói như vậy, nhưng không tin?”.

“Thành thật mà nói, sự tình này ta không phải là lần đầu đụng phải, điểm kỳ quái luôn luôn là quan hệ biểu huynh muội, hai chữ biểu ca ta nghe quả thật có hơi ...”.

“Không cần biết người suy đoán ra sao, gã thật sự là biểu ca của ta,

từ nhỏ ta đã thân thiết với gã, nếu quả không có sự xuất hiện của Hương Tổ Lâu, sớm muộn gì ta cũng thành vợ gã”.

“Vậy cưới Hương Tổ Lâu là ý của người, hay là ý của phụ mẫu người?”.

“Không, phụ mẫu tịnh không ép ta, cho dù ta có gả cho biểu ca, họ cũng chiều ta, không phản đối, nhưng ta nghèo hèn, lại hướng hồ Hương Tổ Lâu lúc đó là anh hùng trong tâm tưởng của ta ...”.

Tôn Vũ nghe giải thích gật gật đầu, có lẽ thời thiếu niên hẳn cũng từng trải qua truyền thuyết anh hùng mỹ nhân. Thư My hồi ức lại ngày tháng đã qua, mục quang mờ lung:

“Mỗi lần y giục ngựa đi qua đầu hẻm, ta không khỏi bản thân nhìn y, nhìn cho đến khi y đã đi xa, biến mất, có lúc y quày ngựa đi chậm lại, quay đầu lại hữu ý vô ý nhìn ta cười, càng không khỏi làm ta rối loạn tâm tư, không tưởng được y có thật sự thích ta hay không, làm sao mà ta có thể không đáp ứng? Cứ sợ phụ mẫu nghĩ mình không xứng hợp với bậc cao, tạ tuyệt y ...”.

“Vậy đã như nguyện, người còn muốn gì nữa?”.

“Không sai! Ta đáng lẽ nên thỏa mãn, nhưng trên sự thật, từ lúc ban đầu ta đã làm, anh hùng không phải là người chồng lý tưởng”.

“Anh hùng nào phải dễ làm, rất nhiều lúc cần phải chiếu cố tới người khác, sau đó mới lo tới mình, nhưng thời gian của anh hùng đâu có nhiều hơn của bất cứ một ai, chiếu cố được người khác, đâu còn thời gian mà lo tới mình?”.

Thư My rung cảm thở dài:

“Ngày tháng y tại ngoại ta không rõ, nhưng ngày tháng ở nhà ta lại có thể đếm được”.

“Vậy y cũng còn có lúc về nhà ...”.

“Mỗi lần y về nhà, đều tiền hô hậu ủng, lúc về phòng y luôn luôn khật khuỷng, không tám chín phần thì ít nhất cũng bảy phần say sưa!”.

“Hồi nãy ta thấy y tuy vừa phó yến về, người vẫn còn tỉnh táo, cơ hồ không giống vừa uống rượu ...”.

“Vậy thì người có từng lưu ý đến bên hoa sảnh lúc nào cũng sáng choang kia không, nào là hai huynh đệ kết bái của y, còn có đám giang hồ bằng hữu ghé thăm, cho dù y bên ngoài không say, về đến nhà cũng vẫn phải say”.

“Ồ ...”. Tôn Vũ thở dài.

Thư My nhìn hấn, chợt cười lên:

“Người rất kỳ quái”.

“Người càng kỳ quái hơn, không ngờ còn có thể nói nhiều như vậy”.

“Không tưởng được người có thể để ta nói”.

“May là lời người nói tịnh không phải là lời lảm nhảm”.

“Đối với người thì đáng lẽ là lời lảm nhảm”. Thư My lắc lắc đầu, chợt hỏi:

“Tại sao người hồi nãy lại buông tay, không thừa cơ hội bóp cổ ta chết cho rồi?”.

“Ta không thích, cũng không quen dùng tay giết người”.

“Người cầm kiếm không phải dùng tay sao?”.

“Là tay, nhưng sát nhân vẫn là kiếm”.

“Ta không hiểu”.

“Người cũng không cần hiểu”.

“Có phải người sợ tay mình dính máu?”.

“Ta quả thật sợ”.

“Nói vậy người tịnh không tính sát nhân cả đời, đến lúc, người chỉ cần quăng kiếm, người vẫn còn thanh bạch”.

“Tay lại quăng không được ... Nói ra tuy đáng cười ...”.

“Người chỉ cầu cho tâm an là được”.

Tôn Vũ không khỏi gật đầu:

“Người rất thông minh!”.

“Người thông minh lại có thể làm chuyện hồ đồ sao?”.

“Người ta nói tình cảm khiến cho bất cứ một ai mù lòa, người thông minh chắc cũng không ngoại lệ”.

Thư My không nói gì, một hồi sau chợt thở dài:

“Kiếm của người tại sao còn chưa xuất thủ?”.

“Trước mặt ta luôn luôn chỉ có người cầu sinh, không có ai cầu tử, người là ngoại lệ, nãy giờ nói chuyện, người lại thúc thủ chờ chết, bao nhiêu sát cơ của ta không ngờ đã tắt ngóm hết”.

“Vậy người tính sao?”.

“Đợi, đợi ý chí của người bằng hội, đợi cho sát cơ của ta hồi phục!”.

“Nếu người không thể như nguyện thì sao?”.

“Ta còn chưa tính tới phương diện đó ...”.

“Kỳ thực người cũng không cần thấy khó khăn ...”. Thư My cười buồn bã, chợt rú lên một tiếng.

Tiếng rú kinh hồn! Ngân kiếm của Tôn Vũ không khỏi mất tự chủ đâm ra! Tiếng rú ngưng bật trong một sát na, kiếm đã phong bế yết hầu! Cơ thịt bên mặt Thư My co thắt giật giật, nhưng vẫn còn đang mỉm cười, cười mẫn nguyện làm sao, thê lương làm sao.

Tôn Vũ ngây người, dần dần, bàn tay cầm kiếm của hắn bắt đầu run, thân người cũng run. Tuy che mặt, nhìn không thấy biến hóa biểu tình trên mặt, nhưng biểu lộ của đôi mắt đủ để cho thấy sự phức tạp trong nội tâm tình tự của hắn, cũng không biết là thương tiếc, là bội phục, hay là kinh ngạc.

Kiểm run rẩy thoát ra khỏi yết hầu của Thư My.

Thư My ngã xuống, vẫn còn cười. Tôn Vũ càng run rẩy, vụt xoay mình đi, song thủ chống trên mặt bàn, cúi đầu, yết hầu khục khục, tựa hồ muốn ói, nhưng không ói, hắn chỉ cảm thấy muốn ói.

Lần đầu giết người, hắn cũng từng có cảm giác đó, sau đó, lần thứ nhì, lần thứ ba ...

tay hắn càng lúc càng kiên định, tâm hắn càng lúc càng tê dại, đối với chuyện giết người hắn đã không còn cảm giác nữa, cả hắn cũng kỳ quái giờ này ngày này mình không ngờ còn có thể rung động vì sát nhân, tại sao? Tại sao lại như vậy?

Hắn nhin không được quay lại nhìn Thư My.

Giữa ánh đèn mù mờ, mặt Thư My đã trắng nhợt, áo trong đỏ, máu tươi phún ra từ yết hầu của nàng càng đỏ hơn. Máu còn nóng, tình của nàng nghĩ chắc cũng còn chưa lạnh.

“Là người sai, là Phan Ngọc sai, hay là Hương Tổ Lâu sai?”. Tôn Vũ thờ dài, lại ngồi xuống.

Ngoài tiểu lâu lúc đó truyền vào tiếng phản phật của y phục xé gió!

Tôn Vũ thân hình vừa ngồi xuống liền đứng phắt dậy. Hắn biết lần này mình đã sai lầm, lúc Thư My ngã xuống, mình nên ly khai, đêm vắng như vậy, tiếng rú như vậy, làm sao không kinh động đến người ta!

Hắn rời khỏi ghế, thấp người phóng đến bên cửa.

Nói về tùy cơ ứng biến, hắn quả thật hơn người, tiếng y phục xé gió đến từ phương hướng cửa sổ, cho nên hắn tuy vào qua đường cửa sổ, lại không qua cửa sổ mà đi ra, đèn lửa tuy sáng tỏ, nhưng nếu thối tắt đèn, không còn nghi ngờ gì nữa, là nói cho người ta biết mình còn lưu lại trong phòng, cho nên hắn không đụng tới đèn đuốc, đã

còn đèn lửa, muốn di chuyển thân hình, bóng mình không khó gì bị hắt chiếu trên giấy dán cửa, cho nên hắt thấp mình.

Đang lúc thẳng thốt có thể nghĩ tới bao nhiêu chuyện đó, thử hỏi có mấy ai?

Tiếng xé gió càng gần, tiếng hò hét theo liền.

“Tẩu tẩu, đã xảy ra chuyện gì?”.

Tôn Vũ đương nhiên không thể hồi đáp, giữa tiếng quát tháo hấn đã đẩy then cửa lên.

Tiếng xé gió đồng thời hạ xuống, hai người chia nhau bộc phát về phía cửa sổ và cửa!

Cũng cơ hồ cùng một lúc, nửa người Tôn Vũ đã nhoáng khỏi cửa phòng, chính đang nghênh hướng người lao tới cửa phòng.

Tôn Vũ thân thủ tuy nhanh, người đến mắt cũng không chậm.

“Ai đó!”. Tiếng quát hung dữ, người đến hữu chưởng quét ngang hông, rút ngọn Lôi Thần Cương Tiên dài bốn thước sáu ra, mười ba đốt, thân hình tựa như bảo tháp vừa hạ xuống lại bay lên.

Tôn Vũ không nói gì, càng không thoái lui.

“Đêm khuya bịt mặt đến đây, tất không có ý tốt, được, ăn một roi của ta rồi nói sau!”. Tiếng cười như phích lịch vang vọng, người đến roi cũng đến, ô quang loang loáng, tà tà nhắm ngay đầu Tôn Vũ chẻ xuống!

Thân người Tôn Vũ tựa hồ nhẹ nhàng như cánh liễu, roi chưa đến, người đã theo gió phát phơ, bay đến bên lan can không xa.

Người đến cũng không buông tha, mau chóng ép về phía lan can, roi thứ nhì!

Gã đã nhanh, nhưng Tôn Vũ càng nhanh hơn!

Roi vừa quật xuống, lan can bị vỡ một mảng lớn! Nếu roi quật trúng

người, còn gì để nói nữa!

Người đến thu giữ thế roi, ngược mắt nhìn, chỉ thấy Tôn Vũ tay nắm xà nhà, thân giắt giữa khoảng không.

“Hảo thân thủ!”. Gã không khỏi thoát miệng khen một tiếng.

“ Lôi Tiên Thôi Quần?”.

“Người cũng biết Thôi Quần ta?”.

Tiếng còn chưa dứt, người vốn phóng về phía cửa sổ vì nghe tiếng quát cũng đã đổi hướng sang đây.

Hai bên thái dương gồ ghề, xương gò má nhô cao, cả thân thể cũng gầy gò hơn Thôi Quần, nhưng cử chỉ hiển nhiên mãnh liệt hơn.

Hai bên hông giắt hai đoản kiếm, song thủ của y lại không không.

“Xem ám khí!”. Song thủ của y bung ra, tựa hồ giữa những ngón tay đột nhiên bay ra điểm điểm hàn tinh!

Tiếng xé gió bén nhọn làm tê liệt bầu đêm sâu tĩnh lặng! Tôn Vũ cơ hồ đồng thời buông tay đang nắm xà, lẳng không lộn một vòng tránh ra.

Hắn vốn hơi dựa mình vào một cây cột, cái lộn người đó đã chuyển mình sang bên kia cột, tay lại thò ra nắm xà nhà, nhưng người đã ở đằng sau cột.

Hắn mới giăng mình, bên kia ám khí cũng đã đánh tới, nhất tề ghim chặt trên cột, là mười hai mũi sủi thủ tiễn dài cỡ bàn tay!

Tên đâm phập vào trụ sâu cả tấc, kết hợp thành hai hàng, bằng vào tài nghệ của Tôn Vũ, sợ rằng cũng không dễ gì ứng phó, mà hắn lại luôn luôn không làm chuyện gì không nắm chắc, cho nên hắn thà ly khai.

Hắn cười một tiếng:

“ Thần Thủ Vu Khiêm?”.

Người đến quả nhiên là Vu Khiêm, y trụ thế, ngửa mặt lên:

“Người nói coi người là ai?”.

“Tôn Vũ!”.

“Ngân Kiếm sát thủ!”. Vu Khiêm Thôi Quần nhất tề giật mình động dung.

Thôi Quần không khỏi siết chặt roi hơn, Vu Khiêm cũng giơ song thủ án trên cán hai thanh đoản kiếm:

“Chuyện của Tôn bằng hữu đích thị là chuyện mua bán gì đó, Vu mỗ cũng rất hiểu, chỉ không biết đêm nay đến đây, đối tượng là ai?”.

“Phan Ngọc, Thư My!”.

“Xem tình hình, Tôn bằng hữu đã đắc thủ?”.

Tôn Vũ chỉ cười.

Thôi Quần cũng cười, cười giận dữ:

“Họ Tôn kia, người coi chỗ này là chỗ nào chứ?”.

“Đây cho dù là long đàm hổ huyệt, Tôn mỗ hể muốn đến là đến”.

“Đáp hay! Vậy người hãy để ta giữ lại!”.

“Chỉ sợ người giữ không được”.

“Người cứ xem ta có giữ được hay không!”. Thôi Quần giận đến cực điểm, vung roi, nhún mình, muốn phóng lên, Vu Khiêm bên kia chợt quát chặn lại:

“Chậm đã!”, liền xoay về phía Tôn Vũ:

“Tôn bằng hữu dám làm dám chịu, Vu mỗ bội phục, nhưng chuyện này còn phải hỏi cho rõ trước đã!”.

“Muốn hỏi gì thì cứ hỏi”.

“Nghe đồn Tôn bằng hữu giết người tịnh không đơn giản chỉ vì hứng thú, còn có quan hệ đến vấn đề tiền bạc, cho nên Vu mỗ muốn hỏi, lần này là ai đã mướn người?”.

Tôn Vũ không nói gì.

“Tôn bằng hữu chi bằng nói thẳng là tốt hơn, nếu không, hừ!”. Vu Khiêm hừ nhẹ, song thủ nắm hai cán đoản kiếm tả hữu.

Tới lúc này, trong khu vườn trước mặt tiểu lâu đã sáng lên mấy trăm đèn lồng, giữa ánh đèn vàng mù, binh khí của đám võ sư hộ viện của Hương gia đã rút ra khỏi vỏ, ồ ạt tràn tới, thêm vào mười mấy người đủ thức đủ dạng trong võ lâm, có người đi đi lại lại trong vườn, có người phóng lên mái ngói, chắc đều là anh hùng hào kiệt mà Hương Tổ Lâu ngày thường kết giao.

Người có thể kết giao với Hương Tổ Lâu, đương nhiên không phải là hạng kém cỏi, thêm vào Vu Khiêm Thôi Quần, Tôn Vũ muốn liều chết xông ra, chỉ sợ không phải dễ.

Một tiếng “Nếu không, hừ!” của Vu Khiêm quả thật có trọng lượng. Tôn Vũ mục quang loang loáng trong khăn che mặt, đột nhiên hấn cười lên:

“Nói thẳng e rằng càng không tốt”.

“Nhưng vô luận là sao, cũng tốt hơn nhiều so với không nói”.

“Vậy thì nghe cho rõ”.

“Là ai?”.

“Hương Tổ Lâu!”. Tôn Vũ nói thẳng.

Vu Khiêm kinh ngạc giật mình, còn chưa kịp làm gì, Thôi Quần bên cạnh thoát miệng hai tiếng “Nói bậy!”.

Tôn Vũ không lý gì tới.

Thôi Quần tựa hồ muốn phát tác, nhưng Vu Khiêm lại ngăn giữ, sau đó hỏi Tôn Vũ:

“Tôn bằng hữu có biết Phan Ngọc là ai không?”.

“Là biểu ca của Thư Mỹ”.

“Còn Thư My?”.

“Vợ của Hương Tổ Lâu, tẩu tẩu của người”.

“Người biết?”. Vu Khiêm mặt mày đầy vẻ nghi hoặc.

“Ta đương nhiên biết”.

“Vậy ...”.

“Người nếu không tin thì hỏi làm chi?”.

Vu Khiêm trầm mặc một hồi, Thôi Quần bên cạnh không nhịn được quát hỏi:

“Họ Tôn kia, người nói cho ta biết tại sao lại như vậy?”.

“Muốn biết cũng dễ mà”.

“Dễ làm sao?”.

“Vào phòng xem đi”.

Lời nói của Tôn Vũ còn chưa dứt, Thôi Quần đã xông vào phòng, đúng là người lỗ mãng.

Vu Khiêm bất động, chỉ chăm chăm nhìn Tôn Vũ.

Cũng không tới một khắc sau, Thôi Quần từ trong phòng cầm đầu chạy ra, sắc mặt khó coi dị thường, miệng ấp úng:

“Biểu ca biểu muội, đồn mạt!”.

Vu Khiêm nghe nói hơi nhú mày, đang muốn hỏi gì, Thôi Quần đã phát tay về phía Tôn Vũ:

“Họ Tôn kia, người có thể đi rồi”.

“Thứ lỗi không ở lại ...”. Thân hình của Tôn Vũ vừa muốn bay lên, Thôi Quần chợt lại quát giữ:

“Chậm đã, chuyện đêm nay, tốt hơn hết là người mau quên đi, người là người thông minh, đương nhiên biết cái miệng mình nên làm sao”.

“An tâm, ta luôn luôn không thích nhất là nhiều chuyện, hơn nữa ta luôn luôn quên mau”. Tôn Vũ mục quang loang loáng:

“Hiện tại ta có thể đi chưa?”.

“Chậm đã!”. Thôi Quần lại quát giữ lần nữa.

“Còn có gì nữa?”.

“Đại ca của ta đâu?”.

“Người biết chỗ bá phụ của y ở chứ?”.

Thôi Quần gật đầu.

“Bên đó có một cây cầu”.

“Ta cũng biết cây cầu đó”.

“Y ở đầu cầu đợi tin tức”.

“Ồ, người còn phải đi hỏi báo?”.

“Nếu các người đi thì đương nhiên không cần đến ta”.

“Đó đương nhiên là không cần đến người, hôm nay người tốt hơn hết là cao bay xa chạy, đừng để ta gặp nữa”.

“Ta từng nghe nói tính khí của người rất lợi hại”.

“Vậy người còn đợi gì nữa?”.

Tôn Vũ cười khăng khắc, toàn thân bắn lên, như mũi tên bắn về phía nóc nhà đối diện.

Hắn quả thật đang cười trong lòng, đêm nay đối với hắn mà nói, quả thật rất thuận lợi, thật đáng để cao hứng.

Đương nhiên hắn cũng biết nếu quả không phải Thôi Quần nắm quyền làm chủ tại trường, mà để Vu Khiêm xử lý, sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Chỉ vì Vu Khiêm là một người rất thông minh, rất thích động não.

Nhưng, cho dù là người thông minh nhất, thích động não nhất, nếu hết sự tình này tới sự tình khác cái nào cũng không rõ, cũng thông minh không được, cũng động não không được.

Cho nên y hôm nay chỉ còn nước làm người trợn mắt.

Nhìn thấy Tôn Vũ như con yến tử vừa nhanh nhẹn vừa nhẹ nhàng mau chóng bay qua mấy mái ngói, biến mất trong bóng tối, Vu Khiêm nhin không được trùng trùng nhìn Thôi Quần:

“Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì?”.

“Nhị ca muốn biết, chi bằng vào phòng xem đi, tin rằng sẽ dễ dàng biết hơn là để tôi nói, cũng tránh cho tôi phải bực tức nữa”.

Mục quang nghi hoặc của Vu Khiêm xoay về phía gian phòng, chung quy đã cất bước tiến vào phòng.

Quan sát một lượt, Vu Khiêm mới từ trong phòng bước ra, mày nhíu càng chặt, sắc mặt cũng biến thành rất khó coi, nhưng mục quang vẫn rất lãnh tĩnh.

“Kỳ quái”. Miệng y chỉ nói ra hai tiếng, sau đó lại trầm mặc.

“Còn có gì kỳ quái nữa, sự tình đã quá minh bạch rồi”. Thôi Quần mặc mày tức tối.

“Sự tình thật rất minh bạch, nhưng ...”.

“Nhưng cái gì?”.

“Tam đệ, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, câu nói đó tin rằng ngươi có nghe qua”.

“Nào chỉ là nghe qua, đơn giản nghe nhầm lắm rồi”.

“Vậy ngươi nghĩ coi, đại ca gốc gác gì, thân phận gì, sự tình trong nhà xảy ra như vậy, ngươi nghĩ y có thể tùy tiện giao cho một chức nghiệp sát thủ không quen biết tường tận đến xử trí sao?”.

“Hoặc giả đại ca không nhẫn tâm tự tay hạ thủ”.

“Tính tình của đại ca ngươi không biết hay sao? Nếu nói y mềm lòng, y bất nhẫn, đó mới là nói chơi”.

“Vậy ...”. Sắc mặt Thôi Quần bắt đầu có biến.

“Họ Tôn không phải có nói đại ca đang đợi ở đầu cầu chờ hấn hời

giao tin?”.

“Hắn có nói như vậy”.

“Đó lại càng kỳ quái, Hương gia trang ngọa hổ tàng long, đại ca cũng đã từng khoe như vậy, bản lãnh của họ Tôn, ai dám đảm bảo hắn đến đi tùy ý, có thể không làm kinh động tới bất cứ một ai, có thể hoàn thành phận sự trong một đêm, có thể hồi báo trong một đêm, được, cho dù là Tôn Vũ có thể, cho dù đại ca tin hắn có thể, mà vào giờ này, khí trời này, càng im lặng yên tĩnh, gió lạnh mưa lạnh, chỗ nào không chọn lại chọn đầu cầu. Hà hướng cho dù đại ca có tính đúng thời gian, chỉ định địa điểm ...”.

“Đại ca lại làm sao biết Phan Ngọc sẽ đến, ở cùng một chỗ với Thư My?”. Thôi Quân chợt cũng biến thành thông minh.

“Xem tình hình ...”. Sắc mặt Vu Khiêm càng khó coi:

“Sợ rằng ...”.

Thôi Quân liền hỏi:

“Sợ rằng cái gì?”.

Vu Khiêm tịnh không hồi đáp, quay đầu về phía đám gia nhân trong vườn phân phó:

“Mau đi chuẩn bị đèn lồng xe ngựa, sau đó canh phòng xung quanh tiểu lâu, trước khi huynh đệ bọn ta quay về, người nào cũng không được bước lên lầu nửa bước”.

Chúng gia nhân nghe lệnh tản khai, chia nhau sắp xếp.

“Vu nhị ca”. Đám giang hồ bằng hữu bên kia không nhin được:

“Có thể dùng đến bọn tôi ở đâu không?”.

“Mọi người nếu không phiền, xin theo huynh đệ bọn tôi đi”.

“Vu nhị ca nói gì vậy, Hương đại ca đãi bọn tôi như anh em ruột thịt, đừng nói gì phiền, có đi liều mạng, đi chịu chém, cũng đừng bỏ bọn

tôi”.

Lời nói nghĩa khí, Vu Khiêm nghe thấy cũng có hơi cảm động, ôm quyền:

“Lời nói của các vị, bọn huynh đệ Vu mỗ xin ghi nhớ trọn đời”.

“Vu nhị ca nói vậy không khác gì coi bọn tôi là người ngoài, chỉ không biết đã xảy ra sự tình gì vậy?”.

“Trước mắt huynh đệ bọn ta cũng không thể phụng cáo”.

“Có liên quan đến Hương đại ca?”.

Vu Khiêm gật đầu, chúng gia nhân lục tục mang đèn lồng và ngựa đến, y cùng Thôi Quân hai người cũng không đợi đi xuống từng bậc thang, phóng mình lên tiểu lâu, ngang qua lan can, hạ xuống vườn, nhảy lên lưng ngựa.

Mọi người cũng thay nhau leo lên ngựa.

Hơn hai mươi kỵ sĩ liền trước sau phóng khỏi Hương gia trang. Tiếng vó ngựa ồ ạt, hoạch phá sự tĩnh lặng của đêm khuya.

“Nhắm hướng đầu cầu đi gặp Hương đại ca ...”. Vu Khiêm cưỡi ngựa đi đầu, chỉ muốn mau chóng tìm đến Hương Tổ Lâu hỏi cho rõ.

Mưa đã dứt từ sớm, bóng đen vô tận vẫn bao trùm toàn mặt đất, cùng bao trùm luôn tâm can Vu Khiêm.

Không có ánh sao, càng không có ánh trăng, chỉ có một đội đèn lồng mờ mờ, theo ngựa di động về phía trước như sóng ba đào ...

Thập Tam Sát Thủ

Hồi 2

Lâu Đầu Bi Oán Phụ Sát Thủ Phát Lôi Đình

Vu Khiêm tịnh không thất vọng.
Quả như lời nói của Tôn Vũ, Hương Tổ Lâu còn đợi ở đầu cầu.
Người chết đương nhiên không thể đi.
Hương Tổ Lâu hai mắt mở tròn trừng, giống như đôi mắt cá chết,
nhìn nghiêng nghiêng không có biến hóa, không có tình cảm.
Mắt người chết cũng đương nhiên không thể có biến hóa, không thể
có tình cảm.
Vu Khiêm Thôi Quần bắt tri bắt giác quỳ xuống hai bên, đỡ nửa
người Hương Tổ Lâu dậy.
Không ai nói gì.
Còn ai có thể nói gì nữa?
Cũng không có nước mắt.
Đại trượng phu nghe nói chảy máu chứ không chảy nước mắt.
Hai người toàn thân tắm trong ánh đèn vàng mờ, nhưng sắc mặt vẫn
tái nhợt thấy rõ, tựa hồ còn nhợt hơn cả sắc mặt của người chết.
Cũng không biết bao lâu sau, Vu Khiêm từ từ ngước đầu, trong mắt
lờ mờ thấp thoáng ánh lệ.
“Tôn Vũ!”. Y nghiêng rằng:
“Một kiếm chí mạng, trừ Tôn Vũ ra còn có ai nữa?”.
“Là Tôn Vũ đã giết đại ca?”. Thôi Quần nghe tiếng vụt ngẩng đầu:
“Không thể nào, võ công của đại ca ...”.
“Tôn Vũ vừa đi, bọn ta đã động thân. Đoạn thời gian ngắn đó, võ
công của đại ca cho dù lơ lửng tới cỡ nào cũng không bị hại mau
như vậy, đương nhiên không thể nào, nhưng, máu nơi yết hầu đã
động cứng, đại ca hiển nhiên đã đi lâu rồi, cũng hiển nhiên trước khi
Tôn Vũ xuất hiện ở Hương gia trang, đại ca đã chết trong tay hắn”.
“Hay cho Tôn Vũ!”. Thôi Quần không cảm được, quát lớn.
Chúng nhân bên cạnh thất kinh, một thanh âm liên vang lên:
“Tôn Vũ mà Thôi tam ca nói lẽ nào là Ngân Kiếm sát thủ Tôn Vũ?”.
Thanh âm đó vừa vang vọng vừa đặc thù, chính là vị hảo hán trước
khi lên đường đã thốt “có đi liều mạng, đi chịu chém, cũng đừng bỏ
bọn tôi”.
“Là hắn!”. Thôi Quần hận thù lên tiếng.
“Cũng là người bịt mặt hồi nãy?”. Vị hảo hán đó lại hỏi, hỏi nãy cách
xa quá, không nhìn rõ, không nghe rõ.
“Cũng là hắn!”.
Vị hảo hán đó không khỏi rục rục:
“Ta hồi nãy cảm ám khí, cơ hồ muốn xuất thủ, may là còn chưa ...”.
“Người nói gì?”. Thôi Quần quay phắt lại.

Vị hảo hán bị tiếng quát của gã làm giật mình sức tỉnh, cũng biết đã thất ngôn, mặt đỏ bừng tới tận cổ, liên thanh:

“Không có gì, không có gì ...”, lùi lại vài bước.

Tính khí của Thôi tam gia ra sao, mọi người đều rất rõ, ai ai cũng vì chuyện xảy ra mà đến, biết vậy cho nên Thôi Quần chỉ quát một tiếng, tịnh không làm gì nữa, lại nhú nhú mày, tựa hồ đang nghĩ ngợi gì đó. Gã tịnh không phải là người quen động não, bắt gã động não thì thật làm phiền gã quá, cho nên gã không có lúc nào nghĩ ngợi gì nhiều.

Gã chợt hỏi:

“Họ Tôn có phải có nói đại ca đã mượn hắc, tại sao ...”.

“Khỏi cần hỏi ta tại sao, ta cũng không rõ. Muốn biết thực hư, chỉ còn nước ...”. Vu Khiêm ngừng một chút:

“Tìm Tôn Vũ!”.

“Đi đâu tìm?”.

“Không biết, nhưng không cần biết ở đâu, vô luận thế nào cũng phải tìm hắc ra, người có thể điều tra đều đã chết, trừ việc tìm Tôn Vũ ra, còn có ai có thể nói cho bọn ta biết chân tướng sự tình?”.

“Khi nào lên đường?”.

“Càng sớm càng tốt”.

“Thì thế của đại ca ...”.

“Tạm thời giữ trong nhà đá ở hậu viện, sự tình ngày nào chưa sáng tỏ, thù ngày này chưa báo, chôn cất như vậy, đại ca làm sao có thể nhắm mắt!”.

Thôi Quần gật gật đầu, ẳm thi thể Hương Tố Lâu lên.

Vu Khiêm cũng đứng dậy, ngược mắt nhìn, sương mù nơi chân trời dần dần tiêu tán, vài vì sao lác đác chớp tắt mờ mờ.

“Tôn Vũ tuy hành tung quỷ bí, phạm vi hoạt động tựa hồ không rời khỏi xung quanh vùng Giang Ninh, muốn kiếm hắc thì bắt đầu từ Giang Ninh!”. Trầm ngâm, mục quang của Vu Khiêm nhìn về phía đám anh hùng hào kiệt:

“Các vị có ý gì không?”.

“Làm sao có thể thiếu phần bọn tôi được!”. Liền có người cao giọng thốt, thanh âm phụ họa không ngờ cũng không ít, thật là cực kỳ nhiệt náo.

Vu Khiêm liền ôm quyền, không nói gì nữa, cùng Thôi Quần trước sau lên ngựa, nhắm Hương gia trang quay về.

Chúng anh hùng hào kiệt đương nhiên cũng đi theo.

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn lại phá vỡ sự tĩnh lặng của trời đêm.

Sương đậm mù trời đã tan hết, sao đêm lấp lánh lúc sáng lúc tắt lụi

tục tăng số, kỳ quái là tiếng vó ngựa càng lúc càng thưa thớt.
Đến trước Hương gia trang, tiếng vó ngựa càng lác đác.
Vu Khiêm thủy chung không quay đầu lại, phảng phất không nghe thấy.
Thôi Quần cũng không quay đầu, suốt dọc đường chỉ nghĩ đến cái chết của Hương Tổ Lâu, căn bản không lưu ý đến gì khác.
Tới bây giờ gã mới bắt chợt lưu ý đến, gã thật cảm thấy kỳ quái, cho nên gã lập tức quay đầu lại, đằng sau không ngờ chỉ còn lại năm kỵ sĩ.
Vị hảo hán sang sảng lên tiếng cùng những anh hùng hào kiệt kia không ngờ đã không còn thấy tung tích.
Thôi Quần cau mày, nhưng lại liền quay nhìn năm người còn theo sau, không khỏi thở dài một tiếng:
“Xưng anh hùng hào kiệt xem ra chỉ còn năm người các vị”.
“Bọn ta không phải là anh hùng hào kiệt gì”. Một trong năm người điềm đạm cười lắc đầu:
“Bọn ta chỉ là bằng hữu của Hương đại ca”.
“Hay, hảo bằng hữu!”. Thôi Quần ngửa mặt cười lớn, tiếng cười bi thống xông lên tận trời xanh, sao đêm mù trời nhất thời tựa như bị tiếng cười đẩy rơi. Cái gọi là anh hùng hào kiệt vị tất là bằng hữu thật sự, bằng hữu thật sự hà tất nhất định phải là anh hùng hào kiệt!
oo Mưa lất phất, lê hoa rơi rụng đầy vườn, gió lơ thơ, liễu rủ buông quanh hồ.
Tiếng tiêu chợt vút lên. Tiếng tiêu lướt qua lê hoa rụng ngoài vườn, liễu rủ buông quanh ao, người thổi tiêu cũng lướt qua liễu rủ buông quanh ao, lê hoa rụng ngoài vườn.
Tay áo tơ làm tuyết, cầm y làm mây. Cảnh sắc đẹp như trong tranh, người thổi tiêu cũng như người trong tranh.
Khúc tiêu là khúc điệu Ngọc Lâu Xuân, như khóc như kể, chỉ một tiếng đủ sầu vạn vật, lòng trùng trùng, ý trùng trùng.
Thổi xong một khúc, người thổi tiêu theo dư âm thoang thoảng, ngâm nhẹ:
Vô tình bất tự đa tình khổ, Nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ.
Thiên nhai hải giác hữu cùng thì, Chỉ thị tương tư vô tận xứ!
Tiếng ngâm nhỏ vừa tản mát, giữa vung liễu xanh chợt truyền lại tiếng vỗ tay.
“Hay cho câu vô tình không khổ như đa tình, một tác biến thành ngàn vạn tơ, chân trời góc biển có lúc tận, chỉ có tương tư là vô tận!”.
Mục quang như sương mù mờ mịt nghe tiếng chợt sáng lên, cười:
“Là Tôn Vũ huynh?”.

Người từ rặng liễu bước ra, y phục đen, giày đen, mặt che khăn đen, ngân kiếm ba thước, chính là “Ngân Kiếm sát thủ” Tôn Vũ, trang phục của hắn bất biến, cử chỉ cũng thông dong không gấp vội, còn giọng nói?

“Tai Liễu huynh thật lợi hại, chỉ nghe tiếng đã biết là ta”. Cũng vẫn vậy.

“Khà khà, Tôn huynh cho dù không mở miệng, sợ rằng chỉ liếc thấy bóng thềm động là ta cũng biết người đến tất nhiên là huynh, trừ Tôn huynh ra, còn có ai có thể đến gần sát ba trượng mà Liễu Triền Cầm ta vẫn chưa phát giác”.

“Liễu huynh, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”.

“Tôn huynh chính là nhân ngoại hữu nhân”.

“Câu nói đó nâng ta hay là nâng chính huynh?”. Tôn Vũ cười khục khích trong mũi.

“Cả hai, Tôn huynh cười ta kiêu ngạo không để tất cả vào mắt?”.

“Thành thật mà nói, ta quả thật có ý đó”.

“Ta cũng không sợ nói thật, ngoài Tôn huynh ra, còn ai có thể lọt vào mắt Liễu Triền Cầm ta!”.

“Có lẽ ta là cây đinh trong mắt Liễu huynh?”.

“Quả thật có cảm giác đó”.

“Vậy tất nhiên không đi không được, ta nếu là người thông minh, nên sớm rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt”. Tôn Vũ không khỏi cười lớn. Liễu Triền Cầm cũng cười. Y cười thật đẹp, giống như người của y, nhưng không có tới một chút nào giống nữ nhân, bất cứ một ai nhìn thấy, cũng chỉ có cảm giác y là một nam nhân, một nam nhân rất tiêu sái, rất mê hồn.

Tiếp xúc nụ cười của y, đôi mắt của Tôn Vũ không ngờ cũng mê mẩn, cả nam nhân cũng đã vậy, nếu là con gái, còn mê hồn tới cỡ nào?

Cười xong, y vỗ tay nhẹ nhàng:

“Nhân tài như Tôn huynh, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, không dễ tìm được, làm sao có thể tùy tiện bỏ qua, gặp được làm sao có thể không quý trọng, đừng nói ta không thể đuổi huynh, cho dù Tôn huynh muốn đi, ta cũng không thể để Tôn huynh đi”.

Tôn Vũ nghe nói trầm mặc liền, tuy có khăn bịt mặt, nhìn không thấu thần tình của hắn, nhưng mục quang của hắn hiển nhiên có chút dị dạng.

Liễu Triền Cầm tựa hồ không phát giác gì hết, tiếp tục nói:

“Quý trọng cây đinh trong mắt, quả thật mâu thuẫn, nhưng nếu hiểu ta là người ra sao, sẽ không thấy đó là chuyện gì đáng kể, đối với

Tôn huynh, không sai, ta đổ kỵ, ta hãm mộ, nhưng ta biết người, ta cũng có thể dùng người, không bằng Tôn huynh, ta càng nên khổ tâm nghĩ cách giúp mình tiến triển, Tôn huynh còn, ta chỉ lo nghĩ về một mình Tôn huynh. Nếu Tôn huynh không còn, ngày nay tuy trong mắt ta không còn ai khác, năm tới sợ rằng phóng mắt đâu đâu cũng là đối thủ!”.

Tôn Vũ vẫn trầm mặc, lại hơi gật đầu, hẳn hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Liễu Triển Cầm.

Không có cạnh tranh là không có tiến bộ.

Cho nên rất nhiều người vừa đạt đến trạng thái đăng phong là rất khó lòng duy trì.

Đương nhiên, căn bản không có cái gọi là trạng thái đăng phong, có rất nhiều lúc đều bắt quá là mình nghĩ vậy mà thôi, hơn nữa một người vừa ôm quan niệm ta là thiên hạ đệ nhất, mình còn nghĩ y sẽ có tiến bộ nữa sao?

Mình không tiến bộ, người ta tiến bộ, cũng là lúc mình thoái lùi.

Cho dù không phải là mình nghĩ vậy, sự thật mình là thiên hạ đệ nhất, không có đối tượng cạnh tranh, không khó gì buông lời một chút, vừa buông lời, sớm muộn gì cũng tránh không khỏi có người không ngừng nỗ lực tấn tới, tiến lên cản đường.

Cũng đương nhiên có người ngoại lệ, thứ người đó khiêm tốn phi thường, cho dù thật là thiên hạ đệ nhất, chính y cũng không thừa nhận, nhưng một khi đến mức đó, phảng phất luôn luôn có rất ít ai không biết đội mũ cao, vì vậy người khiêm tốn sớm muộn gì cũng không còn khiêm tốn nữa.

Người không thích đội mũ cao càng có ít.

Đội mũ càng cao, càng bị đè ép lùn xuống.

Huống hồ, người khiêm tốn ít đến mức cơ hồ có thể đếm được.

Người tự mình say mộng lại cực nhiều.

Liễu Triển Cầm là người rất biết tự mình say mộng, y nâng Tôn Vũ lên thành thiên hạ đệ nhất, trong tâm tưởng cũng chỉ có Tôn Vũ tồn tại, đánh đổi lại, đơn giản coi mình là thiên hạ đệ nhị.

Vị trí đệ nhị trên chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín người, đích đích xác xác không đơn giản, từ đệ nhị lên đệ nhất, tựa hồ còn dễ hơn cả ăn bắp cải.

Liễu Triển Cầm nghĩ chắc cũng có ý đó.

Y trịnh trọng bổ sung thêm một câu:

“Ta cao hứng có một đối thủ như ngươi!”.

“Ta lại không!”. Giọng nói hồi đáp của Tôn Vũ rất đơn điệu:

“Tốt hơn hết trong tâm tưởng ngươi không có ta!”.

“Tại sao?”.

“Ta chưa từng nghĩ mình vĩ đại như vậy, chỉ biết nhân ngoại hữu nhân, thì không lúc nào không cầu cho mình tiến bộ, người muốn thắng được ta, trừ phi là lời người thắng được ta ra, cho dù là địch thủ trong tưởng tượng cũng có thể làm mục tiêu cạnh tranh, nếu không, người thủy chung theo sau ta ...”.

“E rằng vị tất là vậy!”.

Tôn Vũ lại trầm mặc.

“Năm năm trước, không sai, ta đã bại dưới kiếm của người. Nhưng xem ra hơn kém không có là bao, hôm nay năm năm sau, tin rằng càng tiếp cận”.

Tôn Vũ vẫn không nói gì.

“Người không tin?”.

Tôn Vũ không hồi đáp, cũng không có biểu thị gì.

Liễu Triển Cầm không khỏi sinh ra một thứ cảm giác bị khinh miệt, tiêu vố nhẹ lên lòng bàn tay, chợt cười lớn:

“Người và ta xem ra thật phải so tài một phen nữa rồi”.

“Không tất yếu phải vậy”. Tôn Vũ mở miệng.

“Đích xác, chỉ tiếc câu nói của người quá trễ, vô luận hôm nay thế nào ta cũng phải thỉnh giáo người một lần, nếu không làm sao ta có thể tiêu trừ được nghi vấn trong tâm”.

“Ta ...”.

“Không tính gì đến ta, nghĩ người cũng không muốn nhìn ta ăn không ngon, ngủ không yên”.

“Nghiêm trọng vậy sao?”.

“Tin là vậy, ta vốn là một người lòng tự tin rất mạnh, nhưng từ năm năm trước bại dưới tay người, không khỏi làm ta bắt đầu hoài nghi về mình, hôm nay năm năm sau đã không dễ gì khôi phục lại lòng tự tin đã mất, vừa vì thái độ người biểu hiện mà lại bắt đầu lay động”.

“Tự tin là tự tin, tựa hồ không nên để ý tới thái độ của người khác”.

“Người khác ta có thể không để ý tới, nhưng đối với người ta không thể, tất cũng vì ta đã từng bại dưới kiếm của người, cũng chỉ có thể bại dưới kiếm của người!”.

“Người không thể quên?”.

“Ta làm sao có thể quên!”.

“Nói vậy hôm nay ...”.

“Không tránh được!”. Liễu Triển Cầm trên mặt vẫn mang nụ cười, cười vẫn tiêu sái như trước.

Tôn Vũ thở dài, không nói gì nữa, là tự mình gây ra phiền toái, hẳn còn có gì để nói nữa.

Liễu Triển Cầm cũng không nói nữa, từ từ giắt tiêu trên thắt lưng, không phải là trước ngực, mà là sau lưng, cũng tuyệt không phượng ngại gì đến bộ vị thân hình thi triển.

Y là người cực kỳ cẩn thận.

Đối với Tôn Vũ, y làm sao dám không cẩn thận.

Sau đó y từ từ di chuyển ba bước, mỗi một bước đi, vẻ cười cợt trên mặt y lại mất đi một phần, đến lúc dừng lại, trên mặt đã không còn một chút xú nào của nụ cười hời hợt.

Cả khi y nghiêm mặt cũng không khó nhìn, tin rằng càng tăng thêm phong độ.

Nam nhân như vậy quả thật không có mấy ai.

Tôn Vũ tịnh không di động, nhưng mục quang dĩ nhiên thắt chặt, ngưng thần nhìn Liễu Triển Cầm. Hắn cũng không dám sơ hốt, Liễu Triển Cầm không phải là người dễ dàng đối phó, hắn biết.

Trong một sát na, không khí giữa đất trời tựa hồ ngưng đọng hết.

Nhưng, đột nhiên lại động trở lại.

Là Liễu Triển Cầm đang động. Y vén vạt áo, phát tay áo, khăn buộc trên đầu tung bay, y phục tung bay, người cũng tựa như muốn tung bay.

Giữa tiếng phát tay áo, song thủ của y cũng triển khai, song thủ đó vốn trắng hồng, nhưng hiện tại lại trắng phớt xanh, thứ màu xanh đỏ, xanh đến quái dị, xanh đến nhiếp hồn!

Tôn Vũ mục quang càng co thắt, nhưng vẫn không có động tác, toàn thân giống như ngưng kết giữa không khí.

Liễu Triển Cầm song thủ triển khai đã đình trệ, nhưng hai tay áo vẫn động, không có gió mà động!

Song thủ của y càng xanh ngời, hai tay áo càng tung bay mãnh liệt, không ngờ lại không phát ra bất cứ một tiếng động nào, như sóng trào, lại như mây trôi.

“Tôn huynh!”. Y chợt mở miệng:

“Còn chưa rút ngân kiếm của ngươi ra sao?”.

Không biết từ lúc nào, giọng nói của y đã biến thành đơn điệu vô tình.

Nhưng Tôn Vũ vẫn là Tôn Vũ như trước, cả thanh âm cũng còn như cũ:

“Trước Đoạn Kim Thủ Lưu Vân Tự, ta không dám không rút kiếm!”.

Nói còn chưa dứt, “rẹt”, ngân kiếm của Tôn Vũ đã rút khỏi vỏ.

Liễu Triển Cầm cười, tuy môi hé, trong mắt lại không có vẻ cười. Lại cười lần nữa, thân hình y đột nhiên bay lên. Lãng không phóng lên, nhấn ngay đỉnh đầu Tôn Vũ hạ xuống, người còn chưa tới, tay áo đã

tới trước, phát tới mắt!

Tay áo tuy như mây trôi, uy thế mãnh liệt phi thường!

Bất cứ người nào áp ỷ uy thế chờ đợi, chiêu đầu tiên xuất thủ thường hung mãnh phi thường, lúc đó, chỉ có ngốc tử mới đón đỡ trực tiếp.

Tôn Vũ tịnh không phải ngốc tử. Hắn đương nhiên không cứng cỏi tiếp đỡ, hắn thoái lùi còn nhanh hơn cả Lưu Vân Tụ phát về phía mắt hắn.

Lưu Vân Tụ đương nhiên rơi vào khoảng không. Liễu Triển Cầm cơ hồ đồng thời lắc mình, tà tà rượt theo thân hình Tôn Vũ đang thoái lùi dưới đất.

Cước còn chưa chạm đất, song tụ của y lại khai triển!

Chiêu thứ nhì còn mãnh liệt hơn cả chiêu thứ nhất! Tôn Vũ thoái lùi càng nhanh, thoái đến bên ao, không còn có thể thoái nữa!

Liễu Triển Cầm tịnh không buông tha, đuổi sát nút, hai tay áo thi triển càng khấn trương, giữa tụ ảnh còn mang cả chưởng ảnh!

Chưởng ảnh tụ ảnh phong bế đằng trước và trái phải Tôn Vũ, đằng sau là ao, cũng là đường chết!

Thấy rõ Tôn Vũ không động kiếm không được!

Nào ngờ hắn lại xung thiên bay lên!

Liễu Triển Cầm cũng bay theo, người, chưởng, tay áo, đỉnh đầu xuyên qua liễu mềm rũ bóng!

Chưởng thế chưa yếu, tụ thế chưa kiệt, như mưa kiếm, như gió đao chém phạt những cành liễu rơi rụng, bông liễu rơi rụng!

Bông liễu bay lượn, người bay lượn! Bông liễu còn chưa rơi xuống bên ao, người đã lên đến tận chót đỉnh liễu!

Tôn Vũ người vừa hạ xuống, Liễu Triển Cầm cũng hạ xuống tới!

Đằng sau là cành cây, Tôn Vũ xoay lưng lại, tựa hồ chưa phát giác Liễu Triển Cầm ở đâu. Liễu Triển Cầm mắt lại nhìn rõ, thân hình lại rướn lên, phóng tới, song chưởng chập lại.

Sau đó Tôn Vũ cũng không biết có phải có thêm một đôi mắt, không lùi về sau, lại quét cành cây một vòng ra sau!

Chưởng nghênh hướng cành cây! Cành cây gãy đoạn, rớt xuống!

Đoạn Kim Thủ thật lợi hại!

Tôn Vũ không ngờ đã tuốt bảy thước đằng sau cây. Mặt Liễu Triển Cầm cơ hồ không phát xanh:

“Ta tự nghĩ khinh công của mình cao cường, đã biết Tôn huynh còn ghê gớm hơn ta, khinh công coi như đã thấy rồi, kiếm thuật ra sao, còn đợi Tôn huynh thi triển ...”.

Chữ “triển” vừa thoát khỏi miệng, người lại bay tới.

Tôn Vũ lần này không thoái nữa.
Liễu Triển Cầm đương nhiên không khách khí, khoé miệng dọn nổi một nét cười, huy xuất chưởng ảnh tụ ảnh mù trời!
Tôn Vũ hét lên một tiếng, ngân kiếm chung quy đã xuất thủ!
Một đạo ngân quang chói lòa như ánh chớp đánh về phía yết hầu của Liễu Triển Cầm!
Một kiếm đó cũng chính đang đánh vào chỗ hở của Liễu Triển Cầm, phán đoán chuẩn xác kinh người!
Công thể liên miên của Liễu Triển Cầm liền bị đánh tan!
Lưới kiếm còn chưa đến, kiếm khí đã ép người!
“Hay!”. Liễu Triển Cầm thân hình tà tà nhoáng lên. Ngân kiếm của Tôn Vũ đuổi gấp thân hình tái biến của Liễu Triển Cầm, cơ hồ không thể phân ra trước sau! Liễu Triển Cầm thân hình tái biến, chỉ một sát na liên tục đổi mấy vị trí, nhưng thủy chung không thoát được ngân kiếm của Tôn Vũ truy kích!
Ngân kiếm của Tôn Vũ phong bế hết thân hình của Liễu Triển Cầm!
Liễu Triển Cầm chỉ còn nước thoái lùi!
Tôn Vũ từng bước từng bước bức bách, kiếm thể hung mãnh, người và kiếm phẳng phát đã hóa thành một thể, kiếm như có sinh mệnh, tâm ý của hắn hoạt động, kiếm cũng đồng thời hoạt động.
Đây không còn giống như kiếm nữa, mà là tay của hắn!
Liễu Triển Cầm trong mắt chung quy đã lộ vẻ kinh hãi.
Tâm vừa kinh hãi, ý liền loạn, người lập tức mất tự do đi vài phần.
Cho dù võ công của y cao siêu, Đoạn Kim Thủ thật có thể đoạn kim triệt thiết, Lưu Vân Tự thật có thể phiêu hốt hơn cả mây trôi, tâm ý vừa băng hội, làm sao còn có thể thi triển ra được nữa.
Trong nhất thời, y chỉ còn biết thoái lùi, thoái lùi!
Màu liễu xanh như ngọc, bông liễu mịn mù như khói mỏng. Lần này Liễu Triển Cầm thoái lùi đến bên hồ. Khác biệt là sau lưng y còn có một gốc cây.
Y tịnh không phát giác, đến khi y phát giác lưng đã đụng vào cành liễu, đã không còn dư chỗ để y làm gì nữa.
Thoái cũng không còn chỗ thoái, còn tiêu sái gì được nữa, đôi mắt y còn to hơn cả mắt cá kình, nghiêng răng, tả hữu thủ giao nhau, tay áo múa tung như mỹ nữ thoa phấn, như hồ điệp giữa tung tăn giữa những khóm hoa, lượn lờ trước gió, nhìn kỹ lại không giống vậy.
Hai cánh chấp chới rắc phấn, lượn vòng giữa muôn hoa. Đó là điệu vũ của hồ điệp, rất ưu nhân.
Liễu Triển Cầm lại chỉ còn một nửa nét ưu nhân, muốn xem giống cái gì, phải nói giống hồ điệp hãm mình trong lưới.

Ngân kiếm của Tôn Vũ cũng đích xác đã dệt thành lưới kiếm!
Nếu quả Liễu Triền Cầm giống Hương Tổ Lâu, trong tay có thiết tản tất dễ dàng ứng phó hơn nhiều.
May là y tuy không có thiết tản, lại có Lưu Vân Tụ, Lưu Vân Tụ mà y múa lên đơn giản giống như một bức tường sắt bao vây quay y, lưới kiếm dày đặc của Tôn Vũ không ngờ hoàn toàn bị y ngăn hết bên ngoài.
Chỉ bất quá, đó tựa hồ tịnh không phải là một hiện tượng tốt, thí dụ như một tòa thành trì, cho dù phòng thủ nghiêm mật đến mức như vách sắt, nếu không có năng lực phản công, lại không có ngoại viện, sớm muộn gì cũng khó tránh khỏi bị công hãm.
Liễu Triền Cầm tịnh không có ngoại viện, năng lực phản công cũng tựa hồ đã sớm mất hết.
Y chỉ còn có thủ, nhưng phải thủ đến khi nào? Đây đâu còn là so tài nữa, đơn giản là bị đánh.
Hãm thân vào khốn cảnh như vậy, y thật có nằm mộng cũng không tưởng được.
Đó là sự thật, trước khi giao thủ có đánh chết y cũng không tin, nhưng tới bây giờ, y không thể không tin.
Y đau xót cực kỳ, hận không thể liều mạng xông ra khỏi lưới kiếm, bất chợt y phát giác cả dũng khí của mình cũng tiêu tán.
Người tới mức này, chưa đến giờ phút lâm tử, rất khó đề khởi quyết tâm liều chết.
Huống hồ đã nói là so tài.
Ý tứ so tài cũng là do Liễu Triền Cầm đề nghị ban đầu, bất quá tới giờ phút này, cho dù Tôn Vũ có ý so tài, Liễu Triền Cầm cả một chút cảm thụ cũng không còn.
Mặt y không khỏi từ xanh chuyển thành trắng, từ trắng chuyển thành đỏ.
Tôn Vũ che mặt, biểu tình ra sao, Liễu Triền Cầm tịnh không biết, chỉ là trong cảm giác của y, miệng Tôn Vũ dưới tấm khăn che mặt có thể để ra một cái trũng vệt lớn, đang ngoác miệng cười mình.
Trong lòng y vừa khẩn trương vừa phẫn nộ, nhịn không được muốn la dừng tay.
Miệng đã há ra, Liễu Triền Cầm tịnh không la lên.
Cũng vì lưới kiếm dày kịt của Tôn Vũ bất chợt thu lại, “keng” một tiếng, ngân kiếm đồng thời chui vào vỏ, người cũng đã thoái ra bảy bước.
Liễu Triền Cầm trái lại tựa như chưa phát giác, song tụ tiếp tục huy vũ, huy vũ thêm ba lượt rồi mới dừng lại. Mồ hôi lạnh lăn dài trên má

y, người tựa như hư thoát, toàn thân dựa hẳn vào thân cây, đứng cũng chừng như đứng không nổi.

Tôn Vũ bên kia lặng lẽ nhìn, bất động, cũng không nói gì. Người thông minh đều nên biết lúc đó tốt hơn hết là ngậm miệng.

Mục quang của Liễu Triển Cầm dần dần tản mát, miệng giãn ra, không khỏi than một câu:

“Đây là sự thật sao?”.

Thật vậy, đây làm sao là sự thật được, năm năm trước, không sai y đã bại dưới kiếm của Tôn Vũ một lần, hôm nay cho dù có bại nữa cũng không kinh ngạc gì lắm, nhưng thật bại quá thảm!

Năm năm trước, suýt soát không có là bao, đến hôm nay dưới cổ găng không ngừng của y, đáng lẽ càng tiếp cận mới đúng.

Cho nên y làm sao tin được đây là sự thật!

Tuy đã cố trấn định tâm thần, than thở có một câu, giọng nói thủy chung yếu nhược làm sao, cơ hồ chỉ có y nghe rõ được lời nói của mình.

Tôn Vũ cũng nghe rõ, lạnh lùng nói một câu, không phải là lời đồng tình.

“Đó làm sao không phải là sự thật chứ!”.

“Tại sao?”. Liễu Triển Cầm quay phắt đầu lại nhìn Tôn Vũ, trong mắt tràn đầy thống khổ, cũng tràn đầy nghi hoặc.

“Người nên biết!”.

“Ta làm sao lại nên biết, ta muốn biết sao mình lại bại dưới kiếm của người một cách thảm hại như vậy!”. Giọng nói của Liễu Triển Cầm biến thành tê khản dị thường, phảng phất sinh mệnh đã sắp tàn, huyết khí sắp cạn.

Sự tự tôn của y rất lớn, lòng tự tin rất mạnh, nhưng tịnh không hoàn toàn là người không chịu được thất bại, vấn đề là trận chiến này y thật đã thất bại quá thảm, không có ai có thể tưởng tượng được sự đả kích, tổn hại mà lòng tự tôn, lòng tự tin của y phải chịu đựng nặng đến mức nào, sâu đến mức nào.

Tôn Vũ cũng không tưởng tượng được, lại hỏi lại một lần:

“Người thật không biết?”.

“Không biết là không biết!”. Liễu Triển Cầm tỏ vẻ nóng nảy chưa từng có.

“Ta còn nghĩ người có thể biết chứ”. Tôn Vũ thở dài:

“Năm năm trước người bại dưới kiếm của ta vì ta quả thật có hơn người một chút, đến hôm nay, xem hồi nãy, Đoạn Kim Thủ, Lưu Vân Tự hiển nhiên người đã tổn không ít khổ tâm, ta luận võ công, không còn nghi ngờ gì nữa người đã siêu việt hơn năm xưa, ngày nay cũng

tiếp cận ta phi thường, nhưng về một phương diện khác, người không những không có tiến bộ, trái lại, đã để ta vượt quá xa”.

“Phương diện khác là phương diện nào?”.

“Phương diện kỹ xảo”.

“Ta tịnh không có ...”.

“Người tịnh không bỏ qua luyện tập, hơn nữa rất khổ tâm, điểm đó ta biết, cũng rất bội phục, nhưng theo ta biết, bốn năm nay người hoàn toàn không tận tay xuất thủ nữa!”.

“Đại sự có người, tiểu sự có Tăng Chuẩn, Mông Khuê hai người, còn cần gì đến ta chứ?”.

“Trong chỗ đứng của người, đánh đổi là ta, e rằng cũng sẽ có ý tưởng giống hệt, công tác liều mạng ai cũng không chịu làm, chính vì như vậy, cho nên người có khổ tâm luyện tập ra sao, đối thủ cũng chỉ là gỗ đá không có đầu óc, gỗ đá là vật chết, kỹ xảo người đạt được đương nhiên cũng là vật chết, chính như ngồi ghế bàn xuống ...”.

Liễu Triển Cầm há hốc miệng, bộ dạng thành linh ngộ được.

“Có câu, kỹ xảo là từ trong kinh nghiệm mà ra, cái gọi là kinh nghiệm đó là kinh nghiệm thực tế, tịnh không phải là kinh nghiệm trên lý luận hoặc ngồi nhà vẽ đường”.

Liễu Triển Cầm chỉ còn nước gật đầu.

“Kinh nghiệm không thể truyền thụ cho người khác là một chuyện đáng buồn của đời người, không có ai có thể nắm được kinh nghiệm từ trong sự rèn luyện của người khác, mình phải tự mình tiếp nhận rèn luyện”.

“Ta biết”.

“Còn không trễ, người vẫn còn trẻ”.

“Nhưng hiện tại mà nói, đã quá trễ”.

“Sao lại nói như vậy?”.

“Không lâu sau ta phải đi giết một người, một người rất lợi hại”.

“Ồ?”.

“Đối với người ta cũng không biết nên cảm kích hay oán hận, nếu không phải bị người đánh bại, lần đi này ta hung đa cát thiểu, nhưng nếu không phải do người, ít ra ta còn có dũng khí chiến đấu, tới bây giờ, cả dũng khí chiến đấu ta cũng không còn”.

“Ồ ...”.

“Người cũng bắt tất phải cảm thấy có lỗi, vô luận ra sao người đã giúp ta nhận ra một chuyện mà một người tất phải tự mình thấu hiểu triệt để. Muốn tự thấu hiểu triệt để, tất cần phải tự mình tiếp thụ khảo nghiệm”.

Người chưa thể triệt để thấu hiểu mình, luôn luôn nghĩ mình vĩ đại.

Liễu Triển Cầm hôm nay cuối cùng đã biết, chỉ là, đối với y mà nói có lẽ quá trễ, y ngửa mặt lên trời, không khỏi thở dài một tiếng:

“... Chuyện này ...”.

“Thật ra là chuyện gì?”. Ai ai cũng có lòng hiếu kỳ, Tôn Vũ cũng không ngoại lệ.

Liễu Triển Cầm gắng gượng đứng thẳng người, tay chấp sau lưng, từng bước từng bước chậm chậm đi ra.

Tôn Vũ quyết định đi theo.

Bóng hoa, liễu rũ.

Hoa lán đường, liễu xua gió. Giọng nói trầm thấp của Liễu Triển Cầm phiêu diêu giữa khói sương:

“Đã năm năm, từ lúc quen biết cho đến bây giờ, trong tâm tưởng của Tôn huynh coi ta là gì, ta không biết, nhưng trong tâm tưởng của ta, luôn luôn coi Tôn huynh là bằng hữu”.

“...”. Tôn Vũ không nói gì.

“Phải, chuyện gì ta đều không lo để cho Tôn huynh biết ... Tôn huynh!”.

“Ta đang rửa tay lắng nghe”.

“Tôn huynh nghĩ ta là người ra sao?”.

“Tinh minh, quả đoán”.

“Còn có tâm ngoan, thủ lạt nữa phải không?”. Liễu Triển Cầm thở dài nhè nhẹ:

“Ta tịnh không phủ nhận mình lãnh khốc, nhưng ta tuyệt không thừa nhận mình vô tình, ta biết có căn, cũng như ta cũng biết có ái. Ta luôn luôn tìm kiếm!”.

“Tìm được chưa?”.

“Đã tìm được”.

“Cung hỷ!”.

“Đa tạ!”. Liễu Triển Cầm lại thở dài một tiếng.

“Người nên vui vẻ, tại sao lại phải than dài thở ngắn?”.

“Hận không tương phùng lúc chưa gả bán!”.

Tôn Vũ trầm mặc, một hồi lâu sau mới hỏi tiếp một câu:

“Người yêu một người đã có chồng?”.

Liễu Triển Cầm gật đầu, bấp thịch trên mặt vì thống khổ mà biến thành méo mó.

“Không tưởng được”.

“Chính ta cũng vậy”. Liễu Triển Cầm cười khổ, ngưng bước, ngửa mặt nhìn trời.

Gió thổi lướt qua, lê hoa rơi lả tả, bông liễu tung bay.

Liễu Triển Cầm bất động, để lê hoa bay dính đầy người, để bông liễu

nhuộm bám khắp người, mục quang thống khổ chột lại biến thành
thê mê như ảo mộng:

“Lúc tường vi nở, lúc lê hoa đã rơi hết, là lần đầu tiên gặp nàng,
chính là lúc xuân sắc hơn hết, đến hôm nay, tính ra cũng đã ba năm”.

“Đời người tình không có bao nhiêu cái ba năm”.

“Cho nên ta không thể đợi nữa!”.

“Đợi chờ có tư vị ra sao, ta biết”.

“Tôn huynh người có nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu không?”.

“Ta tin, nhưng ta nghĩ ít ra cũng nên gặp vài lần nữa”.

“Đó cũng có lý, ta và nàng quả thật vừa gặp đã sinh tình, nhưng ba
năm nay, nàng và ta đã không còn gặp nhau nữa”.

“Có thể sao?”.

“Ta là biểu ca của nàng”.

“Thật?”.

“Là giả!” . Liễu Triển Cầm cười khổ.

Tôn Vũ trong lòng cũng đang cười khổ.

“Cũng không còn cách nào khác, nếu không cột vào một chút quan
hệ thân thích biểu huynh biểu muội, ta thật không có khả năng,
không có lý do tương kiến với nàng nữa” . Liễu Triển Cầm trên mặt lại
phủ một màn thống khổ.

“Gã có biết không?”.

“Gã? Người nói gã? Gã, không biết, hoàn toàn không biết”.

“Nói vậy so với hai người gã còn đáng thương hơn? Có ngày phát
giác được, sẽ càng thống khổ hơn cả hai người”.

“Thống khổ, ba người ...”.

“Hà tất phải vậy, một người thống khổ luôn đỡ hơn ba người đồng
thời thống khổ, chi bằng hai người tính toán nói cho gã minh bạch,
gã nếu là người biết lý, tin rằng cũng không miễn cưỡng ...”.

“Gã nếu không thì sao?”.

Tôn Vũ không thể hồi đáp.

“Nam nhân đa số rất khăng khải, ta biết. Nhưng một nam nhân khăng
khải nhất cũng không thể khăng khải cam tâm đem vợ mình dâng
cho người ta!”.

“Nói không chừng ...”.

“Không có nói không chừng, người đâu phải không biết ta luôn luôn
không làm chuyện gì không tuyệt đối nắm chắc”.

Tôn Vũ chỉ còn nước ngậm miệng.

“Muốn giải trừ nỗi thống khổ của một người, tình không phải chỉ có
một biện pháp, cho dù có nhiều biện pháp, đối với ta mà nói, cũng chỉ
có một biện pháp” . Liễu Triển Cầm hàn quang trong mắt loang loáng,

lãnh khốc rít qua kẽ răng một tiếng:

“Giết!”.

Giết! Đó quả thật là tin điều mà Liễu Triển Cầm một đời phụng hành! Tôn Vũ càng không thể nói gì.

“Bởi vì nàng, bởi vì gã, ba năm nay, ta không ngày nào là không nhẩn nại, không ngày nào là không chuẩn bị, hôm nay sau ba năm, ta thật đã vô phương nhẩn nại nữa, ta cũng nghĩ mình đã chuẩn bị đủ rồi ...”. Liễu Triển Cầm chợt ngậm miệng, đột nhiên cúi đầu xuống.

“Xin lỗi!”.

“Ta đã có nói người bất tất phải xin lỗi, nhưng vô luận là sao”, Liễu Triển Cầm vụt quay đầu lại, khẩn thiết nhìn Tôn Vũ:

“Lần này người nhất định phải giúp ta!”.

Tôn Vũ vẫn không nói gì, nghiêng đầu tránh mục quang của Liễu Triển Cầm, người cũng cất bước. Mới đi được vài bước, lại quay về bên hồ.

Trên ao lấm chấm ba bốn điểm rong rêu, hai ba mảnh lá vàng. Tôn Vũ hít một hơi sâu -- khẩu khí, mục quang dừng trên vùng rong rêu, môi run run, định nói gì lại không nói, nhưng cuối cùng vẫn nói ra:

“Lần này, cũng như trước.

Tiền, người giao cho ta trước”.

“Ta tin người tuyệt đối sẽ không làm ta thất vọng!”.

“Cho nên, sự tình một khi xong, ta căn bản bất tất phải đến nữa, trừ phi người lại dùng phi cấp truyền triệu lần nữa”.

“Là như vậy, hôm nay người đến gặp ta, lẽ nào vì chuyện gì đó?”.

“Thành thật mà nói, ta vốn đến để từ biệt người!”.

Liễu Triển Cầm ngây người, giương tròn mắt, chừng như không mấy tin vào tai mình, nhưng y vẫn phải tin, không hỏi tại sao, chỉ hỏi:

“Người không phải đã nói phải kiếm đủ năm ngàn lượng vàng sao?”.

“Hiện tại ta đã kiếm đủ số”.

“Mau vậy sao?”. Liễu Triển Cầm mặt mày nghi hoặc:

“Hỏi trước ta đã tính cho người, hình như còn chưa đến ba ngàn năm trăm lượng ...”.

“Quả thật còn chưa đến, nhưng lần này ta đã kiếm thêm hai ngàn lượng”.

“Hai ngàn lượng?”.

“Cũng vì ta đã giết Phan Ngọc Thư My hai người”.

“Cho Hương Tổ Lâu?”.

“Trừ Hương Tổ Lâu ra còn ai khác chứ?”.

“Còn Hương Tổ Lâu?”.

“Ta không phải còn sống sao?”.

“Vây y nhất định đã chết, chuyện đã nhận người đương nhiên nhất định sẽ làm cho được”.

“Lời nói đã ra khỏi miệng cũng vậy”.

Liễu Triển Cầm cúi đầu không nói gì.

“Liễu huynh, có còn nhớ buổi ban đầu người và ta tương kiến không?”.

“Sao không nhớ, trung thu năm năm trước. Người đang thổi tiêu bên bờ sông, dưới trăng, dưới bóng cây”.

“Thổi điệu Điềm Giáng Thần, Hồn Giang Long, Lục Yêu Biến”.

“Ta không một xu dính túi, bịt mắt, tim cứng lạnh, chỉ lo tới chủ ý đánh người”.

“Sau trận chiến, tinh táo thần trí, ta có thêm một bằng hữu, người lại đã biến thành chức nghiệp sát thủ!”.

“Ta thật không biết nên tạ người hay là hận người”.

“Năm năm, đã năm năm rồi. Dòng nước chảy về hướng đông không quay về, năm tháng làm sao không phải một đi không trở lại cho được”.

“Lối sống năm năm nay, ta thật đã chán ngán quá rồi, không thể chịu được nữa”.

“Người không thể không đi?”.

“Không thể không đi”.

“Ai cũng có chí hướng, người nhất định muốn đi ta cũng không có cách nào giữ lại, chỉ là chuyện cuối cùng này, chuyện của ta ...”.

Giọng nói ngắt quãng, Liễu Triển Cầm khẩn thiết nhìn Tôn Vũ, cái ý cường điệu chính là ba chữ “chuyện của ta”.

Tôn Vũ lại trầm mặc.

Một hồi lâu sau, hắn chậm chậm quay đầu lại:

“Giao cho ta”.

Liễu Triển Cầm giãn mày, chấp tay:

“Đa tạ giúp đỡ!”.

Tôn Vũ liếc nhìn:

“Đối với người, nàng thật quan trọng như vậy?”.

“Từ khi sinh ra tới giờ ta chỉ yêu có một mình nàng!”.

“Nàng xứng hợp với người?”.

“Hợp nhất không ai hơn”.

“Còn gã?”.

“Một tên mối lái trọng lợi bạc tình quanh năm bên ba tại ngoại, để nàng tịch mịch trong khuê phòng”.

“Nàng nếu hợp với người, tất nhiên có thể tách rẽ, làm vợ thương

nhân quả thật ủy khúc cho nàng”.

“Nàng không phải đang sống trong thống khổ sao?”.

“Nàng nói với người như vậy?”.

“Không có, nhưng ta tưởng tượng được”.

Tôn Vũ trong mắt tự như có vẻ cười cợt.

Lại một cơn gió lùa qua, mặt ao tĩnh tại dợn chút gợn sóng lăn tăn.

“Xuy trứu nhất trì xuân thủy ...”. Tôn Vũ cười thốt.

“Tôn huynh cười ta tự tác đa tình?”.

“Người nghĩ sao?”.

Xuất xứ từ bài từ của Phùng Duyên Tị thời Nam Đường:

“Phong sạ khởi, xuy trứu nhất trì xuân thủy.

Nhàn dẫn uyên ương phượng kính lý, thủ noa hồng hạnh nhị”. (Tạm dịch:

“Gió chợt thổi, thổi nhẵn mặt nước ao xuân. Lăn tăn sóng tỏa từ đôi chim uyên ương, tay cầm nhị hồng hạnh”).

“Không”. Liễu Triển Cầm thở dài:

“Tâm ý tương thông, có rất nhiều chuyện vô phương nói ra”.

“Ồ ...”.

“Cho dù nàng không nói, ta cũng nghe được, nhìn ra nỗi tịch mịch bi ai trong lòng nàng ...”.

Liễu Triển Cầm đương nhiên nghe được, nhìn ra, y tịnh không quên cái đêm đó ...

Liễu buông buông, hoa thoảng thoảng, mây lợt lợt, trăng cong cong.

Bên ao nhỏ, cũng có trăng, cũng có gió, cũng có hương thơm.

Bóng nước nâng hoa, bóng hoa khua rèm.

Người bên trong cửa sổ sau rèm, tiếng đàn, tiếng hát lại truyền ra đến ngoài rèm.

Liễu Triển Cầm tâm bay bổng -- người nhuộm bóng hoa, chấp tay đứng chờ bên ao nhỏ, ngoài rèm.

Tiếng đàn bi khổ, tiếng ca làm sao mà không u oán ...

Kháp tương phùng, hựu chiết loan hòa phượng, Vãng sự như xuân mộng, Thiến phi hồng, dục ký âm thư, Hận thiếu đàn thanh, miêu bất xuất tâm đầu thống, Túng thanh vân lộ khả thông, phạ hồng nhan mệnh dịch cùng, Hướng phong tiền cửu ba cổ huyền lộng ...

(Tạm dịch:

Tình cờ gặp gỡ, sao chia loan xẻ phượng.

Chuyện xưa như xuân mộng, Chim hồng xinh xắn, mau gửi thư lời, Hận không có tranh vẽ có thể tả nỗi đau trong lòng, Cho dù suốt đường mây xanh không cách trở, sợ hồng nhan đời sắp tận, Gượng trước gió đùa tiếng cô huyền ...).

“Hương phong tiền cưỡng bả cô huyền lộng ...”. Liễu Triển Cầm buồn bã cười:

“Nàng tịnh không vô tình, chỉ bất hạnh sai lầm gả mình cho tên phu té vô tình kia ...”.

“Người vì vậy mà thương tiếc?”.

“Không chỉ là thương tiếc!”.

“Nếu không phải, tại sao đợi đến hôm nay?”.

“Ta, ta cũng bất đắc dĩ”.

“Gã không chịu đáp ứng?”.

“Ta không có hỏi gã, ta thậm chí cũng chưa gặp qua gã ...”.

“Vậy người làm sao biết gã không phải là đối thủ của người?”.

“Ta, ta ...”.

“Người không dám đối diện hiện thực?”.

Liễu Triển Cầm thống khổ cúi đầu, chợt hỏi:

“Tôn huynh có từng nghe nói đến Nhất Kiếm Sát Long Thủ Tổ Kinh Hồng?”.

“Tổ sát thủ?”.

“Người nghĩ võ công của y ra sao?”.

“Tả Thủ Kiếm chưa từng gặp địch thủ”.

“Gã cũng là cao thủ Tả Thủ Kiếm, truyền thuyết trong giang hồ nói rằng, năm gã mười tám tuổi vừa xuất đạo, đã tìm Tổ Kinh Hồng độ kiếm, không ngờ có thể tiếp được Lôi Đình Tam Thập Lục Kích của Tổ Kinh Hồng!”.

Tôn Vũ tuy bịt mắt, nhìn không ra thần tình biến hóa của hắn, nhưng trong mắt hắn rõ ràng đã lộ ra vẻ kinh dị.

“Tôn huynh có từng nghe nói tới Kim Ty Yên, Liễu My Nhân, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Ủng Kiếm công tử?”.

“Toàn là cao thủ đương thời”.

“Lại đều trước sau đã bại dưới kiếm của gã”.

“Người đó là ai?”.

Vẻ kinh dị trong mắt Tôn Vũ càng nồng đậm.

“Thảm Thắng Y!”.

Tôn Vũ liền như bị sét đánh, hồn thân chấn động, thoát miệng kêu lên:

“Thảm Thắng Y!”.

Liễu Triển Cầm xuất kỳ bất ý cũng giật nảy mình, hỏi theo:

“Tôn huynh cũng biết người này?”.

Tôn Vũ ngây ngốc đứng đó, phảng phất không nghe thấy Liễu Triển Cầm đang hỏi, không hồi đáp, thậm chí cũng không nói gì.

Liễu Triển Cầm càng cảm thấy kỳ quái, nhin không được hỏi truy:

“Tôn huynh lẽ nào quen gã?”.

Tôn Vũ vẫn đứng yên như tượng gỗ không lên tiếng.

Liễu Triển Cầm khản trương, lớn tiếng:

“Thật ra là sao vậy?”.

Tôn Vũ như sức tĩnh khỏi cơn mộng, lại giật nảy mình, mục quang loang loáng, ép bức Liễu Triển Cầm, giống như tên, giống như đao, giống như kiếm, sâm lãnh, sắc bén, ngời ngời.

Liễu Triển Cầm thất kinh, bất tri bất giác thoái lùi hai bước.

Mục quang của Tôn Vũ càng hung mãnh, y phục toàn thân không ngờ tựa như bị gió thổi tung. Người chưa động, kiếm còn trong vỏ, sát khí đã ngút trời.

Sát khí ép sát mí mắt người ta.

Liễu Triển Cầm cũng cảm thấy được, theo bản năng xoay tay nắm lấy ngọc tiêu giắt ngang hông.

Một sát na, chỉ không tới một sát na, sát khí đột nhiên tiêu tán, Tôn Vũ cười lạnh:

“Người nói Thẩm Thắng Y?”.

“Chính là Thẩm Thắng Y!”. Liễu Triển Cầm thở dài thườn thượt, tay buông ngọc tiêu:

“Tôn huynh biết gã?”.

“Biết”.

“Có thù?”.

“Không có thù”.

“Có oán?”.

“Không có oán”.

“Nói thật lòng?”.

Tôn Vũ cười lạnh.

“Xem ra tình hình không rõ ràng, bất quá Tôn huynh không chịu nói, cũng không làm gì được!”. Liễu Triển Cầm cười, chuyển đề tài:

“Đối với Thẩm Thắng Y, Tôn huynh tự hỏi có bao nhiêu phần nắm chắc?”.

Tôn Vũ chỉ cười lạnh.

“Có cần ta liên thủ?”.

“Không cần!”.

“Nói vậy, Tôn huynh đã có ý tưởng trong lòng?”.

Tôn Vũ không đáp.

“Có cần ta miêu tả chi tiết về gã không?”.

“Đối với gã người biết được bao nhiêu?”.

“Thứ lỗi, ta chỉ biết gã hai bốn hai lăm, người cao bảy thước, tóc dài ngang vai, thích vận bạch y, quen dùng Tả Thủ Kiếm, cho nên khác

với huynh, kiếm giắt bên hông phải ...”.

“Ta đã nói có biết gã”. Tôn Vũ chột ngắt lời Liễu Triển Cầm.

Liễu Triển Cầm cười khở:

“Những gì ta có thể nói cho người biết cũng chỉ có bấy nhiêu”.

“Vậy người tốt hơn hết là ngậm miệng lại”.

Liễu Triển Cầm chỉ còn nước ngậm miệng.

Tôn Vũ cũng không nói gì, một hồi lâu sau chột hỏi:

“Còn gì nữa không?”.

“Không có, chỉ hỏi Tôn huynh lúc nào đi?”.

“Bây giờ đi”.

“Khi nào có thể về”.

“Lần này không về!”.

“Còn tiền?”.

“Tiền đã dư quá rồi!”.

“Ta làm sao để vậy được?”.

“Trước mắt người không cần phải nói vậy”.

“Tôn huynh cũng luôn luôn không làm chuyện không nắm chắc, ta tin tưởng ở Tôn huynh”.

“Đa tạ”.

“Ngày thành công, Tôn huynh nhất định phải uống một chén rượu mừng!”.

“Không sợ nói quá sớm sao?”.

“Không sợ!”.

Tôn Vũ lạnh lùng nhìn Liễu Triển Cầm, chột thốt:

“Bảo trọng!”.

“Chậm đã! Năm năm nay, Tôn huynh một mực bịt mắt đến gặp ta, hôm nay từ biệt, sợ không còn duyên tái hội, xin ...”.

“Có một chuyện ta luôn luôn muốn nói cho người biết ...”.

“Xin cứ nói”.

“Giữa ta và người chỉ là quan hệ ông chủ người làm, ta chưa từng coi người là bằng hữu”.

Liễu Triển Cầm thần sắc vụt chuyển thành dị kỳ, giống như mặt bị quật một chưởng.

“Qua hôm nay, đường ai nấy đi, ta nhất định sẽ quên người, người tốt hơn hết cũng quên ta đi”.

“Ta hiểu rõ ý của Tôn huynh”. Liễu Triển Cầm buồn bã:

“Nhưng nhìn Tôn huynh đi như vậy, trở lại cội rễ, không khỏi cảm thán, còn ta, đợi chuyện đã thành, cũng tự rửa tay không can dự nữa”.

“Liễu huynh yêu nàng sâu sắc như vậy?”.

“Nàng cũng vậy”. Liễu Triền Cầm cười trong ánh mắt, cười trong tâm can.

“Nói thật ta hy vọng hai người có thể dắt tay nhau một đời!”.

“Đa tạ!”.

Tôn Vũ cất bước, lại thốt:

“Bảo trọng!”.

“Chậm đã!”. Liễu Triền Cầm lại lên tiếng kêu.

“Liễu huynh sao mấy lần biến thành bà mẹ vậy?”

Liễu Triền Cầm thở dài nhè nhẹ:

“Đã từ nay đừng ai nấy đi, Tôn huynh sao không lưu lại một hồi, nghe ta thổi khúc tiêu ngày trước?”.

Tôn Vũ không nói gì, cũng không cất bước.

Liễu Triền Cầm tay nâng ngọc tiêu, réo rất điệu Điềm Giáng Thần.

Tôn Vũ im lặng lắng nghe, chợt hú dài một tiếng. Theo điệu nhạc, rướn cổ hát vang giữa trung thu khả ái, mưa rửa sạch trời.

Tây phong tổng, văn hà quy động, Lương lộ triêm y trọng ...

(Tạm dịch:

Gió tây tiễn ráng chiều về cội, sương lạnh ươm nặng áo ...”.

Tiếng tiêu, tiếng ca xông thẳng lên mây, kiếm khí, sát khí phất nát ngàn cánh lê hoa, vạn tơ bông liễu!

Thu quang vũ trụ, dạ sắc liêm thiềm, Thùy sử ngân long thôn mộ ải, Phóng giáo ngọc thổ bộ tình không, Nhân đa tại, quản huyền thanh lý, thi tửu hương trung!

(Tạm dịch:

Ánh thu trùm vũ trụ, bóng đêm phủ rèm trăng, Ai khiến rồng bạc nuốt mây chiều, thả sai thả ngọc dạo trời trong, Người còn đây, giữa tiếng đàn sáo, giữa hương thơ rượu!).

Tiếng tiêu càng gấp, tiếng ca càng vang, người múa giữa lê hoa cùng liễu rủ.

Kiếm quang như dây xích, tựa cầu vòng! Sát khí càng nồng đượm!

Rõ ràng là đầu xuân, không ngờ tựa như cuối thu.

Lặn ngân bàn ủng, băng luân động, Niễn pha ly vạn khoảnh, vô triệt vô tung, Kim tiêu tối hảo, lai dạ chấm đồng, Lưu luyến Thường Nga tương bồi phụng, Thiên công, mặc giáo thanh ảnh chuyển ngô đồng

...

(Tạm dịch:

Ánh sáng bạc ôm ấp, bánh xe lạnh chuyển động, Nghiền pha lê thành vạn mảnh, không dấu không vết, Đêm nay đẹp nhất, đêm tới có vậy không, Lưu luyến Thường Nga mong tiếp đãi, Ông trời sao để trời trong lại có bóng ngô đồng ...).

Tiếng tiêu trầm bổng, kiếm quang cuồng phi, lê hoa bông liễu ngập đất bị kiếm phong quật văng lên, nát tan lả tả!

Tôn Vũ nghìn trùng hận, vạn trùng oán trong lòng cũng tựa như gởi hết vào lời ca, vào bóng kiếm!

Trực tu thắng thưởng, tưởng nhân sinh như chuyển bồng, Thử tịch hựu hựu phé, u hoan bất dị phùng, Khoái ngâm hung, hồng thôn kinh hấp, Trường xuyên lưu bất cung ...

Thính giang lâu, địch tam lộng, Nhất khu du nhiên vị chung, Liệt thạch lăng không thanh lưu lượng, Tự ba tâm dạ hồng thương long

...

Ai ngã kim dục tòng, Thường Nga quy khứ, Phán thanh loan phi thượng Quảng Hàn cung.

(Tạm dịch:

“Đợi chờ thường thức, nghĩ đời người như dòng trôi, Đêm nay đêm hư hao, niềm vui không dễ tìm, Lòng ngâm vội, cầu vòng nuốt, cá kình hút, Dòng sông không nghe lời ...

Lầu nghe sông, thổi khúc tam lộng, Một khúc dằng dặc còn chưa tận, Tiếng vút cao dạt trôi nứt đá, Đêm lòng tựa sóng, thương long gầm

...

Ồi ta nay muốn theo Thường Nga về, Đợi chim loan bay tới Quảng Hàn cung).

Tiếng tiêu chưa dứt, tiếng ca chợt ngưng, bóng người thu lại, kiếm quang cũng thu lại, kiếm tra vào vỏ, Tôn Vũ chợt ngửa mặt cuồng tiếu:

“Mới chỉ là đầu xuân, đợi khi nào mới đến cuối thu, ở đây không có ngô đồng, lại có đêm trăng, lại có gió tây đưa tiễn, lại có sương lạnh ươm nặng áo, lại có Thường Nga phụng bồi ...”.

Giữa tiếng cuồng tiếu, Tôn Vũ khoát đầy mình hoa lê bông liễu, bước trên hoa lê bông liễu đầy đất, không quay đầu lại, bước dài bỏ đi!

Sương sớm lọt lọt còn chưa tan hết!

Tiếng cuồng ca cùng tiếng cười lại không còn đâu mà tìm.

Tiếng tiêu thâm lương hư không phiêu hốt kê ao nhỏ, bên lê hoa, dưới gốc liễu.

Tôn Vũ cuối cùng đã biến mất trong sương mỏng.

Liễu Triển Cầm từ từ buông ngọc tiêu, mục quang ngưng thị nhìn về hướng Tôn Vũ đi.

Sương sớm mờ mờ, mục quang của y cũng một màn mờ mờ.

Là sương sớm làm mờ mờ mục quang của y, hay là tâm y?

“Hai ngàn lượng, hai ngàn lượng vàng!”. Khoé miệng y chợt hé một

nụ cười kỳ dị:

“Người biết mình cách tự mình tìm mối, tự mình kiếm tiền, đương nhiên phải bỏ ta mà đi”.

“Nếu không phải người thật sự muốn buông tay từ nay, làm sao có thể mạo hiểm vì ta nữa?”.

“Ta cả đời hận nhất là bị người ta lừa gạt, Tôn Vũ ới Tôn Vũ, người nếu lừa gạt ta, nhất định sẽ hối hận”.

“Ta nhất định bắt người hối hận!”.

Liễu Triển Cầm thì thầm tự nói với mình, quay phắt người lại, phóng về hướng tiểu lâu bên ao.

Bề ngoài của một người không nhất định giống trong nội tâm.

Lời nói ngoài miệng của một người càng vị tất phải giống như trong tâm tưởng.

Sương dần dần tản mát, gió vẫn hù hù từng cơn từng cơn.

Trong gió chợt vang lên hai tiếng chó sủa!

Hai con chó săn lông vàng khịt khịt phóng ra từ nơi sâu kín trong rừng hoa, từ nơi sâu kín liễu buông rủ.

Trên cổ chó có mang vòng da! Vòng da điều khiển trong tay Liễu Triển Cầm!

Lại hai tiếng chó sủa “gâu gâu”, hai con chó săn phóng đi.

Liễu Triển Cầm cười.

Đó không phải là hướng đi của Tôn Vũ sao?

oo Mưa tạnh ngày hôm sau, lạnh nhè nhẹ. Trời trong chim oanh giành tiếng hót, mưa thấm cánh hoa đua sắc tươi.

Hạnh hoa, xuân oanh líu lo bên trên. Qua cánh rừng hạnh đó, phủ thành Giang Ninh cũng không còn xa.

Trong rừng hoa có một lối tắt nhỏ, trên đường trải đầy cánh hoa rơi, một người đạp trên hoa rơi mà đến.

Hoa rơi như mộng thê mê, màu sắc còn chưa lợt lạt, hương còn đó, nhưng cước bộ của người kia đi qua, hoa rơi liền bị vùi dập như bùn sình, sắc hương vơi mất.

Một người vô tình làm sao!

Người đó hai bốn hai lăm, thân cao bảy thước, vận bạch y, tóc dài ngang vai, kiếm giắt bên hông trái.

Thẩm Thắng Y!

Y phục trắng, mặt chàng còn trắng hơn cả y phục, còn trắng hơn cả tuyết, thần tình của chàng còn lạnh hơn cả tuyết.

Tướng mạo của chàng bình phàm, nhưng bất cứ một ai chỉ cần nhìn chàng một lần, đều tuyệt đối không thể có cảm giác bình phàm nữa.

Mắt chàng ngời ngời, sắc bén, giống như kiếm.

Giữa đôi mày, ba phần tịch mịch, bảy phần héo hắt!
Chàng bước vào rừng hạnh hoa, xung quanh liền phủ thêm một tầng không khí héo hắt.
Hạnh hoa không lời, cả chim oanh cũng phong bế tiếng hót, sát khí lợi hại làm sao!
Kiếm vẫn còn trong vỏ, sát khí đương nhiên không thể phát từ trên kiếm, sát khí chỉ từ trên thân mình chàng tản phát ra. Người chàng đơn giản là một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, kiếm bén.
Hữu thủ của chàng xoay cổ tay cầm một cái cái bao vác trên vai, tả thủ đề thấp, cả đưng cũng không đưng tới cán kiếm.
Chàng tin kiếm, nhưng chàng càng tin và tay mình hơn!
Mặt đất ẩm ướt chưa khô ráo được, dọc đường chàng đi, in hằn một hàng dấu chân rành rành.
Khoảng cách mỗi một bước chân in ấn, mức độ sâu nông đều như nhau.
Bước chân của chàng không ngờ lại tề chỉnh quân bình như vậy.
Trước mặt trên con đường nhỏ cũng có một hàng dấu chân.
Hàng dấu chân đó lúc trái lúc phải, cự ly bất định, nông sâu bất nhất.
Hai dấu chân trong số lại đặc biệt sâu, tựa hồ người để lại dấu chân đã từng đứng nhìn một hồi lâu ngay tại đó.
Thẩm Thắng Y đã nhìn thấy hàng dấu chân đó.
Trên mặt chàng vẫn một màn lãnh đạm, không có một chút biểu thị gì, nhưng cước bộ của chàng đã dừng lại.
Đột nhiên, khoé môi, khoé mắt bên trái nhếch một tia cười lạnh. Mục quang như kiếm cũng ngược lên nhìn một cây tùng bên đường.
Trên cây xào xạc rung động. Một hắc y nhân bịt mặt như u linh từ trong tàng cây phóng ra.
“Người biết ta ở trong đó?”
Mục quang của hắc y nhân cũng hung mãnh như kiếm, lạnh lùng liếc về phía Thẩm Thắng Y.
Bốn đạo mục quang chạm vào nhau giữa khoảng không.
Thẩm Thắng Y cười lạnh, trong mắt đã lộ sát cơ.
Hắc y nhân tịnh chưa phát giác, búng tay “chóc” một cái:
“Ta đã truy tung người một ngày một đêm, không phải để gì tìm được cơ hội tốt như vậy, địa phương tốt như vậy”.
Thẩm Thắng Y chỉ cười lạnh.
“Người đương nhiên biết ta tại sao lại đến!”. Hắc y nhân xoay tay nắm cán kiếm.
Thẩm Thắng Y vẫn không nói gì, sát cơ trong mắt càng đậm đặc.
“Người đương nhiên biết nên làm gì!”. “Rằng”, hắc y nhân chung quy

đã bật kiếm.

Dư âm kiếm rút ra khỏi vỏ dùi dặt, chợt bị một tiếng phích lịch đánh tan!

Thẩm Thắng Y thét lên một tiếng như phích lịch, người đồng thời rời khỏi mặt đất bay lên, kiếm lại không biết đã rút ra trên tả thủ từ lúc nào!

Tiếng như phích lịch, người như phích lịch, kiếm cũng như phích lịch!

Mình có từng thấy uy lực và tốc độ của phích lịch chưa?

Hắc y nhân la hoảng, kiếm trong tay liền nghênh lên!

Lại một tiếng phích lịch, một thanh kiếm bay bắn vào khoảng không, biến mất sâu trong rừng hạnh hoa. Kiếm của hắc y nhân.

Thẩm Thắng Y cười lạnh, người bay vào trong rừng cây, kiếm đã tra vào vỏ.

Hắc y nhân lại loạng choạng bên ngoài rừng cây, xoay tay giật khăn đen bịt mặt, một ngum máu tươi phún trào ra.

Trên mình hắc tịnh không có vết thương, chỉ là một kiếm phích lịch của Thẩm Thắng Y đã chấn nát tâm mạch của hắn. Thẩm Thắng Y, ôi! Thẩm Thắng Y!

Một kiếm, chỉ một kiếm. Một kiếm đã có thừa, cho nên chàng thu kiếm!

Chàng tuyệt đối không chịu lãng phí một phân khí lực, chàng thậm chí cả nhìn hắn cũng không nhìn.

Chàng cất bước, tiếp tục hành trình chàng chưa hoàn thành!

Một người vô tình làm sao!

Ngum máu thứ nhì hắc y nhân phun ra, chung quy đã gục xuống, để lộ một khuôn mặt anh tuấn gầy gò.

oo Lẽ nào hắn là Tôn Vũ?

Máu còn chưa khô, người chết hiển nhiên còn chưa lâu, Liễu Triển Cầm nhìn ra.

Y cầm hữu thủ của hắc y nhân lên, hổ khẩu toét nát, gân cốt đều cơ hồ đứt đoạn hết.

“Một chiêu lợi hại làm sao!”. Liễu Triển Cầm lạnh người, đặt tay xuống, xoay nhìn lên mặt hắc y nhân.

Hắc y nhân chợt trợn mắt, thì ra hắn còn chưa đứt hơi hẳn.

Mục quang của hắn hoang mang, giọng nói của hắn càng hàm hồ, nhưng vẫn nghe rất rõ.

Câu thứ nhất hắc y nhân nói nghe rất kỳ quái:

“Y ... y rất nhiều tiền!”.

Liễu Triển Cầm thất thần:

“Người nói ai?”.

“Ta là ...”.

“Người là ai cũng không quan hệ gì!”. Liễu Triển Cầm cười lạnh, đột nhiên giơ chân, một cước đá hắc y nhân bay lên!

Y không phải còn vô tình hơn cả Thẩm Thắng Y sao?

Một người hai chó lại truy theo.

Lần này người Liễu Triển Cầm truy là ai? Thẩm Thắng Y?

oo Mình có từng nghe qua Lạc Mai Phong của Hoàng Nga, Tố Trung Tình của Cố Cố, Hành Hương Tử của Chu Đình Ngọc, Tân Thủy Lệnh của Diêu Mục Am?

Mình có cảm thấy được những khúc đó u oán làm sao, thê lương làm sao không?

Mình có biết tâm tình của Hoắc Thu Nga lúc phổ những khúc đó thê lương làm sao, u oán làm sao không?

Nếu quả mình không biết, mình không cảm thấy được, mình chưa từng nghe qua, hiện tại mình chỉ bằng hãy lưu ý.

Không phải Lạc Mai Phong, không phải Tố Trung Tình.

Cũng không phải Hành Hương Tử, không phải Tân Thủy Lệnh, mà là Thủy Tiên Tử, Thủy Tiên Tử của Hắc Lưu Ngũ.

Hận trùng điệp trùng điệp hận hận miên miên hận mãi vẫn trang lâu, Sầu tích tụ tích tụ sầu sầu thiết thiết sầu châm bích ngọc chuyên, Lại sơ trang sơ trang lại lại thiết thiết lại nhiệt hoàng kim thú, Lệ châu đạn đạn châu lệ lệ uông uông uông uông bất trụ lưu, Bệnh thân khu thân khu bệnh yêm yêm bệnh tại ngã tâm đầu, Hoa kiến ngã ngã kiến hoa hoa ứng tiêu sầu, Nguyệt đối ngã ngã đối nguyệt nguyệt canh hại tu, Dữ thiên thuyết thuyết dữ thiên thiên dã hoàn sầu

...

(Tạm dịch:

Hận trùng điệp, trùng điệp hận, hận tràn ngập lâu chiều, Sầu tích tụ, tích tụ sầu, sầu da diết sầu rớt sần bích ngọc, Lười trang điểm, trang điểm lười, lười hun nóng hoàng kim thú, Lệ giọt giọt, giọt giọt lệ, lăn tăn lăn tăn không ngừng chảy, Bệnh thân thể, thân thể bệnh, bệnh thoi thóp bên trong đầu ta, Hoa thấy ta, ta thấy hoa, hoa cũng tiêu tụy theo, Trăng gặp ta, ta gặp trăng, trăng càng e thẹn, Cùng trời nói, nói cùng trời, trời cũng còn sầu ...).

“Tang” một tiếng, cầm ca đều tắt, hương khuê càng tịch tịch, bóng người càng cô linh.

Hoắc Thu Nga thần thờ đứng dậy, quá bước đến bên dưới chậu hoa hải đường.

Hải đường nở hết, sớm mai nếu lại mưa ray rút, cũng không khó gì hóa thành lệ phấn.

Hoắc Thu Nga thở dài trong lòng, xoay người, nàng nhìn thấy bóng mình dưới đất.
Bóng cũng gầy gò như người. Trăng bên trời cũng cô linh như người.
Trăng mọc trời đông, trời đông một mảng mây sầu, lẽ nào trời cũng buồn giùm người!
Gió mạnh, gió gấp, mây đùn, mây trôi. Trăng sáng, trăng mờ, trăng mơ hồ phiền muộn.
Hoắc Thu Nga than một tiếng ngắn, lại thở dài một tiếng thườn thượt.
Nguyệt nhân trầm, nhất dạng tương tư lưỡng xử tâm, Kim tiêu sầu hận cánh bĩ tạc tiêu thậm, Đối cô đăng, vô ý tằm, lệ hòa sầu phó dữ dao cầm, Ly hận hướng huyền trung tổ, the lương tại chỉ hạ ngâm, Thiểu nhất cá tri âm ...
(Tạm dịch:
Người và trăng chìm đắm, hai tấm lòng cùng một nỗi tương tư.
Đêm nay sầu hận càng sâu đậm hơn đêm qua, Đối diện ngọn đèn cô đơn, không buồn ngủ, lệ cùng sầu trao cho đàn ngọc, Gửi hận vào trong dây đàn, the lương ngâm dưới đầu ngón tay, Thiểu một tri âm ...).

Mình có từng gặp qua nữ tử đa sầu đa cảm như Hoắc Thu Nga chưa?
Nỗi nhớ của nàng lại là ai? Ai lại là tri âm của nàng?
Thẩm Thắng Y?
Thẩm Thắng Y đang dựa mình bên lan can.
Chàng bàn thần nhìn tuyệt sắc giai nhân đang hát nhỏ dưới trăng, trước hoa, thần tình cũng si dại, mục quang cũng ngây ngô.
Đó là vợ chàng, Hoắc Thu Nga, trong lòng chàng đang nói với mình, nhưng đột nhiên, cả chính chàng cũng không còn tin nữa.
Trong mắt chàng lộ ra vẻ thống khổ.
Chàng muốn bước ra đình viện, lại có cảm giác lực bất tòng tâm.
Chàng cúi đầu, đôi mắt nhìn y phục trắng như tuyết, trong sạch thanh khiết, còn lòng?
Lại nhìn song thủ của mình, vẫn mạnh mẽ hữu lực, đặc biệt là tả thủ!
Tả thủ này đã từng đánh bại Kim Ty Yên, Liễu My Nhân, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Ủng Kiếm Công Tử.
Tả thủ này từng danh chấn giang hồ.
Đây là một tả thủ không bình phàm. Nhưng bàn tay này tuy kiêu hùng, lại không biết gảy đàn, không biết bấm tiêu.
Kiếm trong tay, tả thủ này có thể chém đứt bảy cánh tay một lượt, giết chết bảy người một lượt. Đàn trong tay, tả thủ này lại vô phương

điều động bảy sợi dây đàn. Thiên hạ tuyệt đối không có một người thập toàn thập mỹ. Tay cũng vậy, mình đã bao lần từng thấy một đôi điệu thủ, xảo thủ cái gì cũng tinh thông, cái gì cũng có thể làm?

Thẩm Thắng Y cũng chỉ là một con người.

Bởi vì song thủ này, chàng luôn luôn cảm thấy kiêu ngạo, nằm mộng cũng không tưởng được có một ngày như vậy, một đêm như vậy, cũng vì song thủ này, chàng không ngờ cảm thấy bị ai vì chúng!

Mình có biết cái gì gọi là bị ai không?

Trong mắt Thẩm Thắng Y hôm nay đang tràn ngập bị ai!

Người tĩnh lặng, người tĩnh lặng, gió rung một vườn bóng hoa.

“Tướng công! Tướng công!”. Một a đầu kêu lên, đi xuyên qua cửa vòm, chợt bước vào vườn.

Hoắc Thu Nga ngậy người:

“Thu Cúc, người kêu ai đó?”.

“Tôi kêu tướng công, ngài phân phó tôi đem rượu đến, rượu thịt đều đã chuẩn bị xong”.

“Tướng công đã về?”. Hoắc Thu Nga xem có vẻ mừng, nhưng trong một sát na, chút mừng rồi liền tiêu tán.

Thẩm Thắng Y nhìn thấy, lòng đau xót, đang muốn xoay mình, Hoắc Thu Nga đã phát hiện nơi chàng đứng. Nàng hé miệng, lời nói lại ngậm lại, nàng trù trù, vẫn đi tới nghênh đón.

“Tướng công khỏe chứ ...”.

“Nương tử khỏe chứ ...”.

Nói chuyện gì đây? Giống như hai phu phụ cữu biệt trùng phùng sao?

Cũng chỉ nói hai câu, hai người lại trầm mặc cúi đầu.

Hoắc Thu Nga cúi đầu, mục quang của Thẩm Thắng Y đang co thắt, tim đang co thắt. Chàng đã sớm phát giác giữa hai người tồn tại một khoảng cách vô hình, chỉ là chưa từng minh hiển như lần này, chưa từng sâu đậm như lần này, chưa từng dày kín như lần này. Cho nên chàng một mực không lưu ý đến. Hôm nay, hôm nay lại không tránh khỏi quá trễ.

Tim Thẩm Thắng Y cơ hồ rỉ máu.

Chàng không nói tiếng nào, đột nhiên xoay mình, bước dài đi ra.

Lệ châu của Hoắc Thu Nga rơi xuống ...

oo Không có sao, chỉ có trăng.

Trăng cong cong, trăng cao cao, trăng cô đơn, trăng ngời sáng.

Ánh trăng trắng nhợt, đường trường trắng nhợt. Sắc mặt Thẩm

Thắng Y càng trắng nhợt đến phát sợ. Chàng một mình độc bộ trên đường, bỏ xa căn nhà đằng sau.

Chàng thà lưu lã trên đường, cũng không muốn ở lại trong nhà!
Chàng ưỡn ngực, xoay người lại, bước dài đi về.
Người rồi cũng phải đối diện hiện thực.
Thẩm Thắng Y tịnh không phải là người không dám đối diện hiện thực.
Chàng không dám vọng tưởng lần này về nhà sẽ ấm áp hơn, Hoắc Thu Nga sẽ ôn nhu hơn. Chàng cũng không nghĩ chàng còn có năng lực cải biến tất cả.
Chàng chỉ hy vọng có kết thúc, có tự thú là được.
Kết thúc, tự thú, chàng nhất định phải về.
Chàng tuyệt đối không phải là một người tát nước bươi sinh, chàng cũng tuyệt đối không làm chuyện tát nước bươi sinh.
Kiếm quyết tuyệt, còn tim, tim của chàng cũng quyết tuyệt.
Chàng vừa mới xoay mình, một người đã bước tới, người này cỡ bốn mươi, không phải thấp lùn, nhưng vô luận đi đến đâu cũng khiến người ta có cảm giác thấp lùn.
Thứ người đó vĩnh viễn không ngẩng đầu lên.
Thần thái của thứ người đó, mình nói hèn hạ cỡ nào là còn hèn hạ hơn cỡ đó nữa.
Người đó mặt in nụ cười siểm nịnh.
Chỉ cần mình có tiền có thế, thậm chí chỉ cần mình có gan có chí, mình cho dù đập một quyền lên mặt, thứ người đó cũng chỉ cười siểm nịnh với mình.
Thứ người đó có rất nhiều.
Thẩm Thắng Y đương nhiên không quen biết thứ người đó. Thứ người đó lại biết Thẩm Thắng Y.
“Thẩm tướng công!”
“Chuyện gì?”
“Tiểu nhân Trầm Tam ...”
“Ta không hỏi họ tên người, ta không quen biết người, cũng không muốn quen biết người!”
Nếu đổi lại là người khác, sợ rằng đã quay đầu bỏ đi thẳng, nhưng Trầm Tam lại không, vẫn cười siểm nịnh, gương mặt cười nịnh của gã cũng không phải chỉ một sớm một chiều là có được.
“Thẩm tướng công đương nhiên không biết tiểu nhân, nhưng tiểu nhân lại biết Thẩm tướng công, không đơn thuần là như vậy, tiểu nhân còn biết phu nhân, biết biểu ca của Thẩm phu nhân là Liễu Triển Cầm công tử.”
“Người người quen biết không ít”. Thẩm Thắng Y cười lạnh:
“Người muốn nói với ta những chuyện đó thôi sao?”

“Còn nữa còn nữa ...”. Trầm Tam nhỏ giọng:
“Thẩm tướng công có muốn biết không?”.
“Biết cái gì?”.
“Thứ dụ như Liễu công tử tịnh không thật là biểu ca của Thẩm phu nhân ...”.
Khoé mắt Thẩm Thắng Y co thắt lại.
“Thí dụ như lúc tướng công không có ở nhà, Liễu công tử thường ghé thăm, luôn luôn rất khuya mới đi ...”.
Song nhãn của Thẩm Thắng Y chỉ còn lại một kẽ hở.
“Lại thí dụ như ... Kỳ quái ...”. Trầm Tam chợt như tỉnh ngộ gì đó:
“Sao hồi nãy lúc tôi đến hình như đã nhìn thấy y gần đây”.
“Ai?”. Thẩm Thắng Y vụt mở to đôi mắt.
“Liễu công tử, trong tay còn dẫn theo hai con chó săn lông vàng ...”.
“Chó săn lông vàng!”. Song nhãn của Thẩm Thắng Y càng trợn trừng:
“Tốt, tốt, tốt!”.
Chàng thốt liền ba tiếng “tốt”, sắc mặt lại không tốt, càng lúc càng khó coi.
“Chuyện Thẩm tướng công biết tựa hồ không nhiều”.
“Chuyện người biết tựa hồ không ít!”.
“Thu Cúc là a đầu trong nhà tướng công, tiểu nhân lại là biểu ca của Thu Cúc ...”.
“Thật?”.
“Là giả ...”. Trầm Tam không ngờ mặt không đổi sắc.
Thẩm Thắng Y chằm chằm nhìn Trầm Tam, chợt ngửa mặt cười lớn.
Tiếng cười kinh hồn làm sao, Trầm Tam thất kinh nhìn Thẩm Thắng Y, đang không biết phải làm sao, tiếng cười chợt ngưng bật.
“Trầm Tam!”.
“Tiểu nhân đây!”.
“Người kể cho ta biết những chuyện đó đương nhiên là có mục đích của người”.
“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ không ưa được”. Trầm Tam làm ra vẻ bất bình.
“Ồ?”. Thẩm Thắng Y cười lạnh.
“Huống hồ gì”, Trầm Tam liền quay lại nụ cười siểm nịnh:
“Tiểu nhân biết Thẩm tướng công rất hào sảng, tuyệt đối không bạc đãi tiểu nhân”.
“Ta sẽ không bạc đãi người!”.
“Tiểu nhân trước hết xin đa tạ năm lượng bạc của tướng công!”.
Trầm Tam là một người rất biết lợi dụng cơ hội.

“Người chỉ muốn năm lượng bạc là đủ rồi?”.

“Tiểu nhân luôn luôn biết điều”.

“Được, ta cho người!”.

Thẩm Thắng Y hú lên một tiếng xé nát tâm can, một quyền mãnh liệt vung ra!

Thân người Trầm Tam bay lên, đập vào tường, văng lên văng xuống, gục giữa đường như một vũng bùn.

Nói ra những chuyện không thích hợp vào những lúc không thích hợp, bị văng người vào tường thật không phải là một chuyện kỳ lạ.

Tiếng hú của Thẩm Thắng Y còn chưa dứt, quyền đầu đã thu về, cuồng dại đứng giữa lòng đường!

Tim chàng đang run rẩy, tay chàng đang run rẩy, khoé mắt chàng đã toét, máu lẫn dài trên má!

Mình có biết cái gì gọi là bi phần không?

Tiếng hú chợt ngưng hẳn, Thẩm Thắng Y như một con sư tử giận dữ phóng đi, phóng về hướng nhà mình!

oo Cửa, cửa lớn của Thẩm gia rất dày, dày cả ba tấc.

Lực lượng bi phần lại đủ để khai sơn liệt thạch! “Oành” một tiếng như phích lịch, hai phiến cửa gỗ dày ba tấc bay bổng lên, lại nặng nề rơi xuống đất, cát bụi bốc lên mù mịt!

Giữa cát bụi mù trời, Thẩm Thắng Y đầu tóc bù xù bước dài vào!

Kiểm còn trong vỏ, sát khí lại đang ngút trời!

Mục quang như kiếm của Thẩm Thắng Y lấp loáng giữa trời đêm.

Trong sân có vài cội hạnh hoa, hạnh hoa đang rơi rã. Là bị mục quang chém phạt, ha là bị sát khí chém phạt?

Một con chó săn lông vàng sủa điên cuồng từ bên thư phòng chạy ra, nhe răng trắng hếu phóng tới Thẩm Thắng Y!

Thẩm Thắng Y gầm lên một tiếng lôi đình!

Kiểm quang lóa mắt nhoáng lên đánh xuống giữa lôi đình!

Tiếng chó sủa lập tức im bật, mưa máu rưới rắc, con chó săn lông vàng đã đứt thành hai đoạn, một mảnh đông, một mảnh tây!

Người Thẩm Thắng Y lại phi về phía bắc, bay tới thư phòng!

Bên này thân hình chàng vừa động, nóc thư phòng bên kia đã “oành” một tiếng hở ra một lỗ hồng, ngói bay tứ tán, một cảm y nhân tay ôm một con chó săn lông vàng bắn ra như mũi tên!

“Liễu Triển Cầm!”. Thẩm Thắng Y cuồng hống, người và kiếm xuyên suốt không gian như chớp xẹt.

Thẩm Thắng Y không ngờ lại biết Liễu Triển Cầm, đó đích xác là Liễu Triển Cầm.

Y nào có thời gian mở miệng, sợ nhảy dựng lên như một con mèo,

phóng lên đầu tường, lại lao xuống.

Lúc con chó săn lông vàng ôm trong lòng y nhin không được sửa một tiếng, người y đã cách xa ngoài mấy chục trượng, nhìn không thấy nữa.

Thẩm Thắng Y chưa từng thấy khinh công lợi hại như vậy, chàng không rượt theo, đứng trên đầu tường buông tiếng cười lớn.

Tiếng cười tràn đầy ý vị chế giễu, truyền tận xa xăm. Liễu Triển Cầm còn nghe được, cũng nghe ra. Tim y đang co thắt lại, y chưa từng có bộ dạng bứt rứt khốn khổ như vậy, y tịnh không phải là một kẻ hèn yếu.

Nhưng lần này y lại không dám đối diện hiện thực. Y thật đang sợ!

Thẩm Thắng Y, ôi! Thẩm Thắng Y!

Liễu Triển Cầm toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bụi bặm gạch ngói còn đang rơi rãi xuống, nhuộm đầy y phục của Hoắc Thu Nga, cũng nhuộm đầy một cái bao bố đen dài trên bàn trong thư phòng.

Bao đã mở ra, bên trong là một bộ y phục dạ hành đen sì dày kín, một thanh ngân kiếm!

Ngân kiếm của Tôn Vũ!

Cái bao đó Thẩm Thắng Y nhớ mình đã tận tay giấu vào chỗ tối trên xà nhà trên nóc, tịnh không phải đặt trên bàn. Chàng cũng nhớ cái bao đó cột rất chặt. Nhưng giờ lạ khác. Chàng biết tại sao.

Tôn Vũ, Thẩm Thắng Y, Tôn Vũ cũng là Thẩm Thắng Y!

Đó vốn là một bí mật, nhưn ghôm nay đã không còn là bí mật nữa, ít ra, Liễu Triển Cầm đã biết!

Thẩm Thắng Y không để ý tới, tim chàng đã chết đi một nửa từ sớm, vô luận là chuyện gì chàng cũng không để ý tới.

Chàng căn bản không thể để ý tới.

Chàng muốn cười, chỉ tiếc chàng thật cười không nổi.

Chàng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh bàn, ngây dại nhìn Hoắc Thu Nga.

Hoắc Thu Nga cũng đang ngây dại nhìn chàng, trong mắt có lệ, trong lệ bao hàm bi ai, thống khổ, còn có hổ thẹn.

Nước mắt cuối cùng đã rơi xuống, vỡ nát.

Nước mắt mong manh dễ vỡ như vậy, còn tim, tim cũng như vậy.

Tim của Thẩm Thắng Y không phải đã vỡ nát một nửa từ sớm sao?

Khoé mắt chàng giàn giụa, mũi chàng chua chát, nhưng trong mắt chàng tịnh không có lệ.

Bi ai tịnh không nhất định phải dùng nước mắt để bộc bạch.

Hoắc Thu Nga cuối cùng đã hiểu thấu nỗi cay đắng, thống khổ trong

tim Thẩm Thắng Y, nàng cúi đầu, nước mắt đầm ngực áo.
“Tôi biết”. Nàng khó khăn lắm mới nói nên lời.
Thanh âm đầm lẹ nghe đặc biệt thương cảm, Thẩm Thắng Y không khỏi lại cảm thấy cay đắng:
“Thiên hạ vốn không có bí mật nào là vĩnh viễn”.
“Tôi biết anh làm vậy đều là vì tôi”.
Thẩm Thắng Y không nói.
“Đêm trung thu năm đó tôi tịnh không quên”.
“Có thể quên được là tốt nhất”.
“Đêm đó tôi than trách ...”.
“Giai tiết trung thu đói gần cả ngày, còn phải ôm bao tử không mà đón trăng. Vô luận là ai đều khó lòng thán oán một hai câu”.
“Anh không có ...”.
“Không phải là không, chỉ là nàng nhìn không ra, nghe không được, ta oán trong lòng, hận trong tim!”.
“Vậy anh cũng không cần ...”.
“Nếu còn có một hai ngày để ta đắn đo, có khi ta có thể nghĩ ra một hai biện pháp khác, lúc đó, lúc đó, ta tịnh không nghĩ đến chuyện khác xảy ra ...”.
“Là tôi đã hại anh ...”.
“Lời nói đó đáng lẽ để ta nói, nàng vốn không cần phải theo ta chịu khổ”. Thẩm Thắng Y cười thầm:
“Thanh mai trúc mã chỉ bất quá là ý tưởng đùa chơi của con nít, nàng và ta không tránh khỏi quá khờ!”.
“Anh đã biết hết?”.
“Muốn không biết cũng không được”.
“Anh hận tôi?”.
“Ta chỉ hận mình!”.
“Nói cho anh biết, tôi không có ...”.
“Ta hy vọng mình có thể tin ...”.
“Anh không thể? Anh không tin?”.
Thẩm Thắng Y không đáp, mắt nhìn ra ngoài song cửa.
Ngoài song cửa một màn đen sì, tịnh không có gì để xem.
Hoắc Thu Nga buồn bã ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy khăn cầu, tràn đầy hy vọng.
Thẩm Thắng Y không biết, thị tuyến của chàng đang ngoài song cửa.
Hoắc Thu Nga trong mắt cuối cùng đã lộ vẻ tuyệt vọng.
“Anh không tin tôi không trách anh, nhưng tôi nhất định để anh minh bạch”.
Nàng cắn môi, ráng chịu cay đắng, mang lẹ thoái ra thư phòng.

Thẩm Thắng Y muốn kêu, lại chỉ là muốn, tình không kêu, thị tuyến vẫn còn ngoài song cửa.

Gió đêm thổi qua màn cửa, trong gió ướm hương hoa.

Hương hoa lợt lạt, xuân sắc cũng không nhiều, hương hoa còn có thể chi trì đến bao lâu?

Nhưng xuân đi, năm sau còn có thể trở lại, hoa tàn, năm sau còn có thể nở lại.

Nói không chừng, hoa của năm sau còn thơm hơn cả năm nay, còn đẹp hơn cả năm nay, còn người Năm năm tháng tháng hoa vẫn vậy, tháng tháng năm năm người lại khác biệt.

Người không còn như trước.

Trong gió còn có lời ca, là ai đang tản mạn hát bài Trường Can Hành của Lý Bạch?

Thiếp phát sơ phúc ngạch, chiết hoa môn tiền kịch.

Lang ky trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai, Đồng cư trường can lý, lưỡng tiểu vô hiềm sai ...

(Tạm dịch:

Tóc thiếp lòa xòa ngang trán, ngắt hoa trước cửa đùa chơi, Chàng cười ngựa tre đến, ném mơ xanh quanh giường nghịch giỡn, Cùng sống ở Trường Can, hai đứa bé không hề giữ ý ...).

Trường Can lại tại Giang Ninh, ở Giang Ninh nghe Trường Can Hành thật là một chuyện rất bình thường.

Giang Ninh cũng không ít gì đôi vợ chồng thanh mai trúc mã, thí dụ như Thẩm Thắng Y, Hoắc Thu Nga.

Trường Can Hành Thẩm Thắng Y cũng không biết đã nghe qua biết bao nhiêu lần, chỉ là không có lần nào mang cho chàng cảm xúc lớn như đêm nay.

Chàng ngây ngô lắng nghe, tim vừa ngọt ngào, lại vừa cay đắng, cũng không biết thật ra là tư vị gì.

“Bát nguyệt hồ điệp hoàng, song phi tây viên thảo, cảm thử thương thiếp tâm, tọa sầu hồng nhan lão ...” (tạm dịch:

Tháng tám bướm vàng bay, có đôi có cặp bãi cỏ vườn tây, cảm cảnh làm cho thiếp thương tâm, ngồi sầu tuổi hồng nhan già đi ...).

Chàng thở dài giữa lời ca:

“Thu Nga ơi Thu Nga, ta sao lại nhấn tâm để nàng cơ đơn sống ở đây, đợi chờ sự già nua của thanh xuân ...”.

“Ta không thể bộc bạch với nàng, cũng khó trách nàng không thể hiểu thấu ta ...”.

Bộc bạch, hiểu thấu, có mấy đôi phu phụ có thể thật sự bộc bạch, hiểu thấu những nghi kỵ, những tín nhiệm của mình với nhau?

Tiếng ca ngoài song cửa chợt ngắt ngưng!
Người ca lẽ nào đã mệt, đã say?
Trong lòng Thảm Thắng Y cơ hồ đồng thời sinh ra một thứ dự cảm bất tường!
Chàng hú dài một tiếng, như mũi tên lao đi!
Cửa phòng khép hờ, Thảm Thắng Y lao thẳng lên cửa, “bình”, cả người lẫn cửa đều bai đi. Chàng lặn một vòng lại phóng lên!
Thân hình chàng nhanh đến mức không còn nhanh hơn được nữa, nhưng cho dù có thể nhanh hơn nữa, lần này cũng đã quá trễ, quá trễ rồi!
Một người muốn sinh tồn tịnh không phải là một chuyện dễ, phải có điều kiện sinh tồn, còn phải có dũng khí sinh tồn.
Có lúc thậm chí mình muốn sinh tồn, hoàn cảnh cũng vị tất cho phép mình sinh tồn.
Một người nếu muốn kết thúc sinh mệnh của mình, trái lại, đơn giản hơn nhiều.
Hoắc Thu Nga chỉ dùng một dây lụa đỏ là đã có thể làm được. Nàng đã nói nhất định sẽ để cho Thảm Thắng Y minh bạch, nàng đã làm được, phương pháp nàng dùng vừa đơn giản vừa hữu hiệu.
Thảm Thắng Y làm sao còn có thể không tin.
Người chàng còn ở ngoài cửa, ngân kiếm nằm gọn trong tay đã thoát khỏi vỏ bay ra, bắn lên dải lụa đỏ treo trên xà nhà.
Mục lực của chàng luôn luôn rất chuẩn xác, lực cổ tay luôn luôn rất kinh hồn, ngân kiếm cùng tịnh không cùn sét, rất sắc bén. Chỉ một kiếm, dải lụa đỏ đã đứt xuống.
Cơ hồ đồng thời người của chàng đã lọt vào phòng, giờ tay tiếp lấy thân người Hoắc Thu Nga.
Da thịt đã băng lãnh.
Máu huyết toàn thân Thảm Thắng Y cũng đang ngưng kết.
“Thu Nga”, chàng kêu lên xé nát tâm can, trái tim đã tan nát thành ngàn vạn mảnh, ngàn vạn tơ!
oo Trái tim của Liễu Triển Cầm cũng đồng thời vỡ nát thành ngàn vạn mảnh!
Y tịnh không đi xa, tiếng cười của Thảm Thắng Y hồi nãy vừa mới tan biến bên trong tường, y đã len lén về đến ngoài tường.
Y một mực đi trái đi phải, cũng không biết đã đi vòng quanh tường bao nhiêu lần.
Y một mực lo lắng.
Cũng chỉ là lo lắng, y tịnh không có bất cứ hành động gì, y không dám!

Y không dám đối diện hiện thực, y không dám đối diện Thẩm Thắng Y, Tôn Vũ!

Người tuy còn bên ngoài tường, nhìn không thấy, nghe không được, tiếng hú cuồng dại xé nát tâm can của Thẩm Thắng Y, y lại nghe rất rõ. Y cũng là người thông minh, y đương nhiên tưởng tượng được đã xảy ra chuyện gì.

Mặt y tái nhợt, song quyền siết chặt, gân xanh nơi lưng bàn tay lộ. Trong mắt y loang loáng một ngọn lửa, nghiền răng, đột nhiên xông lên bậc thang đá trước cửa.

Nhưng, còn chưa tới ngưỡng cửa, đột nhiên lại thu bước, thoái lui ra. Y thống khổ trong lòng, tê dại trong lòng.

Vút một quyền, y huy quyền đập mạnh lên tường! Gạch vỡ nát, lá tả rơi xuống!

Đoạn Kim Thủ thật không tầm thường! Một quyền nữa, lại một quyền, gạch bay bắn, răng y nghiền chặt đến mức rỉ máu!

Y há miệng, gào thảm, tiếng gào thảm chỉ vang vọng trong lòng, chỉ ục ục nơi yết hầu.

Lại một lần nữa y xông lên bậc cấp, kết quả y vẫn thoái lui lại, lần này y lùi càng xa hơn, té xuống đất, thất hồn lạc phách loạn choạng thoái lui trên đường.

Y hoàn toàn không lưu ý gì đến bảy thốt khoái mã đang phóng vội tới, y cũng căn bản không nghe thấy tiếng vó ngựa.

Mắt thấy sắp đụng, kỵ sĩ đi đầu giật cương ngựa, khó khăn lắm mới lèo lái vó ngựa vượt ra ngoài được một trượng!

Kỵ thuật của người đó cực giỏi, tính khí cũng cực nóng, vừa thu cương đã phá lên chửi:

“Tiểu tử người mù lòa hay là muốn tìm chết, nếu muốn tìm chết thì đại gia sẽ giúp cho một roi!”.

Gã liền thuận tay rút Lôi Thần Cương Tiên mười ba đốt đeo bên yên ngựa!

Sáu kỵ sĩ theo sau cũng gò ngựa, một người lớn tiếng quát:

“Tam đệ đừng lỗ mãng!”.

“Nhị ca đừng lo, tôi chỉ tức khí hù y một phen, muốn liều mạng thì khí lực của tiểu đệ cũng phải để giành để liều mạng với Tôn Vũ!”.

Người đó là “Lôi Tiên” Thôi Quân! Gã cười lớn thu roi, lại quát ngựa phóng về phía trước.

“Thần Thủ” Vu Khiêm đằng sau liền xông tới ôm quyền nhìn Liễu Triền Cầm:

“Huynh đệ Vu Khiêm lỡ làm với bằng hữu, xin tha thứ một phen!”.

Vu Khiêm đối đãi với người ta quả nhiên có thước tấc, nói vài câu xin

lỗi rồi mới cùng năm người đi theo quát ngựa bỏ đi.
Liễu Triển Cầm ngựa ngơ giữa đường, không nói tiếng nào, phảng phất không nghe thấy, nhưng bảy thớt ngựa của bọn Vu Khiêm vừa mới đi qua, trong mắt y liền phát sáng.
Bọn Vu Khiêm vừa quẹo qua góc đường, y đã phóng lên bên tường, nhún người xung thiên bay lên đầu tường, nhắm hướng bảy thớt ngựa rượt theo!
oo Đêm, càng khuya ...
Tơ tằm đã nhả hết, nến sáp cũng thành tro.
Đêm dài hun hút, nến sáp đã cháy hết tim, cũng không còn có thể nhỏ lệ đến sớm mai cho người.
Không có đèn nến, đáng lẽ phải tối đen, nhưng đại sảnh của Thẩm gia lại sáng trưng như ban ngày.
Thẩm Thắng Y dĩ nhiên đã đốt lên vài ngọn lửa.
Dụng hỏa của là một biện pháp đơn giản hữu hiệu. Lửa cũng quả thật có thể thiêu cháy tất cả, chỉ không biết lửa có thể thiêu hết oán hận trong tim Thẩm Thắng Y không?
Thẩm Thắng Y tịnh không biết, tịnh không để ý tới. Chàng lưng đeo bao, song kiếm, đứng dựa cửa như tượng gỗ trong đại sảnh, thất thần nhìn lửa bắt đầu lan ra. Chỉ đợi khi hỏa thế bùng lớn, chàng sẽ bỏ đi.
Đi về đâu?
Chàng cũng không biết, cũng không để ý tới.
Hỏa quang ánh lên mặt chàng, nhưng trong ánh lửa mà nhìn, mặt chàng vẫn trắng nhợt. Trên mặt chàng càng không có biểu tình gì hết.
Lưỡi lửa thè thụt bay múa!
Mục quang ngây ngốc của Thẩm Thắng Y chợt nhoáng lên, thân hình cũng tựa có biến.
Một mũi phi tiêu cơ hồ đồng thời bay sát qua vai chàng, cắm mình trên một cây cột gỗ, trên tiêu có ghim một tờ giấy trắng, xiên xiên ánh lửa, có thể nhìn thấy rõ trên giấy có chữ, bảy chữ!
“Thẩm Thắng Y là Tôn Vũ!”.
Thẩm Thắng Y nhận ra nét chữ do ai viết, cũng biết ai đã phát ra mũi tiêu đó!
Người có thể phát ra một mũi tiêu đang xuyên một tờ giấy chuẩn xác như vậy, chàng biết chỉ có một người!
Chàng cười lạnh, song thủ giang ra, song kiếm sau lưng đồng thời tuốt ra khỏi vỏ, một mũi bay lên, cắm trên xà ngang trên đỉnh đầu, một mũi bay xuống, cắm phập xuống mặt đất sau người chàng ba

thước.

Mũi ngân kiếm đó đã theo chàng giết người năm năm, đã nhuộm đầy máu, đã uống đầy thù hận!

Song kiếm của chàng xuất thủ, người vẫn đứng dựa cửa.

Trong một sát na mấy tiếng vù vù vang lên, bảy bóng người chia nhau phóng qua song cửa lọt vào!

“Thảm Thắng Y!”. Một giọng nói trầm thấp liền truyền tới:

“Tôn Vũ!”.

“Thần Thủ Vu Khiêm!”. Thảm Thắng Y cũng không quay đầu lại.

“Ký ức của ngươi rất tốt, ta cũng không kém!”.

“Còn nhớ thanh âm của ta?”.

“Ta làm sao quên được!”.

“Còn nhớ ngân kiếm dưới đất kia?”.

“Mắt ta còn chưa mù!”.

“Còn đợi gì nữa?”.

“Hỏi ngươi hai chuyện!”.

“Chuyện thứ nhất?”.

“Ngươi đã giết Hương đại ca, có phải không?”.

“Phải!”.

“Hảo hán tử!”.

“Chuyện thứ hai?”.

“Người chủ mưu là ai?”.

“Phan Ngọc, Thư My!”.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, đa tạ!”.

Một tiếng đa tạ, không còn nói gì nữa.

Lửa vẫn đang thiêu đốt, lửa ngút trời!

Tiếng hét cuồng dại chột vang lên, một bóng người lẳng không bay lên, tay vừa phát ra, một thanh Tỏa Liêm Dao đã chẻ xuống!

Tỏa Liêm Dao gần có thể xáp chiến, xa có thể lấy đầu địch ngoài cả trượng, ngắn dài tùy ý, cương nhu gồm hết, là một thứ kỳ môn binh khí khó ứng phó nhất, cũng khó sử dụng nhất.

Người có thể sử dụng Tỏa Liêm Dao đều là cao thủ. Người đó cũng đích xác là một cao thủ. Một đao lẳng không chẻ xuống đó càng là tinh túy của Tỏa Liêm Dao!

Chỉ tiếc người gã dụng phải là cao thủ trong cao thủ!

Đao còn chưa đánh xuống, người của Thảm Thắng Y đã ngênh lên, tả thủ vươn dài, bấu trảo nắm lấy dây xích nối với cán đao!

Tả thủ miễn tiện làm sao, tả thủ đáng sợ làm sao!

Thân người chàng cũng linh hoạt như vậy, liền lặn một vòng ra, hữu thủ xoay cổ tay rút ngân kiếm ghim dưới đất, đâm xiên một kiếm lên!

Cao thủ dụng Tỏa Liêm Dao cũng biết không hay, chưa kịp buông tay đã bị kéo lộn một vòng trên không, bên mắt đồng thời liếc thấy kiếm quang, không khỏi hoảng sợ thét lên thất thanh! Tiếng thét còn chưa cạn, kiếm quang đã rạch ngang trên ngực gã!

Giữa mưa máu lún phún, người lẳng không té xuống!

Thẩm Thắng Y tả thủ tịnh không buông, giật một cái, đoạt lấy Tỏa Liêm Dao quét đất tung ra!

Hai thanh đường đao cũng lặn dưới đất chém tới!

Hai người mắt thấy Thẩm Thắng Y còn xa, không đề phòng Tỏa Liêm Dao ủa tới trước mắt, thất kinh thất sắc! “Keng” một tiếng, đường đao trong tay người bên trái đã bị đánh văng đi, yết hầu của người bên phải đón liền lưỡi đao!

Máu lại bắn ra!

Tỏa Liêm Dao đảo quện một vòng giữa màn máu!

Người bên phải mới vừa lặn về phía thanh đường đao của mình, vừa nắm chặt trong ta, hông đã bị Tỏa Liêm Dao quện ngược lại chém lên!

Thẩm Thắng Y liền thu đao!

Người cùng đao bay lên, lẳng không bay về sau lưng!

Một mũi Hồng Anh Thương đang đâm tới từ sau lưng Thẩm Thắng Y!

Tua hồng anh bay lượn, thương thế như cầu vòng!

“Phập”, tua hồng anh tẩm máu càng đỏ, mũi thương ngời sáng đã đâm phập vào thân người!

Thần Thương Thập Tam Lang mừng rỡ, nhưng nét cười còn chưa hằn vào mắt gã, tiếng thét thẩm đã thoát khỏi cổ họng gã!

Thương tịnh không đâm lên mình Thẩm Thắng Y!

Thẩm Thắng Y đang cười lạnh, đang buông tả thủ!

Tỏa Liêm Dao bừa trên mình người, người đã biến thành tử thi, người đã vô dụng, đao đã vô dụng, chàng đương nhiên buông tay!

Hữu thủ của chàng lại nắm chặt kiếm, cả kiếm lẫn người cùng bay lên, lần này mới là chàng, chỉ tiếc mũi thương của Thần Thương Thập Tam Lang đã không còn cơ hội rút ra nữa, không còn cơ hội đâm ra nữa!

Gã không kịp nghĩ ngợi gì, buông tay, bỏ thương, vội lùi lại!

Khinh công của Thần Thương Thập Tam Lang xem ra cũng không phải yếu, vừa thoái lùi đã ra ngoài hai trượng, đột nhiên thét lớn một tiếng, ngửa mặt té xuống, một luồng máu tươi nơi giữa trán bắn ra!

Xem ra ngân kiếm của Thẩm Thắng Y vẫn nhanh hơn!

Hữu thủ của Thẩm Thắng Y càng nhanh, càng hữu lực, Thần

Thương Thập Tam Lang chưa kịp rút thương, tả thủ của chàng đã rút ra rồi!

Chàng kéo thương trên tay, chột phản thủ phóng ra! Sau lưng lại vang lên một tiếng la thảm, hai lưỡi búa bay ra theo tiếng la, còn chưa đến trước người Thẩm Thắng Y đã rơi xuống đất!

Song Phủ Khai Sơn Mã lão lục thật không phải yếu ớt như vậy, chỉ tiếc song phủ của gã còn chưa bay ra, mũi thương Thẩm Thắng Y phóng ngược lại đã xuyên qua phế phủ của gã!

Máu tươi thấm đỏ tua hồng anh, càng đỏ hơn!

Tròng mắt của Lôi Tiên Thôi Quần xem ra lại tựa hồ đỏ hơn nữa, người lao về phía trước, gió roi quật xuống điên cuồng!

Lôi Tiên không hổ là Lôi Tiên, uy mãnh, hung bạo!

Nếu quả Trần Tĩnh còn có thể lựa chọn, chàng vô luận ra sao cũng không thể ương ngạnh đứng đỡ một roi đó, chỉ bất quá chàng không còn đường lựa chọn!

Chàng chỉ còn nước đón đỡ một kiếm đó!

Lôi Đình Vạn Quân! Một tiếng động vang vọng, ngân kiếm thoát khỏi tay bay vào khoảng không, thân hình cao gầy của Thẩm Thắng Y đồng thời rướn lên, tả thủ vươn ra nắm lấy một kiếm cắm trên xà ngang!

Người hạ xuống, kiếm hạ theo, tả thủ của Thẩm Thắng Y sử kiếm đương nhiên càng không phải giỡn chơi!

Roi thứ nhì của Thôi Quần vừa phát ra!

Một tiên một kiếm lại giao kích. Thanh thế càng kinh hồn!

Kiếm gãy đoạn, người Thẩm Thắng Y lại lảng không, hú dài một tiếng, đoạn kiếm thoát khỏi tay bay đánh lên trảo phải của Thôi Quần, không ngờ tấu xảo chớp lấy ngân kiếm đang rơi xuống, uốn hông rùn gối vận kinh, thân thể cao gầy xoay một vòng, người và kiếm bay về phía Thôi Quần!

Đệ tam kiếm!

Thôi Quần không ngờ không chậm chạp chút nào, đệ tam tiên cũng đánh ra, roi đánh văng đoạn kiếm của Thẩm Thắng Y phóng ra vô ảnh vô tung!

Chỉ tiếc đó tịnh không phải là đệ tam kiếm của Thẩm Thắng Y, đệ tam kiếm của Thẩm Thắng Y chính là ngân kiếm vừa mới cùng thân người Thẩm Thắng Y lảng không lộn đến!

Một tiên, hai tiên, ba tiên, sức lực đã tận, tận lực còn chưa sinh, đệ tứ tiên Thôi Quần vô luận ra sao nhất thời khó lòng xuất thủ được!

Kiếm quang, nhân ảnh, mưa máu cùng bay lên!

Thôi Quần tấm máu gục ngã! Đó kỳ thật chỉ là chuyện trong một sát

na, đến quá nhanh, “Thần Thủ” Vu Khiêm tuy có ám khí, càng không tìm được thời cơ, phát xuất không kịp!

Khoé mắt của Vu Khiêm toét ra, giữa tiếng gào thảm song thủ tề dương, ám khí chung quy đã xuất thủ!

Tiếng xé gió rít lên, hàn tinh đan dẹt mù trời loang loáng!

“Thần Thủ” quả thật danh bất hư truyền!

Vừa xuất thủ là ba mũi ngân thoa, bốn mũi phi đao, năm mũi bạch lang đinh, sáu mũi thấu phong tiêu, bảy mũi sủy thủ tiễn bay ra!

Thật không biết y làm sao có thể cùng một lúc phát ra năm thứ ám khí phần lượng bất nhất, hình trạng khác biệt như vậy.

Năm thứ ám khí đó không ngờ chừng như không chia trước sau mà đến!

Thảm Thắng Y làm sao dám đón đỡ, cơ hồ ép mình sát đất lăn đi!

Chàng vừa lăn tránh, chỗ đứng hồi nãy đã ghim đầy ám khí lấp lánh!

Tiếng gào thảm của Vu Khiêm còn chưa tuyệt, ám khí lại xuất thủ nữa!

Thảm Thắng Y liền từ dưới đất bắn lên, kiếm quang mau mắt bay theo, dày đặc bao trùm thân thể cao gầy của chàng!

Hàn tinh kiếm quang liên tục thiểm động!

Y phục của Thảm Thắng Y cứ qua mỗi một đợt ám khí lại rách thêm vài chỗ!

“Xoẹt!”, vai trái của chàng đột nhiên phún máu, một mũi ngân thoa đã rạch một vết lướt qua, người chàng sát na đó đã phóng vụt ra sau một cây cột đại sảnh! Ám khí còn chưa hết, tiếp tục ghim phập lên cột!

Vu Khiêm liền dừng tay, quát lớn:

“Thảm Thắng Y, ra đây!”.

Thảm Thắng Y nghe tiếng không ngờ lại vút ra!

Sau đại sảnh cơ hồ đã thành biển lửa, một cây xà ngang bị đốt đang từ trên đầu ụp xuống, chàng khôn gphóng ra mới là quái sự!

Vu Khiêm lại vượt ngoài ý liệu, tay vừa chạm lại, Thảm Thắng Y đã phóng về phía cái bàn bát tiên giữa sảnh!

“Chạy đi đâu!”. Vu Khiêm gầm lên, song thủ múa may.

Nhất thời hàn quang lại loang loáng, ám khí bay loạn!

Vu Khiêm cả đời chưa từng xuất thủ hung mãnh như vậy!

Thảm Thắng Y vô luận di động tới chỗ nào cũng khó tránh khỏi ám khí!

Tiếc là Thảm Thắng Y tịnh không di động nữa, chỉ thấp người phóng ra sau cái bàn!

Xà ngang đổ oành xuống, những điểm lửa bắn tung toé!

Giữa tiếng động kinh thiên động địa đó, Thảm Thắng Y cả người lẫn bàn bát tiên nhất tề bay lên, đập về phía Vu Khiêm!
Ám khí “bộp bộp” trước sau đâm lên mặt bàn!
Mặt bàn lại bay đập lên người Vu Khiêm!
Tiếng thét kinh hoàng, tiếng rên thảm, đi theo mặt bàn, bóng người, cùng bay đi!
Vu Khiêm bị đụng văng bay bảy thước, lại đụng vào một song cửa sổ, “bình” một tiếng cả người lẫn song cửa đều bay ra ngoài đại sảnh!
Thảm Thắng Y tức thời rướn người từ sau bàn, phát tả thủ, một đạo hàn quang như thiểm điện truy kích!
Đó là thanh kiếm thứ ba của Thảm Thắng Y, đoản kiếm!
Hương Tổ Lâu đã chết dưới đoản kiếm đó!
Người đoản kiếm đó giết toàn là danh nhân! Vu Khiêm chết dưới đoản kiếm đó tịnh không ủy khuất!
Người y mới bay ra ngoài đại sảnh rớt xuống, kiếm đã đâm phập lên ngực y, sâu tới cán!
“Hảo kiếm!”. Vu Khiêm kêu lên.
Cả vị tổ tôn ám khí đó cũng thoát miệng khen thưởng, đích xác là hảo kiếm!
Thảm Thắng Y theo đó bay ra ngoài song cửa!
“Đa tạ!”. Chàng nghe tiếng khen thưởng của Vu Khiêm, cũng tịnh không quên đa tạ, chỉ bất quá tiếng đa tạ đó Vu Khiêm không còn nghe được nữa.
Trong đại sảnh lại có mấy cây xà ngang đổ xuống, gạch ngói bay tứ tán, phát ra những tiếng “oành oành” chói tai, động phách kinh tâm!
Ngọn lửa đã thiêu qua mái nhà, hỏa quang càng phừng đỏ cả một nửa trời.
Gương mặt của Thảm Thắng Y lấp loáng trong ánh lửa, là lệ quang!
oo Sắc trời dần dần sáng, trong rừng tre sương sớm thê mê.
Một mảng rừng tre trải dài mười dặm, không có liễu đong đưa, không có hoa che bóng, cũng không có yển tử lú lo, chỉ toàn những gốc tre chọc trời.
Lá tre xanh ngời, một mảng bích lục, nhìn không thấy bờ bến.
Cũng chỉ có ngày xuân mới nhìn thấy thứ cảnh tượng như vậy.
Tuy không có hoa nở, không có tiếng chim hót, xuân sắc trong rừng tre lại nồng đượm như rượu.
Lọt mình vào giữa mảnh xuân sắc này, chắc ai cũng nhin không được muốn nằm dài trên thảm cỏ lăn hai vòng.
Thảm Thắng Y lại ngoại lệ, chàng chỉ nằm trên cỏ ngủ, chàng ngủ rất

ngon. Khoé miệng chàng giăng một nụ cười mĩm thê lương, giấc mộng chàng đang mơ nhất định không phải là một giấc mộng đẹp điềm mật.

Nếu không chàng chỉ sợ đã tỉnh dậy sớm quá.

Mộng đẹp luôn luôn dễ tỉnh nhất.

Trên mặt chàng còn nhuốm vài giọt nước, chỉ không biết là giọt sương hay là nước mắt?

Sương sớm càng mờ mịt.

Một trận gió thổi qua, xào xạc tiếng lá tre đong đưa.

Gió thổi đến tiếng chó sủa.

Tiếng chó sủa càng lúc càng khản trượng.

Một con chó săn lông vàng chạy như điên khùng vào trong rừng tre!

Tiếng chó sủa gấp gáp đột nhiên hợp lại thành một tiếng động cực kỳ sắc bén, thê lệ vang vọng trong rừng!

Con chó săn lông vàng văng lên trời, lại rơi xuống! Tiếng chó sủa lập tức đứt đoạn!

Thẩm Thắng Y từ từ đứng dậy giữa sương sớm!

Ngân kiếm đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm còn dính máu!

Lại một tràng tiếng lá tre xào xạc.

Cơn gió lần này thổi đến tiếng tiêu!

Tiếng tiêu phiêu hốt, phảng phất đằng đông, lại phảng phất đằng tây, tựa như phía trước, lại tựa như phía sau.

Là điệu Điềm Giáng Thần.

Thẩm Thắng Y vừa nghe đã nhận ra, cũng một điệu đó, cũng một tiếng tiêu đó, chàng đã nghe ba lần rồi.

Lần này tiếng tiêu càng thê lương.

Lại có gió, tiếng tiêu Hồn Giang Long chuyển Lục Yêu Biến, càng gần hơn!

Thẩm Thắng Y bước ngang nửa bước, mục quang nhìn về bên trái.

Tiếng tiêu chính là từ bên trái truyền đến.

Điệu chuyển sang Hậu Đình Hoa, người thổi tiêu chung quy đã hiện thân trong sương.

Liễu Triển Cầm!

Cơ hồ đồng thời, hai bóng người cũng xuất hiện hai bên trái phải của Thẩm Thắng Y cách ngoài ba trượng!

Bên trái một người thân ngũ đoản, mặt như phun máu, y phục cũng vậy, một thanh trường đao không có vỏ giắt trước hông, trên lưng gđao có bảy vòng kim hoàn, leng keng khua vọng, nhiếp đoạt hồn phách!

Bên phải một người cao gầy cực kỳ, trên đầu đội nói phủ màn mỏng

xung quanh che bụi, áo dài vải xám, cả sắc mặt cũng xám xám mờ mờ, trước ngực đeo một đôi kỳ môn binh khí, Nhật Nguyệt Tỏa Tâm Luân!

Hai người vừa xuất hiện, trong rừng tre lại nặng thêm một tầng sát khí!

Hai người đó thật không tầm thường!

Liễu Triển Cầm luôn luôn trông cậy vào “Nhiếp Hồn Đao” Tăng Chuẩn và “Tỏa Tâm Luân” Mông Khuê làm tả hữu thủ của mình, làm sao mà tầm thường cho được!

Ba người đồng thời ngưng bước!

Tiếng tiêu lơ thơ tan biến ngoài trời! Song thủ của Liễu Triển Cầm bóp lại, ngọc tiêu đột nhiên gãy thành hai đoạn!”.

“Tri âm đã mất, tri tâm càng không còn, tiêu của ta còn có thể thổi cho ai nghe, còn hữu dụng gì nữa!”.

Y cười thảm, xoay tay quăng hai đoạn tiêu gãy đi, nhìn Thẩm Thắng Y.

“Ta nếu đã sớm nói rõ hết với ngươi, ngươi nếu đã sớm tiết lộ thân phận với ta, chuyện này nói không chừng sẽ không xảy ra, sai tại ngươi? Hay sai tại ta?”.

“Tại ngươi thì sao chứ? Tại ta thì sao chứ?”.

“Nói hay, nói hay, đến giờ này phút này, tại ngươi hay tại ta đều như nhau!”. Liễu Triển Cầm ngửa mặt thở dài một tiếng:

“Trời xanh, trời xanh! Sao ông lại cực lòng đùa chọc gã, đùa chọc tôi như vậy?”.

Thẩm Thắng Y cũng thở dài trong lòng.

Mục quang của Liễu Triển Cầm chợt lại hạ xuống, càng thâm trầm:

“Vu Khiêm, Thôi Quần nhận được tờ giấy do ta đưa đến!”.

“Ta quen bút tích của ngươi!”.

“Bọn chúng quả nhiên câu giữ ngươi!”.

“Ta biết dụng ý của ngươi!”.

“Bọn chúng đương nhiên không làm ta thất vọng!”.

“Ngươi nghĩ vậy?”.

“Ít nhất ta hiện tại đã tìm đến ngươi rồi, trận chiến đó nếu không thảm liệt phi thường, ngươi làm sao tới bây giờ mới đến đây?”.

Thẩm Thắng Y cười lạnh:

“Bọn chúng tịnh không tạo phiền hà gì cho ta lắm, không phí tổn thời gian của ta lắm”.

“Ồ?”. Liễu Triển Cầm làm sao tin được.

“Ta ở đây đợi ngươi, ta đã đến đây hai canh giờ trước, ta đã ngủ ở đây trọn hai canh giờ”.

“Lẽ nào người còn ngủ được?”. Sắc mặt của Liễu Triển Cầm tới giờ mới có biến.

“Ta còn ăn được nữa!”. Thảm Thắng Y không ngờ đã dưỡng thần chực chờ ở đây.

Sắc mặt của Liễu Triển Cầm càng lúc càng khó coi.

“Đó gọi là dĩ dật đãi lao!”. Thảm Thắng Y vươn vai:

“Ta biết người bồn ba cả đêm, môi khô chưa đựng một giọt nước, tới giờ cũng chưa ngủ”.

“Ta còn tỉnh táo!”. Trên mặt Liễu Triển Cầm chợt có vẻ đắc ý:

“Ta lại đã tìm được Nhiếp Hồn Đao Tăng Chuẩn và Tỏa Tâm Luân Mông Khuê cho người đó!”.

“Ta nhận ra bọn họ, người đương nhiên sẽ để bọn họ xuất thủ trước!”.

“Nhất định rồi!”.

“Chỉ không biết bọn họ có chịu bán mạng cho người không?”.

“Tiền của người chỉ cần còn trên mình thì bọn họ có thể!”.

“Còn không có?”.

“Ta cũng sẽ giết người!”. Tăng Chuẩn đột nhiên xen miệng.

“Chỉ là có tiền thì càng tốt!”. Mông Khuê cũng cười lạnh.

Có thêm Thảm Thắng Y, hai người không biết đã phải làm ít đi bao nhiêu mối, cây đinh trong mắt này, hai người đã sớm muốn rút ra.

Liễu Triển Cầm vỗ tay cười lớn:

“Người có nghe không?”.

Thảm Thắng Y cười lạnh, một câu cũng không nói nữa.

Liễu Triển Cầm cũng không có gì để nói.

Trong rừng tre lại hồi phục sự tĩnh lặng, sát cơ lại càng nồng đậm.

Sương càng dày, là hơi sương hay là sát khí?

Hai con yến tử bay vút qua rừng, một tây một đông!

Đao quang nhoáng lên, dây xích cũng xé trời!

Con yến tử hướng tây trúng đao quang bị chặt làm hai đoạn!

Nhật Nguyệt Luân cũng đồng thời tề phi, con yến tử phía đông trúng luân bị cắt làm ba đoạn!

Tiếng quát tháo vọt lên tiếp đó, giống như hai bàn tay ma quái xé nát sự tĩnh lặng của rừng trúc!

Tăng Chuẩn Mông Khuê hai người cùng triển khai thân hình giữa tiếng quát, một tây một đông bộc phát về phía Thảm Thắng Y!

“Soạt soạt soạt soạt”, những cây tre ngăn trở trước mặt hai người thay nhau bị phạt đứt, ngã đổ loạn xạ!

Đao đến, Nhật Nguyệt Luân cũng đến!

Thân hình cao gầy của Thảm Thắng Y xung thiên bay lên giữa luân

ảnh đao quang, tả thủ thò ra, chop lấy một cây tre, giắt người giữa
khoảng không!
Mông Khuê hét lên một tiếng, Nhật Nguyệt Luân bay ra, cây tre bị
chặt đứt, ngã xuống!
Thẩm Thắng Y tịnh không ngã theo, tay buông ra, lăng không bay về
phía cây tre thứ nhì!
Tăng Chuần cười cuồng dại, đao quang loé lên, cây tre thứ nhì lập
tức bị chém làm hai khúc!
Thẩm Thắng Y lại bay về phía cây tre thứ ba! Cây tre thứ ba cũng
biến thành hai đoạn giữa đao quang!
Cây thứ tư, thứ năm ... thứ bảy!
“Soạt soạt!”. Cây thứ bảy cũng đứt đổ trong đao quang!
Mông Khuê như mũi tên phóng vút đến dưới cây tre thứ tám, định
chém đứt cây tre trước khi Thẩm Thắng Y bay đến!
Thẩm Thắng Y lại tịnh không bay về phía cây trúc thứ tám! Thân
người cao gầy queo nhanh, Thẩm Thắng Y chống đầu gối chân lên
trời, cả người lẫn kiếm chọt lăng không bay xuống!
Ngân kiếm như ánh chớp đánh xuống!
Một đao của Tăng Chuần chém tre còn chưa thu hồi, ngân kiếm đã
xuyên vào lưng gã, xuyên ra tới đằng trước!
Máu bắn ra như tên bắn!
Tiếng la thảm vang lên, tiếng hét cũng vút lên, Mông Khuê xoay
người bộc phát, Nhật Nguyệt Luân lao vút tới Thẩm Thắng Y!
Huyết quang loang loáng, Nhật Nguyệt Luân đã chém gọn vào thân
người!
Thẩm Thắng Y sát na đó không ngờ đã nắm thân thể Tăng Chuần
đón đỡ Nhật Nguyệt Luân lao tới, ngân kiếm trong hữu chưởng cũng
triệt hồi cùng một sát na, đâm ra!
Mũi kiếm băng lãnh đâm thẳng vào yết hầu của Mông Khuê!
Một kiếm nhanh làm sao!
Một bóng người cũng ngay sát na đó giấu mình phóng xéo tới!
Liễu Triển Cầm! Y một mực chờ đợi một bên, lần này y đã nắm chắc
thời cơ, tin đúng thời gian!
Tả chưởng của y lật một vòng, nắm lấy ngân kiếm của Thẩm Thắng
Y, hữu chưởng đồng thời vỗ lên ngực Thẩm Thắng Y!
Đoạn Kim Thủ quả nhiên lợi hại!
Ngân kiếm “cạch” một tiếng gãy đoạn!
Hữu chưởng của Liễu Triển Cầm cũng cơ hồ sắp vỗ tới ngực Thẩm
Thắng Y!
Bất chợt bắp thịt trên mặt y vut co thắt lại, một luồng khí lạnh từ dưới

chân xộc lên, hữu chưởng không thể đánh hụt không ngờ lại vỗ vào khoảng không!

Một lưỡi kiếm đã đâm phập lên ngực y ngập tới cán!

Cây kiếm thứ ba của Thẩm Thắng Y, đoản kiếm!

“Tả Thủ Kiếm, ta không ngờ đã quên Tả Thủ Kiếm của ngươi!”. Liễu Triển Cầm khuyu đầu gối xuống, quy xuống đất.

Thẩm Thắng Y trong mắt thoáng vẻ thương tiếc.

“Ngươi nếu sớm một ngày dám đối diện hiện thực, máu nhất định không chảy nhiều như vậy, trong ba người tuy nhất định sẽ có một người đau khổ, hai người kia nhất định có thể khoan khoái thoải mái sinh tồn!”.

Đó đích xác là lời nói chân thật từ trong lòng Thẩm Thắng Y!

Yêu, không nhất định phải chiếm hữu, chàng biết!

Liễu Triển Cầm cũng không biết có nghe không, y quy chân dưới đất, không nói gì, cũng không làm gì.

Đột nhiên, tả thủ của y phát ra, một đạo hàn quang bay ra, bay lướt qua cổ Thẩm Thắng Y, ghim trên mình một cây tre!

Đó chính là mũi kiếm ba tấc của ngân kiếm mà Đoạn Kim Thủ của y đã đánh gãy!

“Lời nói của ngươi nếu trễ đi một chút, đoản kiếm kia nhất định đã đâm vào yết hầu của ngươi!”. Liễu Triển Cầm từ từ ngước đầu lên, trong tròng mắt dần dần mờ hồ hỗn trọc loang loáng dị quang.

Liễu Triển Cầm tịnh không khoa trương, đoản kiếm đó xuất kỳ bất ý bay ra, quả thật có thể đâm lên yết hầu của Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y tin, ngây ngô tại đương trường.

“Hận cũ đã quá nhiều rồi, hà tất phải thêm cừu mới, máu đã ngập đất, hà tất phải rơi nữa ...”. Liễu Triển Cầm cười lớn, phóng người đi. Y chỉ chạy được vài bước, đột nhiên ngã ụp, ôm lấy một cây tre quy xuống!

Lần này, y không thể, vĩnh viễn không thể đứng dậy nữa.

Thẩm Thắng Y đột nhiên cũng cười cuồng dại, trong tiếng cười cuồng dại chàng quăng đoản kiếm trong tay, không quay đầu lại, bước dài!

Kiếm cắm dưới đất.

Kiếm đã gãy, còn hận?

Ái, hận khó tiêu!

Thập Tam Sát Thủ

Hồi 3

Yên Tỏa Trường Đê Liễu

Kiểm Phi Tàn Nguyệt Thiên

Bờ dương liễu, gió sớm trăng tàn.
Ánh trắng trắng nhợt, con đê dài trắng nhợt.
Thẩm Thắng Y toàn thân bạch y, đứng một mình giữa ánh trăng.
Người cũng gầy như dương liễu.
Gió lùa qua, liễu múa lượn, người cũng tựa như muốn lẳng ba bay đi.
Người dĩ nhiên không bị gió thổi đi, sương lại theo gió phiêu phưởng tới.
Hơi sương.
Trong hơi sương đột nhiên xuất hiện một người.
Người đó cũng toàn thân bạch y, trên đầu đội một cái nón phủ vải lưới, đê thấp dưới mi, che mắt gần hết khuôn mặt.
Người đó thân thể cũng cao gầy, hữu thủ thông xuống, tả chưởng nắm trường kiếm.
Vỏ kiếm bọc da cá lục sa, miệng vỏ dát vàng, kiếm dài sáu thước, quả thật là một thanh trường kiếm.
Người đó vừa rảo bước, dưới đất liền hiện lên hai dấu chân, một cái lõ tròn.
Thanh kiếm đó còn là gậy chống của người đó sao?
Người đó đi rất cẩn thận, bước chân lên xuống không phát ra tới một chút âm thanh.
Người đó đi đến từ sau lưng Thẩm Thắng Y.
Thẩm Thắng Y không ngờ tựa như hoàn toàn không phát giác.
Đã đi tới bảy trượng, còn cách chưa đầy một trượng.
Một trượng đối với người khác mà nói có lẽ vẫn còn xa, đối với người đó mà nói lại đã quá đủ.
Kiếm của người khác không quá bốn năm thước.
Thanh kiếm đó, sáu thước!
Người đó lập tức thu bước.
Thẩm Thắng Y cơ hồ đồng thời quay người lại.
Xảo hợp!
Thẩm Thắng Y mỉm cười.
Người đó ngậy người, tay siết chặt, vỏ kiếm cắm xuống đất một thước!

“Lục Xích Kiếm ...”. Mực quang của Thảm Thắng Y lạc trên kiếm:
“Cao Hoan?”.
“Quen ta?”. Giữa giọng nói băng lãnh, nón che vải lưới bay ra, để lộ bộ mặt tựa như dùng đao gọt tước thành.
“Không quen”. Thảm Thắng Y nhấc tay, cái nón xoay vòng vòng giữa không trung, bay vào tay chàng:
“Cũng không tưởng được là người, chỉ bắt quá ...”.
“Người dám dụng Lục Xích Kiếm chỉ có Cao Hoan ta, cũng chỉ có Cao Hoan ta có thể dụng Lục Xích Kiếm!”.
“Đáng tiếc!”.
“Đáng tiếc cái gì?”.
“Cao Hoan một đại danh hiệp”.
“Danh hiệp cũng là người, danh hiệp cũng cần hưởng thụ!”.
“Đáng tiếc!”.
“Lần này người đáng tiếc cái gì?”.
“Người biết hưởng thụ tuyệt đối không thể thành một sát thủ ưu việt”.
“Đáng tiếc!”.
“Người cũng đáng tiếc?”.
“Ta vốn muốn chứng minh cho người thấy, nhưng sớm hôm nay ta chỉ muốn kiếm một ngàn lượng vàng, giết một người có giá trị một ngàn lượng vàng!”.
“Người đó hai bốn hai lăm, thân người cao bảy thước, y phục trắng đeo kiếm, tóc dài ngang vai, một người như ta!”.
Cao Hoan ngẩn người.
“Vào sáng sớm, trên bờ đê dương liễu thành Đông nhất định không có ai, nhưng sáng sớm ngày mai, người đó nhất định sẽ có mặt trên bờ đê dương liễu!”.
Cao Hoan biến sắc.
“Hôm nay chính đang lúc sáng sớm, ở đây chính là bờ đê dương liễu thành Đông”.
Thảm Thắng Y cười:
“Ở đây chỉ có một mình ta!”.
“Người đó là người?”.
“Người đã sớm nghĩ tới, người chỉ là cố làm như không biết”.
Cao Hoan cười lạnh hai tiếng.
“Người cố giả vờ không biết, sau đó mới thừa dịp ta không phòng bị”.
Cao Hoan cười lạnh hai tiếng.
“Sát thủ mười người hết chín là không thấy mặt, quỷ quỷ quyết quyết là chuyện đương nhiên, không trách được người”.
“Người nói xong chưa?”.

“Vội vã muốn kiếm một ngàn lượng vàng?”.

“Không vội, nhưng người nói thiếu một điểm, tựa hồ chỉ có một biện pháp”. Cao Hoan đề cổ tay, vỗ kiếm lại đâm vào đất thêm một thước: “Chém đầu người!”.

“Hảo biện pháp!”. Thẩm Thắng Y cười lớn:

“Người khẳng định người phải giết sáng sớm hôm nay nhất định là ta?”.

“Nhất định là người!”.

“Người muốn giết ta người có biết là ai không?”.

“Là ai cũng không quan hệ”.

“Người có muốn biết không?”.

“Ai?”. Cao Hoan cũng có tâm hiếu kỳ.

“Ta!”.

“Người?”. Cao Hoan lại ngậy người, cười lạnh:

“Người gàn bướng muốn đem đầu mình ra làm trò chơi cũng không phải không thể!”.

“Có muốn biết nguyên nhân không?”.

Cao Hoan trầm mặc.

“Bắt đầu từ bảy năm về trước, trên giang hồ có mười ba chức nghiệp sát thủ hợp thành một đội, cùng làm nghề kinh doanh sát nhân, thập tam sát thủ đó chia nhau trú ở mười ba địa phương khác nhau, liên lạc tin tức với nhau, người bị giết không cần biết là đi đến tỉnh nào trong Nam thất Bắc lục mười ba tỉnh, trước sau cũng có người chực chờ lấy thủ cấp của hắn, khó tránh khỏi chết!”.

“Ngoại lệ cũng có thể có!”.

“Nhưng vô luận ra sao, hiệu suất công tác của thập tam sát thủ đó đã tới mức chưa từng có trước giờ, tiếng đồn gần xa, mối lái đương nhiên không ít!”.

“Nhân gian có bao nhiêu là cừu hận, ai có thể trách được?”.

“Nhưng bảy năm nay, người bị thập tam sát thủ đó giết thật đã quá nhiều, người muốn truy cứu, muốn ngăn trở không phải không có, vấn đề là thân phận lai lịch của thập tam sát thủ đó là một dấu hỏi”.

Cao Hoan chợt xen miệng hỏi một câu:

“Người cũng muốn truy cứu, muốn ngăn trở?”.

Thẩm Thắng Y gật đầu.

“Người đang tìm chết!”.

“Ta đã không thích thú gì sống nữa!”.

“Ta sẽ thành toàn cho người”. Vỗ kiếm của Cao Hoan lại chui vào đất thêm một thước:

“Lẽ nào ta là người đầu tiên người tìm?”.

“Không phải là người!”.

“Ai?”.

“Liễu Triển Cầm!”.

“Tư vị của Đoạn Kim Thủ Lưu Vân Tụ ra sao?”.

“Ta còn sống đây!”. Thảm Thắng Y chỉ nói một câu đó đã đủ.

Mục quang của Cao Hoan đột nhiên co thắt:

“Vậy Liễu Triển Cầm nhất định đã chết?”.

“Người sống ở đất Ngô đích thị là Liễu Triển Cầm, còn người sống ở đất Chiết lại là ai? Ta đã phí hết hai mươi tám ngày trời, dùng mười bốn phương pháp mới tìm ra người trung gian tiếp đón, đến giờ phút này, mới biết là Cao Hoan người!”.

“Mỗi ngày đến quá đột ngột, quá dễ dàng, ta đã sớm hoài nghi bên trong tất có nhiều kẻ, nhưng ta vẫn đến!”.

Thảm Thắng Y thốt:

“Một ngàn lượng vàng không phải là một con số nhỏ!”.

“Huống hồ ta chưa từng biết xu hướng tránh né!”.

“Người tự phụ tất thắng?”.

“Mười lăm năm nay ta đã trải qua chín mươi sáu trận chiến lớn nhỏ, giết một trăm hai mươi ba người!”. Cao Hoan ưỡn ngực.

“Liễu Triển Cầm không ít hơn người”.

“Ta không phải là Liễu Triển Cầm”.

“Chỉ vì người còn sống”.

“Người bỏ ra một ngàn lượng vàng thỉnh ta đi lấy đầu người, tịnh không phải để nghe người nói tầm phào!”.

“Ta không quên”. Mục quang của Thảm Thắng Y lạnh buốt:

“Cho dù là nói tầm phào, cũng chỉ còn có một câu”.

“Nói đi!”.

“Ngoại trừ người và Liễu Triển Cầm ra, còn có mười một sát thủ, là ai?”.

“Người có thể tiếp tục dùng phương pháp của người mà truy tra, nếu quả người còn sống được qua hôm nay!”.

“Lần này là không có đường lựa chọn, không có ai để hỏi, phương pháp ta dùng không đơn giản hữu hiệu như hỏi từ chính miệng người”. Thảm Thắng Y ngưng giọng một chút:

“Ta thích chọn phương pháp đơn giản hữu hiệu!”.

“Đáng tiếc!”.

“Lần này là lần thứ hai nói đáng tiếc!”.

“”Lời trong miệng ta, lời nói trong lòng ta, người tịnh không còn đất chọn lựa!”.

“Vị tất!”.

“Hà huống trước hết người còn phải hỏi ...”.

“Mũi kiếm sáu thước trong tay người?”.

Cao Hoan cười lớn:

“Người thật là người thông minh!”. Vỗ kiếm chán xuống, lại lợt xuống đất thêm một thước, đã bốn thước!

Lực cổ tay kinh người.

Lực cổ tay của gã nếu không kinh người, cũng không sử được trường kiếm sáu thước đó.

Gã liền buông bàn tay nắm vỏ kiếm, thò tay rút trong mình ra một vuông lụa trắng, lau nhẹ cán kiếm.

Thẩm Thắng Y không nói gì, chỉ đưa đôi mắt lạnh đăm liếc nhìn.

“Soẹt” một tiếng, Lục Xích Kiếm đột nhiên vọt ra khỏi vỏ.

Thẩm Thắng Y cả động cũng không động.

Lụa trắng lau nhẹ lên lưỡi kiếm.

Lưỡi kiếm sáng ngời lại càng ngời sáng.

Kiếm quang như nước mùa thu trong suốt, cả trắng tàn bên trời nhất thời cũng thất sắc.

“Đáng tiếc!”. Cao Hoan lại lên tiếng.

“Lần thứ ba”.

“Một vuông lụa trắng đẹp như vậy chỉ có thể dùng hai lần”. Cao Hoan thở dài một hơi.

Lần đầu là để lau lưỡi kiếm, lần thứ nhì tất nhiên là lau máu.

Lụa trắng nhuộm máu còn có thể dùng nữa sao?

Không trách gì Cao Hoan tiếc.

Gã nhét vuông lụa trắng vào lòng, búng nhẹ lên lưỡi kiếm.

Kiếm ngâm rền rĩ.

“Hảo kiếm!”. Thẩm Thắng Y thoát miệng tán thưởng.

Cao Hoan dựng đôi mày:

“Làm bạn với ta suốt mười lăm năm, giết một trăm hai mươi ba người, lưỡi kiếm còn chưa khuyết một nào, đương nhiên là kiếm tốt!”.

“Kiếm là kiếm tốt, chỉ không biết kiếm thuật như thế nào?”.

“Người muốn biết vẫn không phải dễ!”.

Thẩm Thắng Y không nói gì, mục quang càng lạnh.

Cao Hoan vừa buông tay, kiếm chợt lại lợt vào vỏ, sát cơ trong tròng mắt lại thêm động:

“Ta giết người luôn luôn không hỏi họ tên của đối phương, lần này ngoại lệ, quý tính?”.

“Họ Thẩm, Thẩm Thắng Y!”.

“Thẩm ... Thắng ...Y!”. Cao Hoan ngập ngừng, trong mắt bầy phần

hoài nghi, ba phần kinh hoàng.

“Chính thị Thảm Thắng Y!”.

“Thảm Thắng Y dụng Tả Thủ Kiếm?”.

“Thiên hạ chỉ có một Thảm Thắng Y!”.

“Người mới mười tám tuổi đã cùng Nhất Nộ Sát Long Thủ Tổ Kinh Hồng đánh ngang tay là người?”.

“Là ta!”.

“Người đánh bại Kim Ty Yển, Liễu My Nhân, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Ủng Kiếm công tử cũng là người?”.

“Cũng là ta!”.

“Được!”. Cơ thịt nơi khoé mắt Cao Hoan giật giật:

“Không trách Liễu Triển Cầm chết dưới tay người, không trách người có hào khí như vậy, không trách người có cái gan như vậy!”.

“Còn mười một sát thủ kia là ai?”. Thảm Thắng Y chợt hỏi nữa.

Cao Hoan bần thần, chợt ngửa mặt cười lớn:

“Bằng vào ba tiếng Thảm Thắng Y người nghĩ liền có thể làm cho ta cúi đầu nghe mệnh? Làm cho ta cải biến ý định ban đầu?”.

Thảm Thắng Y không đáp.

“Nói như vậy, người cũng không để Cao mỗ ta vào mắt, không sai”.

Sắc mặt Cao Hoan sa sầm:

“Thảm Thắng Y người danh tiếng trong giang hồ không phải tầm thường, nhưng thanh danh của Cao mỗ ta cũng không phải dễ dàng có được”.

Thảm Thắng Y chỉ còn nước ngậm miệng.

“Cao Hoan hai mươi tuổi thành danh giang hồ, đi khắp Đại Giang Nam Bắc, mười lăm năm nay chùng từng gặp địch thủ!”.

Thảm Thắng Y cũng tin đó là sự thật.

“Hôm nay giờ này cho dù người đến là Tổ Kinh Hồng, ta cũng phải đánh một trận với y, huống hồ là Thảm Thắng Y người ...”.

“Thì sao?”.

“Chỉ cần người có gan dám xuất thủ, ta sẽ phụng bồi!”.

“Người không nói ta nhất định phải xuất thủ!”.

“Ta nhất định không nói!”.

“Ta nhất định phải xuất thủ!”. Song nhãn của Thảm Thắng Y dần dần co thắt lại, nhú thành một kẽ, trong kẽ mắt mục quang loang loáng. Mục quang loang loáng còn lạnh buốt hơn cả kiếm quang, còn hung mãnh hơn cả kiếm quang.

Mục quang của Cao Hoan cũng lạnh lẽo, cũng hung mãnh, gân xanh trên lưng bàn tay chợt vòng lên, siết kiếm càng chặt!

Trắng càn lặn mình nơi trời tây, gió thổi càng gấp.

Liễu lung lay dịu dịu.
Sương nhuộm càng đậm đặc.
Sát khí cũng nồng đượm như hơi sương!
Một tiếng thét dài thành linh vang lên, hơi sương mù trời bay loạn!
Thân người cao gầy của Cao Hoan như một mũi tên bắn lên không,
kiếm đồng thời rút ra như ánh chớp, đánh xuống như ánh chớp!
Thẩm Thắng Y mỉm cười, nón rũ vải lưới thoát khỏi tay, thân hình lại
bắn ra!
Nón nghênh đón kiếm quang trong sát na đó, toét làm hai đoạn, bốn
mảnh, tám miếng, bay bắn ra!
Cao Hoan một chiêu lẳng không đó không ngờ ẩn tàng đến ba thức
biến hóa, bảy nước sát cơ!
Thanh kiếm sáu thước không ngờ có thể thi triển kiếm thuật phức tạp
thần tốc như vậy, thanh danh của Cao Hoan quả nhiên không phải
dễ dàng đạt được!
Kiếm thế không ngờ còn chưa dứt, như cầu vòng ép bức thân hình
Thẩm Thắng Y!
Thân hình Thẩm Thắng Y nhất biến, tái biến, tam biến!
Kiếm thế cũng ép liền tam biến!
Mỗi một biến, mỗi một kiếm đều hàm ẩn lực lượng chí mạng, uy vũ
quyết sát!
May là thân hình của Thẩm Thắng Y luôn luôn nhanh hơn một chút.
Kiếm của chàng còn trong vỏ.
“Bạt kiếm!”. Cao Hoan quát nhẹ một tiếng, kiếm thế lại tam biến tái
biến!
Thẩm Thắng Y nhoáng người tránh khỏi, xoay cổ tay, kiếm chung
quy đã rút trên tả thủ.
Thứ chàng dùng chỉ bất quá là một thanh trường kiếm bình thường.
“Hoàn thủ!”. Cao Hoan lại quát nhẹ một tiếng, kiếm thế lại tái biến,
bay đâm lên yết hầu của Thẩm Thắng Y!
Mũi kiếm còn chưa đến, kiếm khí đã bức sát mi mày!
Thẩm Thắng Y lần này không nghe lời, Tả Thủ Kiếm đề thấp, thoái
lùi nhanh như một mũi tên!
Cao Hoan cười lạnh, vận kiếm truy kích!
Nhân kiếm hợp nhất, không ngờ tựa như muốn hóa thành một đạo
cầu vòng!
Thẩm Thắng Y thoái càng gấp hơn!
Trong hơi sương chỉ thấy hai bóng người như phi yến kinh hồng, đan
dệt giữa bóng liễu lòa xòa bên bờ đề dài.
Bông liễu rơi rụng như mưa, còn chưa đọng đất lại bị kiếm phong hất

văng lên, lai bị kiếm phong quạt phạt nát tan!
Nát tan giống như con tim trọng thương, nát tan giống như dòng lệ cay đắng.
Từng mảng, từng tờ.
Tuy đã cuối xuân, liễu còn xanh đậm, màu lục chỉ nồng đậm sắc sầu, nếu thêm đỏ, không phải trở thành vết thương xuân lệ sao?
Thân hình Thảm Thắng Y bay lượn, vượt qua nếu chưa tới một trăm gốc cây thì cũng đã chín mười chín rồi.
Bờ đề rộng rãi, liễu xếp hàng dọc hai bên, bất quá cũng có ngoại lệ.
Đằng sau ót Thảm Thắng Y không ngờ tựa như có mắt, thoái lui tuy nhanh, sau lưng nếu có cây liễu ngăn đường, luôn có thể kịp thời lách người, lướt qua sát bên.
So với chàng, Cao Hoan có vẻ mệt nhọc hơn, cật lực hơn.
Trong mắt gã, liễu hai bên giống như những chiếc cánh dài, từng chiếc từng chiếc lẳng không phật tới, nhắm ngay mặt gã mà đập!
Ai nếu phi ngựa trên bờ đề dài liễu xanh giáp đường, không tránh khỏi sinh xuất cảm giác đó.
Thân hình của Cao Hoan giờ này đang nhanh như ngựa phi!
Gã làm sao lại là ngoại lệ cho được!
Chết nữa là gã còn sử kiếm ngược gió.
Gió ngược như đao nghênh hướng ánh mắt gã!
Mắt người luôn luôn mẫn cảm hơn những chỗ khác.
Cao Hoan cũng là người.
Gã dần dần cảm thấy mắt mình bắt đầu cay, đau rát.
Gã vẫn không buông bỏ, gã chỉ hy vọng thân hình của Thảm Thắng Y cũng có lúc chậm lại.
Đối với gã mà nói, chậm một chút là xong.
Chỉ tiếc thân hình của Thảm Thắng Y thủy chung như cũ!
Lúc thì chàng bay lên ngọn cây, làm bầy chim đang ngủ bay tứ tán mù trời, lúc thì chàng lại lướt bên dòng nước dưới cây, khiến lũ ếch nhái đang nghỉ ngơi quanh đó cũng giật mình phóng ra.
Lại nhoáng một cái, người chàng đã xuyên qua giữa hai thân cây.
Giữa hai thân cây còn có một cây liễu thứ ba.
Cây liễu này cách không tới năm sáu thước, thân hình Thảm Thắng Y như làn chớp, thấy rõ phải đập mình lên cây, giữa chớp mắt điện quang hỏa thạch, hữu thủ của chàng đột nhiên lật ra, vỗ lên thân cây, thân hình mượn lực bay sát ra!
Cao Hoan đuổi sát, gã cũng nhìn thấy cây liễu thứ ba kia.
Gã cũng biết tùy cơ ứng biến.
Tâm ý của gã tuyệt đối không trì trệ hơn Thảm Thắng Y.

Bất hạnh là kiếm gã dùng thật quá dài, tâm ý của gã vừa động, mũi kiếm đã đụng vào thân liễu!
Kiếm vốn lừa thế tung ra, lúc này lập tức như mũi tên rời khỏi dây cung, vừa phát ra là không thể thu thập lại!
Một kiếm đó đâm phập vào thân cây!
Kiếm sáu thước không ngờ đã xuyên qua hơn năm thước!
Một kiếm đó thật có thể vỡ bia nát đá!
Có thể sử xuất một kiếm đó e rằng không có mấy ai!
Có thể thu hồi kiếm đó càng hoàn toàn không có!
Cao Hoan không khỏi thất thần tại đương trường!
Thẩm Thắng Y cũng đã trụ thế, mặt vẫn nở nụ cười.
Nụ cười đó lọt vào mắt Cao Hoan lại có tư vị giống như vừa bị người ta chém một đao tàn độc.
Khoé miệng gã co giật, vận kinh vào cổ tay phải gắng sức rút kiếm!
Thẩm Thắng Y không tưởng được cũng là một người một khi đắc thế quyết không dung tha, mau mắn bức bách Cao Hoan, liên tục mười một kiếm!
Tả thủ của chàng giống như hoàn toàn không có xương cốt, linh hoạt đến cực điểm, kiếm đầu vừa đâm ra, kiếm thứ hai đã lựa thế chờ đợi, biến chiêu hoán thức liên liên sau mỗi một sát na, cơ hồ không cần xoay cổ tay!
Cao Hoan luôn luôn tự hào kiếm của mình nhanh như chớp, đến hôm nay gã mới biết kiếm nhanh như chớp thật ra là sao.
Gã tới giờ mới thất kinh, nhìn ra kiếm thế, nhảy, phóng, bay, lướt, công phu tránh né đem ra dùng hết một hơi.
Gã làm sao dám chậm trễ.
Chỉ tiếc Thẩm Thắng Y xuất thủ không phải để cho gã có thể nhìn ra.
Gã liên tục hoán đổi mười bốn thứ thân pháp, nhưng mười một kiếm của Thẩm Thắng Y vẫn bức gã lùi sáu thước, trên bạch y của gã đã bị đâm lủng ba lỗ!
Không có máu, trên mặt Cao Hoan càng không còn một chút máu!
Trong ba kiếm đó tối thiểu có một kiếm có thể đâm sâu nửa thước, lủng ngực gã!
Một kiếm đó cho dù gã có thể tránh né, kiếm thứ mười hai của Thẩm Thắng Y vừa xuất thủ tất cũng có thể dồn gã vào tử địa!
Gã thoát tới bên bờ, gã đã không thể tránh né nữa!
Kiếm thứ mười hai của Thẩm Thắng Y tịnh không xuất thủ.
Mười một kiếm đâm xong, kiếm liền thu hồi, kiếm liền lọt vào vỏ.
Chàng đưa mắt nhìn Cao Hoan, trên mặt vẫn còn đeo một nụ cười.
Cao Hoan rung mình, y phục sau lưng đã đầm mồ hôi lạnh.

Nụ cười của Thẩm Thắng Y chỉ càng làm cho gã khó chịu.
Gã luôn nghĩ chỉ có bộ mặt sắt đá mới có thể khiến cho người ta sợ, không tưởng được một gương mặt cười cợt cũng có thể làm cho người ta kinh tâm động phách.
Tiểu lý tàng đao có phải càng làm cho người ta có phòng cũng phòng không nổi?
Trong nụ cười của Thẩm Thắng Y tịnh không có tàng đao.
Mục quang của chàng lại còn hung mãnh hơn cả đao!
“Ta muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay!”. Chàng tiến tới một bước!
“Ta biết!”. Cao Hoan đứng đờ ra tại đương trường, cũng căn bản không còn chỗ lùi:
“Nhưng kiếm của ta nếu còn trong tay ...”.
“Cũng vậy, đánh bại ngươi hay giết ngươi chỉ là vấn đề sớm muộn!”.
Trong giọng nói của Thẩm Thắng Y tràn ngập tự tin, bước tới bước thứ nhì:
“Ta thích chọn phương pháp đơn giản hữu hiệu!”.
“Ngươi đã có nói qua”.
“Trước khi ngươi đến, ta đã quan sát kỹ càng hoàn cảnh xung quanh, thiên thời địa lợi, nằm hết trong tâm ta, cho dù kiếm thuật và công lực của ngươi có bằng được ta đi nữa, ta vẫn chắc thắng!”.
Bước thứ ba!
“Huống hồ ta căn bản không bằng ...”. Cao Hoan thở dài.
Đối với một địch nhân cả thiên thời địa lợi cũng cộng dụng hết, đáng sợ như vậy, gã thật chỉ còn nước chịu thua.
“Hỏi lại ngươi, mười một sát thủ kia là ai?”.
Bước thứ tư, giọng nói của Thẩm Thắng Y đầy sát khí!
Cao Hoan cười thầm, chột thè lưỡi giữa đôi môi!
“Ngươi muốn chết, có thể tự đoạn tâm mạch, đâu cần phải nhọc sức thè lưỡi, cắn lưỡi tự tận chỉ bất quá là trò chơi của con gái thôi!”.
Trong mắt Thẩm Thắng Y thoáng hiện vẻ chế giễu, bước thứ năm:
“Ngươi còn trẻ, ngươi đã kiếm được rất nhiều tiền, ngươi cũng chưa hưởng thụ đủ, ngươi sao lại buông thả hết mà chết!”.
Sắc mặt Cao Hoan không khỏi càng lúc càng tái nhợt.
Lời nói của Thẩm Thắng Y đã đánh trúng chỗ yếu hại của gã!
“Ngươi nếu bày hết ngọn ngành, ngươi nếu lập thệ từ nay rửa tay không can dự nữa, kẻ gặp xui chỉ còn mười một sát thủ, nếu không nhất định là mười hai!”.
Bước thứ sáu, đã gần quá rồi!
Sắc mặt của Cao Hoan tái nhợt như đã chết, miệng ngậm chặt, không nói gì.

“Nói!”. Bước thứ bảy, Thẩm Thắng Y chột vung quyền!
Cao Hoan không tưởng được Thẩm Thắng Y lại dụng quyền đầu, đến lúc gã tưởng đến, một quyền của Thẩm Thắng Y đã đập lên má gã.
Lực đạo của một quyền đó thật không nhỏ.
Miệng Cao Hoan phún một ngụm máu tươi, toàn thân bay lên, nặng nề rơi bịch dưới một gốc liễu.
Máu so với nước mắt còn khó ném hơn.
Máu mình càng không muốn ném.
Bắp thịt trên mặt Cao Hoan méo mó, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, cũng tràn đầy vẻ sợ hãi.
Vẻ sợ hãi còn nồng đậm hơn vẻ phẫn nộ.
Gã luôn luôn nghĩ gã vẫn là gã của mười lăm năm trước, đến nay gã mới biết không phải như vậy.
Gã của mười lăm năm trước đơn giản không biết cái gì gọi là sợ, nhưng hôm nay gã không chỉ biết, mà còn cảm thấu được thật thâm sâu.
Một người quen hưởng thụ làm sao còn có thể ngược đãi mình? Làm sao có thể không quý trọng sinh mệnh?
Gã vùng vẫy đứng dậy, liền phát giác Thẩm Thắng Y đã đến trước mặt.
Vẻ khùng bỏ trong mắt gã càng đậm đặc.
“Ta biết ngươi rất anh hùng!”. Giọng nói của Thẩm Thắng Y còn bén hơn tên, còn lạnh hơn băng.
Cao Hoan chột có cảm giác muốn cười.
Anh hùng? Gã còn có một chút bộ dạng anh hùng sao? Còn một tia khí khái anh hùng sao?
“Chỉ tiếc ta đối phó anh hùng tối thiểu cũng có một trăm phương pháp!”. Thẩm Thắng Y bổ sung thêm một câu.
Trong mắt Cao Hoan đã ngập nét kinh hoàng, thân người bất giác thoái lùi ra sau.
Đằng sau là thân cây.
“Ta có thể bẻ từng đốt xương trên mình ngươi, lại bẻ sửa trở lại, giữ cho ngươi không chết!”. Thẩm Thắng Y miệng nói, người lại bước lên.
Cao Hoan co rúc người muốn né ra sau thân cây.
Một trong thập tam sát thủ, ý chí khí lực giờ phút này đều tựa như đã hoàn toàn băng hội.
Biết hưởng lạc, có thể hưởng lạc, thật không phải là một chuyện xấu, chỉ bất quá đừng quên lối sống thoải mái dễ dàng làm tiêu ma hùng

tâm trắng chí của một người nhất.
Ngoại lệ đương nhiên cũng có.
Đáng tiếc Cao Hoan tịnh không phải là một ngoại lệ.
Thẩm Thắng Y nhìn ra, chàng làm sao có thể bỏ qua cho được,
chàng làm sao có thể buông tha cho được.
Chàng ép sát từng bước!
“Nói!”. Một tiếng như phích lịch vang lên đằng sau cây.
Sau cây lập tức truyền ra hai tiếng gào thê thảm cùng cực của Cao Hoan!
Người gã liền gập lại giống như một con tôm, ôm lấy bụng, loạng choạng bước ra.
Không ai biết gã đã gặp khổ nạn gì đằng sau thân cây.
Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, thứ khổ nạn đó nhất định không nhẹ nhàng.
Đó chỉ là một trong số một trăm thứ phương pháp của Thẩm Thắng Y, còn có chín mươi chín thứ nữa.
Chín mươi chín thứ! Tim Cao Hoan đang co thắt.
“Đó là loại thứ nhất!”. Thẩm Thắng Y bước theo ra:
“Tới loại thứ hai”.
Chàng còn chưa tới gần, Cao Hoan đã nhảy dựng vài bước, khăn giọng gào:
“Ta nói, ta nói”.
“Người đầu cần khôn khổ như vậy, người đáng lẽ cả loại thứ nhất đó cũng đầu cần phải thử”. Thẩm Thắng Y dừng bước, mỉm cười:
“Nói người đầu tiên xem!”.
Cao Hoan mấp máy môi, tựa hồ còn do dự.
“Nói!”.
“Bất Liễu!”. Cao Hoan bị tiếng hét làm vắng tiếng nói ra.
“Hòa thượng Không Xong của Bách Tuế Cung?”.
“Chỉ có một Bất Liễu đó thôi”.
“Hòa thượng đó nghe nói văn võ song toàn”.
“Cho nên gã không phải là hòa thượng, là cao tăng”.
“Cao tăng?”.
“Chỉ tiếc cao tăng cũng là người”.
“Ta nghĩ không ra cao tăng cũng có lý do để liều mạng kiếm tiền”.
“Gã có thể thiếp chín phòng, so với ta còn nhiều hơn năm phòng”.
Thẩm Thắng Y chỉ còn nước cười khổ.
“Trong số chín thê thiếp của gã, người thứ sáu là một danh kỹ biết hưởng thụ”.
Thẩm Thắng Y đã minh bạch.

“Cao tăng, danh kỹ vốn đối nhau, ...”. Cao Hoan giống như đột nhiên nghĩ tới sự tình gì buồn cười, nhìn không được cười khổ.

Thẩm Thắng Y biết Cao Hoan đang cười cái gì, chàng cũng là một nam nhân.

Chàng tịnh không cười. Cao Hoan làm sao còn cười được nữa?

“Người thứ nhì?”.

“Biên Bức tiên sinh”.

Thẩm Thắng Y không khỏi hít một hơi lạnh.

“Người thứ ba là ...”.

“Bộ Yên Phi!”.

“Còn có?”.

“Ôn Bát, Phong Lâm, Trương Phượng!”.

“Còn có?”.

“Còn có Tào Kim Hồ, Ân Khai Sơn, Phóng Thiên Long, Thường Tam Phong ...”.

“Chỉ còn một người, coi chừng!”.

Tiếng la “coi chừng” của Thẩm Thắng Y thật không phải chậm chạp gì, chỉ bất quá đạo cầu vòng đột nhiên nhoáng lên đằng sau mình Cao Hoan thật quá nhanh.

Cao Hoan mới ngậy người, cầu vòng đã đâm lên người gã!

Một lưỡi kiếm dài năm thước!

Kiếm đâm phập từ sau lưng Cao Hoan, đâm xuyên ra phía trước, còn dư lòi ra!

Cao Hoan há hốc miệng, đầu hướng về phía Thẩm Thắng Y!

Thân hình Thẩm Thắng Y cơ hồ đồng thời bay lên, vượt qua đỉnh đầu Cao Hoan, bắn về phía một cành cây bên bờ không xa mấy!

Kiếm là từ chỗ đó bay sang!

Người còn giữa không trung, một chiếc thuyền lá đã như một mũi tên bắn ra khỏi bóng cây, rạch phá mặt nước, rạch phá sương sớm!

Thẩm Thắng Y hú lên một tiếng dài giữa khoảng không, hai tay ép sát mình hướng về đằng sau, thân hình càng phóng nhanh!

“Quác quác”, hai con quạ kinh hoảng bay ra!

Thẩm Thắng Y đã hạ mình trên ngọn cây!

Chiếc thuyền lá đã vọt ra ngoài bảy trượng trên mặt nước!

Một thanh y nhân tay chèo một đoạn tre dài, đứng thẳng người như ngọn tiêu thương trên thuyền lá!

Thanh y nhân tựa như đang quay đầu lại.

Sương sớm mê ly, thanh y nhân cũng mờ hồ trong vùng hơi sương!

Khói nước trời hợp, người và thuyền trong một sát na cũng hòa mình!

Thẩm Thắng Y gắng sức nhìn xa, trong đầu thoáng qua bảy tám ý niệm.
Chỉ cần có một con thuyền lá, chàng tin mình có thể rượt theo!
Thuyền ở đâu mà ra?
Thẩm Thắng Y cười khổ, nhảy xuống ngọn cây, quay lại.
Chàng chỉ mong Cao Hoan còn chưa tắt thở.
Chỉ cần Cao Hoan còn một hơi, có thể nói ra người cuối cùng trong số thập tam sát thủ.
Giết Cao Hoan nhất định là người cuối cùng đó!
Cũng chỉ có người cuối cùng mới cần giết người bịt miệng!
Chỉ tiếc chàng phải thất vọng.
Cao Hoan cả một nửa làn hơi cũng đã phì hết.
Đâm ngập tới cán kiếm!
Kiếm chỉ là kiếm bình thường!
Vuông lụa trắng trong mình Cao Hoan lại đã nằm trong tay.
Vuông lụa đó lau lần thứ hai quả nhiên là máu, là máu của chính Cao Hoan.
Vết thương từ sau lưng ra tới trước ngực, kỳ quái là hữu thủ của Cao Hoan cũng dính đầy máu.
Thì ra máu trên vuông lụa trắng không phải là lau, mà là gĩa dùng ngón tay lưu lại.
Về kiếm gĩa cũng có thể coi là thiên tài, về vẽ gĩa thật nên che giấu sự vựng về. Chỉ tiếc gĩa không thể không dùng tới sức kém của mình.
Gĩa không còn đường lựa chọn.
Một nhúm máu, lại chia ra, có mắt, có chân, không ngờ chừng như còn có một đôi cang.
Thẩm Thắng Y nhìn một hồi mới đoán ra được đó là vật gì.
“Cua!”. Chàng liền động dung:
“Vô Trường Quân!”.
Trong khói nước tựa như có tiếng cười hồi ứng.
Khói nước thê mê, người ở đâu?
oo Đã qua canh tư, sắp tới canh năm.
Sương ẩm ướt, sương đậm đặc.
Sương sớm trong núi đậm đặc hơn sương bờ đê.
Bách Tuế Cung lơ mờ phiêu diêu giữa hơi sương, giống như cung điện trên trời vậy.
Trong sương không ngờ còn có tiếng ca!
Đáng tiếc lại là tiếng ca của nam nhân.
May là tiếng ca đó không khó nghe.
Ai trứ kháo trứ vân song đồng tọa, Ôi trứ bão trứ nguyệt chấm song

ca, Thính trứ sở trứ sầu trứ phạ trứ tảo tứ canh quá, Tứ canh quá, tình vị túc, Tình vị túc, dạ như thoa, Thiên na, canh nhuận nhất canh nhân phương thập yêu?

(Tạm dịch:

Dựa cửa mây cùng ngời, Ôm gối trắng cùng ca, Buồn sợ canh tư sớm qua, Canh tư qua, tình chưa đủ, Tình chưa đủ, đêm như con thoi, Trời cao, thêm một canh có gì đâu?).

Một khúc Hồng Tú Hải thướt tha làm sao.

Tiếng ca còn nấn ná trong sương sớm, nam nhân xướng ca đang bước xuống những nấc thang của tiểu lâu.

Nam nhân đó không ngờ lại là một hòa thượng.

Một mặt xin trời cho thêm một canh giờ, một mặt lại rời khỏi vườn, hòa thượng đó tựa hồ không thành thật.

Hòa thượng toàn thân vận cà sa trắng phong độ hơn người, niên kỷ cỡ khoảng ba mươi.

Xuân tuy đã tận, hoa trong vườn còn chưa rơi rụng hết.

Một đóa hạnh hoa lung lay tron gió, trong sương.

“Hạnh hoa!”. Hòa thượng mừng rỡ đi đến gần, ngắt hạnh hoa, lại xướng ca.

Tiểu danh nhân khiên quả tại tâm đầu, Tổng dục đầu thời chằm tiện đầu, Hồn như thôn khước tuyến hòa câu, Bất động bất dương thường phao đậu, Chích lạc đắc nhất lữ tương tư vạn lữ sầu ...

(Tạm dịch:

Tên ai phải phát mãi trong đầu Muốn quên nhưng lòng sao quên nổi Đây là bài Lăn Họa Mi – Tình Từ của Lương Thần Ngự.

Tác giả dùng lời của một cô gái để viết nên bài thơ này. Hai câu đầu miêu tả thiếu nữ không quên người trong mộng. Hai câu tiếp theo nói lên cảm nhận của thiếu nữ với tình yêu. Câu cuối cùng, bày tỏ tâm trạng thất vọng của nàng.

Như nuốt phải dây với lưỡi câu Không ngứa không đau nhưng kéo mãi Chỉ còn một sợi tương tư vạn sợi sầu ...).

Hòa thượng không lẽ quên một cô gái tên Hạnh Hoa?

Trong gió chợt truyền lại tiếng cười lạnh, còn có tiếng người nói:

“Ta vốn nghĩ hòa thượng chỉ có niệm kinh, thì ra hòa thượng còn có thể xướng ca, còn có thể rên rỉ tương tư”.

Hòa thượng nghe tiếng quay đầu lại.

Một người đứng một mình dưới hoa hải đường, y phục trắng như tuyết.

Thắm Thắc Y!

Hòa thượng mỉm cười:

“Hòa thượng cũng là người, hòa thượng còn trẻ, người trẻ tuổi không phải luôn thích rên rỉ tương tự sao?”.

“Hòa thượng không tránh khỏi đa tình?”.

“Người trẻ tuổi làm sao có thể không đa tình?”. Hòa thượng thờ dài, chợt hỏi:

“Thẩm Thắng Y?”.

Thẩm Thắng Y ngây người:

“Hòa thượng không đơn giản!”.

“Con người vốn tuyệt không đơn giản”.

“Bất Liễu?”. Thẩm Thắng Y hỏi ngược.

“Bách Tuế Cung chỉ có một hòa thượng”.

“Hòa thượng cho nên nhất định là Bất Liễu”. Mục quang của Thẩm Thắng Y chớp chớp:

“Nơi đây không nhỏ”.

“Có thể chứa một trăm hòa thượng, nguyên cũng có chín mươi chín hòa thượng khác, chỉ tiếc hòa thượng không phải là thái giám”.

“Làm thái giám đương nhiên không cần làm hòa thượng nữa”.

“Hòa thượng có chín thê thiếp, rất nhiều khi hòa thượng không có ở nhà, hòa thượng thật không an tâm”.

“Hòa thượng khác chỉ còn nước bỏ đi?”.

“Không đi”.

“Ở đây chỉ có một hòa thượng?”.

“Sau miếu lại có chín mươi chín mộ phần”.

“Thủ đoạn của hòa thượng tàn độc làm sao!”.

“A di đà Phật, ngã Phật từ bi!”.

“Hòa thượng không sợ xuống địa ngục?”.

“Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?”.

“Giỏi cho hòa thượng!”.

“Giỏi cho Thẩm Thắng Y!”.

“Không giỏi cũng không thể đến!”.

“Không giỏi làm sao có thể phá Đoạn Kim Thủ, Lưu Vân Tụ, Lục Xích Kiếm?”.

“Hòa thượng biết hết?”.

“Hòa thượng vừa nhận được phi cấp truyền thư, vốn định đến chỗ con dơi, cùng mọi người thương lượng xem dùng biện pháp nào để tiếp đãi người, không tưởng được người đã tìm đến, hòa thượng cũng chỉ còn nước phụng bồi ở đây!”.

“Mọi người lúc này đều đang ở chỗ con dơi?”. Thẩm Thắng Y tròn mắt chợt sáng lên.

“Không mau như vậy”.

“Còn phải đợi bao lâu?”.

“Từ đây đến chỗ con dơi phải mất hai chục ngày đường”.

“Biên Bức ở Dục thành?”.

“Người cũng đã dò thám được”.

“Danh khí của Biên Bức luôn luôn rất lớn, không phải là chuyện khó”.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm:

“Từ đây đi Dục thành, tất phải đi ngang qua Lạc Dương, Vô Trường Quân ở Lạc Dương?”.

“Vô Trường Quân?”. Bất Liễu ngẩn người.

“Ta nếu lên đường trước khi trời tối, mười lăm ngày tất sẽ đến Lạc Dương, Vô Trường Quân tốt nhất là chưa đi!”.

“Chưa đi thì sao?”.

“Chiến dịch Dục thành, ta đỡ phải đánh thêm một người nữa!”.

Bất Liễu cười, nụ cười thần bí làm sao.

Thẩm Thắng Y không để ý tới, chỉ hỏi:

“Hòa thượng còn có gì để nói không?”.

“Người không hỏi, hòa thượng căn bản không có gì để nói”.

“Buông hết?”.

“Không buông cũng phải buông”.

“Không Xong cũng phải xong?”.

“Không ngờ người cũng là một tay khéo miệng”. Bất Liễu cười lớn.

“Một lát nữa, người sẽ cảm thấy ta thật rất không thú vị”.

“Một lát nữa? Còn phải đợi một lát nữa?”.

“Người còn vội hơn ta?”.

“Hòa thượng không vội gì, người thích nói chuyện, đợi ba ngày ba đêm, hòa thượng cũng vẫn phụng bồi”.

“Ba ngày ba đêm? Ta hiện tại đang mong gặp người ở Lạc Dương, ở Dục thành!”.

“Vậy cứ an tâm, một cái đầu người không nặng lắm, hòa thượng nhất định sẽ đưa đi giùm người”.

“Hòa thượng thì ra tịnh không khiếm tốn”.

“Hòa thượng chỉ thành thật thôi”.

“Ồ?”. Thẩm Thắng Y ngược mắt nhìn xa.

Vùng núi xa xăm đã nhuộm màu trời xanh.

“Thời gian không còn sớm nữa”.

“Không còn sớm”. Bất Liễu lẩm bẩm, hạnh hoa trong tay rơi xuống đất.

Không nói gì nữa.

Gió vẫn đang thổi, trong gió chừng như có mùi máu.

Trong tay Bất Liễu đã có thêm một thanh kiếm, kiếm vừa rút khỏi vỏ,

mùi máu đã xộc ra.

Kiểm vừa rút khỏi vỏ, Bất Liễu không có chút nào giống hòa thượng nữa.

Thanh kiếm đó quả thật đã uống không ít máu, hòa thượng đó thật đã giết không ít người.

Thẩm Thắng Y nhíu nhíu mũi:

“ta thấy người không giống hòa thượng chút nào, nhưng có người không ngờ lại nói người là cao tăng”.

“Người đó không nói sai”.

“Ta hoài nghi về đường học vấn, người hiểu biết được bao nhiêu”.

“Đủ để làm một cao tăng có thừa”. Bất Liễu cười lạnh:

“Nhưng một khi kiếm trong tay, ta chỉ biết một chuyện!”.

“Thỉnh giáo ...”.

“Sát nhân!”.

Chữ “sát” vừa ra khỏi miệng, kiếm đã đâm ra, chữ “nhân” vừa thoát ra, mùi máu nồng nặc đã bức tới yết hầu của Thẩm Thắng Y!

Một kiếm đó nhanh làm sao!

Một kiếm đó không chỉ đơn thuần là nhanh, mà còn độc, mà còn chuẩn!

Gã luôn luôn chủ trương tốc chiến tốc thắng.

Kiểm pháp gã luyện tinh không phức tạp, cũng không xảo diệu, càng không quỷ quái, chỉ có nhanh, chỉ có độc, chỉ có chuẩn!

Đó đã đủ quá rồi!

Nhanh, độc, chuẩn, ý tứ cộng lại là tử vong!

Gã chỉ muốn đối thủ tử vong!

Xuất đạo mười năm, sát nhân mười năm, đến giờ này phút này gã vẫn sống còn.

Điều đó chứng minh phương pháp dụng kiếm của gã tịnh không tệ.

Phương pháp không tệ đương nhiên có thể dùng đi dùng lại.

Cho nên gã một mực không đổi thay.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ tiếc lần này người gã đụng phải là Thẩm Thắng Y!

Chữ “sát” vừa lọt vào tai, kiếm của Thẩm Thắng Y cũng đã rút ra khỏi vỏ, chữ “nhân” còn chưa đến, kiếm của Thẩm Thắng Y đã đâm về phía yết hầu của Bất Liễu!

Đó mới là kiếm nhanh!

Một kiếm đó càng độc hơn, càng chuẩn hơn!

Trong một sát na, hai đạo cầu vòng giữa đường giao kích nhoáng lên, thấy rõ sẽ đâm lên yết hầu của song phương!

Bất Liễu đột nhiên rên hừ một tiếng, đầu ngửa lên, tay run run, một

kiếm đâm ra đã mất đi độ chuẩn xác!
Kiếm không chuẩn, có nhanh cũng vô dụng, có độc cũng vô dụng!
Cầu vòng chộp tắt, máu bắn phún giữa không trung!
Máu của Bất Liễu!
Máu từ trên yết hầu phún ra!
Bất Liễu đề cổ tay, kiếm cắm dưới đất:
“Ta không làm sai!”.
Một câu đó vừa nói xong, người của gã đã gục ngã.
Gã đích xác không làm sai, nếu nói sai, chỉ là gã không nên đụng
phải Thảm Thắng Y.
Thảm Thắng Y lại tự mình tìm đến.
“Người thứ ba!”. Thảm Thắng Y rung cổ tay, máu trên mũi kiếm rơi
rãi trên cà sa trắng của Bất Liễu, lục tục nở từng đóa từng đóa huyết
hoa.
Hòa thượng cuối cùng đã chết dưới hoa.
Người thứ ba, đó chỉ là người thứ ba, còn mười người nữa!
Thảm Thắng Y khoé miệng mỉm cười, trong mắt lại không có một
chút nét cười.
Một người nếu biết trước mặt mình đang có mười sát thủ đáng sợ
chực chờ, mười thanh trường kiếm sắc bén chực chờ, làm sao có
thể cười trong lòng cho được?
Thảm Thắng Y còn có thể hé môi mỉm cười đã là rất khó rồi. Nụ cười
đó chỉ là nói lên:
chàng có lòng tin, chàng tịnh không sợ!
Một người chỉ cần có lòng tin, đừng nói là mười, cho dù trước mặt có
một trăm thanh trường kiếm bén nhọn, cũng không hề sợ sệt.
Kiếm cũng đích xác tịnh không đáng sợ, đáng sợ chỉ là người.
Kiếm là do người dùng!

Thập Tam Sát Thủ

Hồi 4

Thập Nhận Hàn Đăng Ảnh Nhất Kiếm Diệt Tinh Quang

Kiếm đích xác tịnh không đáng sợ.
Cái đáng sợ chỉ là người.
Con người đó theo một bên mặt, nép nhẩn một bên mặt.

Mỗi một nếp nhăn đều tượng trưng cho một đoạn năm tháng phách động tâm kinh, mỗi một vết sẹo đều lưu lại một cố sự kinh tâm động phách.

Con người đó vượt xa mức bình thường! Dưới đèn lửa chiếu ngời, mỗi một nếp nhăn, mỗi một vết sẹo trên mặt con người đó đều đang phát quang.

Mắt của con người đó lại còn huy hoàng hơn cả đèn, còn ngời sáng hơn cả lửa!

Đôi mắt đó tịnh không có một chút xú giả cõi nào. Thử hỏi có bao nhiêu người trẻ tuổi có thể có đôi mắt huy hoàng như vậy, ngời sáng như vậy?

Người lại không còn trẻ. Không chỉ đơn thuần là vì mặt mày đầy nếp nhăn, cả mái tóc của con người đó mỗi một sợi đều đã bạc trắng. Đầu tóc tịnh không dài, râu cũng rất ngắn, gió lửa qua cửa sổ, râu tóc của người đó đều trương phồng lên, giống như một con sư tử giận dữ vậy.

Con người đó ngồi xếp bằng trên tháp, khí thế bức người!

Con người đó tuy bất động, nhưng cả người lẫn kiếm đều sinh động cực kỳ!

Kiểm! Mười thanh kiếm!

Mười thanh kiếm treo giắt đan xéo trước ngực con người đó!

Thân kiếm chỉ một thước rưỡi, không phải là trường kiếm.

Kiểm chưa rút khỏi vỏ, ánh kiếm cũng còn che đậy hết bên trong vỏ.

Mười thanh kiếm đó vẫn không đáng sợ bằng một người mới đến!

Thẩm Thắng Y đứng trước mặt con người đó.

Hai thiếu niên vận thanh y hợp kiếm nghênh khách, giờ phút này đã thoái lùi về hai bên đại sảnh.

Hai bên đại sảnh còn có tám thanh y thiếu niên cũng ăn vận phối kiếm y hết.

Hữu thủ của mười thanh y thiếu niên đó thủy chung không rời khỏi cán kiếm.

Mục quang của mười thanh y thiếu niên đó như chim cắt chim ưng, như lửa đỏ bùng cháy!

Mục quang của mười thanh y thiếu niên đó gộp lại càng tựa hồ chưa hung mãnh bằng một mình thanh y lão nhân xếp bằng trên tháp.

Mục quang hung mãnh kia đang lạc trên mặt Thẩm Thắng Y!

Trên mặt Thẩm Thắng Y không có chút sợ sệt!

“Vô Trường Quân?”. Giọng nói của Thẩm Thắng Y thủy chung vẫn lạnh lẽo, ổn định!

“Ta không quen ngươi!”. Giọng nói của Vô Trường Quân càng lạnh

lẽo hơn, càng ổn định hơn.

“Thẩm Thắng Y!”.

Mười thanh y thiếu niên hai bên nghe tiếng nhất tề động dung, mục quang lấp loáng. Trong những tia mục quang đó tràn ngập vẻ hăm mộ, cũng tràn ngập vẻ đố kỵ.

Vô Trường Quân trong mắt cũng thoáng qua một tia kinh dị.

“Người là Thẩm Thắng Y?”.

Thẩm Thắng Y cười lạnh.

Đó căn bản không phải là câu hỏi, đó căn bản không cần phải hỏi đáp.

“Giỏi, anh hùng xuất thiếu niên!”.

Thẩm Thắng Y chỉ cười lạnh.

“Người tìm ta?”.

“Ta tìm người!”.

“Tìm ta có chuyện gì?”.

“Người biết mà!”.

“Ta biết cái gì?”.

Thẩm Thắng Y không đáp, giơ tay ra, một mũi kiếm bén dài khoảng một thước rưỡi xuyên qua một vuông lụa trắng bay ra, ghim trên mặt đất trước cái tháp Vô Trường Quân đang ngồi.

Trên lụa trắng là một con cua dùng máu tươi vẽ ra!

Kiếm tuy bình thường, lại đã từng giết danh nhân, Cao Hoan!

“Đây là sao?”. Vô Trường Quân nhướn mày, trong mắt năm phần nghi hoặc, năm phần bức bối.

“Chỉ muốn nói cho người biết, chuyện gì ta đều đã biết hết!”.

Vô Trường Quân trong mắt bảy phần khó chịu:

“Biết thì sao?”.

“Biết thì ta đến tìm người!”.

“Người tìm ta thì có thể làm gì?”. Vô Trường Quân trong mắt đã mười phần bức bối.

“Giết người!”.

Vô Trường Quân ngăn người, đột nhiên há miệng cười lớn:

“Người đến là muốn giết ta?”.

Thẩm Thắng Y im lặng không nói gì.

Thẩm Thắng Y cơ hồ đã thừa nhận.

“Vì danh?”. Tiếng cười của Vô Trường Quân chợt tắt lịm.

“Ta đã có danh!”.

“Vì lợi?”.

“Ta không ham lợi!”.

“Người và ta không quen biết, nhất định cũng không thù không oán,

không vì lợi danh, người đến, lẽ nào ...”. Vô Trường Quân nhướng đôi hàng lông mày:

“Chỉ vì giết ta?”.

“Chỉ vì giết người!”.

“Được, được, được!”.

Vô Trường Quân liên thanh ba tiếng “được”, gân xanh lồ lộ, song thủ tựa như vuốt chim quét xéo lên mười thanh kiếm đan xéo trước ngực:

“Bốn chục năm nay, người mưu toan giết ta không dưới ngàn người, người hoàn toàn không có động cơ lại chỉ có một mình người!”.

“Ngàn người không có một, đó không phải là một thứ vinh dự sao? Chỉ tiếc còn chưa lạc lên mình ta”. Thẩm Thắng Y cười lạnh:

“Mục đích ta đến lần này, động cơ ta đến lần này, người không phải đã sớm biết rõ sao?”.

“Biết cũng được, không biết cũng được, rõ cũng được, không rõ cũng được, đối với người có ý đồ giết ta, ta luôn luôn rất hoan nghênh, rất là hoan nghênh!”. Song thủ như điều tra của Vô Trường Quân lại phát trên mười thanh kiếm trước ngực.

Leng keng một tràng tiếng kim thiết va chạm, mười thanh kiếm theo song thủ quét qua của Vô Trường Quân lung lay khiêu động!

Lẽ nào đó là điệu nhạc hoan nghênh?

Điệu nhạc đó không tránh khỏi làm kinh hồn.

“Chỉ bất quá, thứ người đó tốt hơn hết là không làm ta thất vọng!”.

Giọng nói của Vô Trường Quân ngưng một chút, liền biến thành lãnh khốc phi thường:

“Một khi ta thất vọng, tâm tình luôn luôn đặc biệt ác liệt, dưới tâm tình ác liệt của ta, luôn đặc biệt thích giết người!”.

“Đó cũng là nói ...”.

“Giữa sinh và tử, tuyệt không có chọn lựa khác!”. Vô Trường Quân giọng nói càng lãnh khốc:

“Đó là một bài học, cũng là một cái giá đắt!”.

“Bài học đó không tránh khỏi quá nặng nề, cái giá đó không tránh khỏi quá đắt!”.

“Không quá nặng, không quá đắt, người nào tìm đến đây, người đó cũng nên chuẩn bị tiếp nhận bài học đó, người đó cũng nên chuẩn bị bỏ ra cái giá đắt đó, ai cũng không ngoại lệ!”. Vô Trường Quân trong mắt bắn ra hàn quang, ép bức Thẩm Thắng Y:

“Cho nên người tốt hơn hết là đừng để ta thất vọng!”.

“Ta nhất định sẽ không để người thất vọng!”.

“Câu nói đó tối thiểu đã có trăm người nói với ta!”.

“Kết quả những người đó đều làm cho người thất vọng?”.

“Ta còn sống nói chuyện với người đây!”.

“Những người đó lại đều đã thành người chết!”. Đôi mắt lạnh lùng của Thẩm Thắng Y liếc Vô Trường Quân:

“Ta không phải là người chết!”.

“Cũng suýt soát!”.

Thẩm Thắng Y cười lạnh.

“Ta chỉ hy vọng người có thể tiếp vài kiếm của ta, xem chừng những người đó có người cả một kiếm của ta cũng không thể tiếp được, thật không thú vị gì!”. Vô Trường Quân thở dài, trong tròng mắt trào dâng vẻ tịch mịch.

“Người an tâm!”.

“An tâm?”. Vẻ tịch mịch trong mắt Vô Trường Quân lại gia tăng mấy phần:

“Những người đó cũng đã từng kêu ta an tâm!”.

“Ta không phải là những người đó, ta chỉ là Thẩm Thắng Y!”.

“Ta chưa quên người là Thẩm Thắng Y, ta cũng có nghe qua Thẩm Thắng Y không phải tầm thường!”. Vô Trường Quân nói xong vụt xoay hữu chưởng vỗ lên cái kỷ thấp bên cạnh tháp!

“Bụp” một tiếng, cái kỷ thấp tẽ thành năm mảnh!

Chưởng lực thật không phải yếu.

Vô Trường Quân cười lên:

“Thứ gỗ này nghe nói cũng không phải tầm thường, sao lại vừa mới vỡ đã nát rồi?”.

“Thẩm Thắng Y không phải là gỗ!”.

“Dưới một chưởng của ta, người cũng giống như gỗ vậy!”.

“Không giống!”. Thẩm Thắng Y mặt lạnh như sắt đá, tả chưởng từ từ ấn trên cán kiếm.

Chàng chỉ hơi nhích động nhẹ nhẹ, một luồng sát khí vô hình đã lẫn quần trong sảnh đường!

Kiếm còn chưa rút ra khỏi vỏ, sát khí đó lẽ nào là từ trên mình chàng tản phát ra?

Hơi thở của mười thanh y thiếu niên tả hữu từ từ biến thành nặng nề, sát khí bức người!

Sát khí nặng nề làm sao!

Vô Trường Quân tựa hồ cũng cảm thấy được sự tồn tại của luồng sát khí đó, thần tình cũng dần dần biến thành trầm trọng.

“Quả nhiên không tệ! Quả nhiên không tệ!”. Lão liền gật đầu, trong mắt không ngờ có một màn hưng phấn!

“Vốn không tệ!”. Thẩm Thắng Y siết tả chưởng trên cán kiếm:

“Trừ phi kiếm của người kém chưởng, nếu không ta khuyên người tốt nhất là dụng kiếm!”.

“Ta đương nhiên dụng kiếm, mười thanh kiếm của ta vốn không phải dùng làm trang sức!”. Vô Trường Quân hai tay phẩy mạnh, soẹt soẹt hai tiếng, tả hữu thủ mỗi bàn tay đã có một kiếm!

Thẩm Thắng Y kiếm vẫn còn trong vỏ.

Vô Trường Quân hữu thủ giơ kiếm chỉ Thẩm Thắng Y:

“Người còn đợi gì nữa?”.

“Chỉ đợi người đứng dậy!”.

“Đứng dậy?”. Vô Trường Quân biến sắc, cổ tay phủ xuống giữa tiếng cười thầm, một kiếm rạch xuống phần dưới áo dài.

Tiếng xé vải vang lên, mảnh áo đứt cùng kiếm quang cùng bay lên!

Thẩm Thắng Y mục quang nhìn tới chỗ đó, không khỏi ngậy người tại đương trường!

Song cước của Vô Trường Quân không ngờ đã bị đứt đến đầu gối!

Không trách gì lão một mực ngồi xếp bằng trên tháp!

Thanh y nhân hình như lại đứng thẳng như ngọn tiêu thương trên chiếc thuyền lá!

Vô Trường Quân làm sao có thể là thanh y nhân đó được?

Thẩm Thắng Y mặt mày đang biến động.

Không trách gì Bất Liễu nghe nói lại cười, cười thần bí như vậy!

Ruột gan của Thẩm Thắng Y đang co thắt, than một tiếng:

“Song cước của người ...”.

“Song cước của ta đã bị đoạn!”. Vô Trường Quân cười lớn:

“Yến Vân Thập Lục Khẩu, Hoành Giang Nhất Oa Phong, Thanh Thành Tam Đao, liên thủ phục kích ta ở Sát Hổ Khẩu, muốn gan lì dùng sáu mươi bốn mạng đổi lấy đầu lâu của ta, ta chỉ dụng song cước là đã tiếp được vụ giao dịch đó, người nói có đáng giá không, có lời không?”.

Thẩm Thắng Y cười khổ:

“Đó là chuyện hồi nào?”.

“Còn chưa tới một năm!”. Tiếng cười của Vô Trường Quân càng vang vọng, càng cuồng dại!

Còn chưa tới một năm, ký ức còn mới.

Vô Trường Quân bàn thần lại trở về Sát Hổ Khẩu hôm đó!

Tuyết rít, gió gào!

Thây chất như núi, máu chảy thành sông!

“Hừ!”. Một tiếng hú cuồng dại kinh tâm động phách chọt vang lên, song kiếm của Vô Trường Quân nhất tề bay lên!

Tiếng hú như lôi đình, kiếm quang như sấm sét!

Ánh đèn nhất thời cũng tựa như ảm đạm đi!
Vốn giống như một con sư tử giận dữ, giờ phút này lại biến thành
một lão hổ điên cuồng!
Thẩm Thắng Y không khỏi nhú đôi mày lại.
Kiếm quang lần tiếng hú chột lại ngưng bắt.
“Thông khoái, thông khoái, thông khoái!”. Tiếng cười của Vô Trường
Quân cũng dứt hẳn, tròn mắt như uống máu mãnh liệt bắn về phía
Thẩm Thắng Y!
Thẩm Thắng Y cười khở, ôm quyền:
“Xin lỗi ...”.
“Xin lỗi cái gì?”.
“Ta xem ra đã nhận lầm người ...”.
“Người không phải đến tìm ta sao?”.
“Không ...”.
“Không phải ta thì ai?”.
“Ta cũng không rõ ...”.
“Không rõ? Người sao lại biết người cần tìm không phải là ta?”.
“Người ta muốn tìm song cước chưa bị đứt đoạn”.
“Song thủ của ta cũng còn đây!”.
Thẩm Thắng Y chỉ còn nước cười khở, mục quang loang loáng liếc
trái liếc phải, tựa như muốn bỏ đi.
Vô Trường Quân cũng tựa như nhận ra ý đồ của Thẩm Thắng Y, hét
lớn một tiếng:
“Người đâu!”.
Mười thanh y thiếu niên hai bên nghe tiếng nhất tề tiến lên!
“Đóng cửa, thiết kiếm trận!”.
Hai thanh y thiếu niên đứng kế cửa lập tức phóng người lên!
Tám thanh y thiếu niên còn lại cùng một lúc triển động thân hình, tả
hữu đắp đổi, bày thành trận thế trước cửa hình thể như một đàn
nhạn bay trên trời, lại lưu lại hai vị trí trống!
“Oành”, cửa lớn nặng nề đóng lại!
Hai thanh y thiếu niên liền xoay người bổ sung vào hai chỗ trống
trong nhạn trận!
Kiếm trận đã lập thành!
“Chưa có ta cho phép, bất cứ một ai cũng không được tự tiện rời
khỏi đây nửa bước!”. Vô Trường Quân lại phân phó:
“Ai nếu tự tiện ly khai, giết không hỏi han!”.
Trong sảnh đường chỉ có một mình Thẩm Thắng Y, lời nói của Vô
Trường Quân rõ ràng là ghim trên đầu Thẩm Thắng Y.
Mục quang của mười thanh y thiếu niên lúc đó đều rơi trên mình

Thẩm Thắng Y!

Thẩm Thắng Y chỉ còn nước cười khổ.

“Muốn đến là đến, muốn đi là đi, người coi Vô Trường Quân ta là ai chứ, người nghĩ Vô Trường Môn này là chỗ nào chứ?”. Tiếng cười của Vô Trường Quân lại vang lên.

Thẩm Thắng Y thở dài:

“Đây chỉ là hiểu lầm ...”.

“Cho dù là hiểu lầm, tới giờ mà nói, không tránh khỏi đã quá trễ rồi!”.

Thẩm Thắng Y còn gì để nói nữa chứ.

Lời nói của Vô Trường Quân lại còn nhiều:

“Nhất Nộ Sát Long Thủ Tổ Kinh Hồng danh động giang hồ, ta đã sớm muốn tìm y tranh cao thấp, chỉ tiếc luôn luôn không có cơ hội, nghe đồn người mới mười tám đã đánh ngang tay với y, vậy thì không cần phải đi đâu, tìm không được Tổ Kinh Hồng, tìm được người cũng vậy thôi, khó lòng có người vào thẳng đây, ta làm sao chịu bỏ qua, ta làm sao có thể bỏ qua chứ!”.

“Ta ...”.

“Người cái gì? Người không động thủ, ta sẽ phải động thủ!”.

Giọng nói vừa hạ xuống, tiếng hú cuồng dại lại rạch phá không gian, Vô Trường Quân người cũng lừng không bay lên, song thủ lúc đang lúc hợp, tả hữu hai kiếm giống như hai càng cua, tà tà chĩa xuống!

Hai kiếm đó thần tốc hung mãnh còn hơn cả Cao Hoan, Bất Liễu!

Hai kiếm đó quỷ quyết tàn độc vượt ngoài ý liệu!

Vô Trường Quân quả nhiên danh bất hư truyền!

Thẩm Thắng Y cười khổ lắc lắc đầu, kiếm như ánh chớp rút khỏi vỏ, lại như làn chớp thoái lùi ra sau!

Chàng chưa từng làm chuyện gì không nắm chắc, chàng đương nhiên không thể tiếp hai kiếm vượt ngoài tưởng tượng đó!

Thân hình chàng không ngờ còn nhanh hơn cả kiếm thế của Vô Trường Quân!

Vô Trường Quân song kiếm lặc vào khoảng không, song thủ liền vỗ vào nhau, song kiếm lập tức đập vào nhau, vùn vụt thoát tay bay bắn về phía Thẩm Thắng Y, người mượn thế lộn một vòng trên không, hàn quang nhoáng lên, lại có song kiếm trong tay!

Kiếm trong tay lại phóng ra!

Vô Trường Quân lừng không lại lộn một vòng!

Hàn quang lại nhoáng lên, hai kiếm lại rút ra khỏi vỏ, lại bay bắn tới!

Vô Trường Quân lần thứ ba lộn một vòng!

Đệ thất và đệ bát kiếm đồng thời rút ra khỏi vỏ, nắm hai bên tả hữu!

Lần này, kiếm không thoát khỏi tay nữa, người và kiếm cùng hợp

nhất, bắn về phía Thảm Thắng Y!
Mười kiếm trước ngực lão quả nhiên không phải dùng để trang sức!
Cũng chỉ có lão mới có thể dùng bao nhiêu là kiếm như vậy!
Liên hoàn bát kiếm đó tuy không đồng thời bay đến, giữa kiếm này kiếm nọ cũng không để cho người ta có dư thời gian hít thở!
Thảm Thắng Y mới vừa đánh bay đệ nhất và đệ nhị kiếm, đệ tam và đệ tứ kiếm đã đến.
Mới vừa gạt ra đệ tam và đệ tứ kiếm, đệ ngũ và đệ lục kiếm lại đến, dù sao thì mắt chàng còn sáng tay chàng còn nhanh, kiếm chìa xéo mũi nhọn lên, mũi kiếm búng bay đệ ngũ kiếm, cán kiếm đồng thời gạt tung đệ lục kiếm ra!
Cũng cơ hồ cùng một lúc, người và kiếm đã phá không bay tới!
Đệ thất kiếm và đệ bát kiếm càng nhanh nhẹn hơn, càng quỷ quyết hơn, càng tàn độc hơn!
Kiếm đến, người đến, tay kiếm tung liên bên trên, Vô Trường Quân nửa thân bẻ cong lại, song đao cước đá vào bụng Thảm Thắng Y!
Nhìn kỹ, thân hình lão biến động giống như một con cua!
Vô Trường Quân không hổ là Vô Trường Quân!
Thảm Thắng Y dĩ nhiên không hổ là Thảm Thắng Y!
“Keng keng” hai tiếng kim thiết giao kích vang vọng, hàn quang lấp loáng, ba kiếm nhất tề bay lên không!
Thảm Thắng Y không ngờ đã cứng cỏi đón tiếp đệ thất và đệ bát kiếm của Vô Trường Quân!
Uy lực giao kích của ba lưỡi kiếm đó thật kinh thiên động địa!
Thân hình của hai người lập tức bị chấn động giang ra.
Song cước của Vô Trường Quân liềm đá hụt vị trí, tả cước đá vào khoảng không, hữu cước miễn cưỡng chạm lên hông trái của Thảm Thắng Y!
Một cước đó tất nhiên khó phát huy được toàn bộ uy lực.
Thảm Thắng Y chỉ lắc lư thân hình, hữu chưởng huy phát, vỗ ngược bên chân Vô Trường Quân!
Tay phải của chàng không thua gì tay trái, không thấy khác biệt gì, bị trúng một chưởng đó, thân hình đang rơi xuống của Vô Trường Quân lại bay lên!
Hay cho Vô Trường Quân, lại lộn một vòng giữa không trung, mượn chưởng lực tựa thế bay xiên người xuống, không ngờ xảo hợp ngồi xuống ngay trên tháp, song thủ lật xoay, đệ cửu và đệ thập kiếm đã rút ra khỏi vỏ!
Hai kiếm đó dài chưa tới một thước, vỏ kiếm nhìn cũng đồng dạng, thân kiếm lại ngắn hơn tám kiếm kia!

Thẩm Thắng Y cũng không chậm hơn Vô Trường Quân, hữu chưởng phát ra, tả thủ bầu giữa khoảng không, chỉ một bầu đã nắm được trường kiếm bị chấn động bay ra, lắc hông một cái, thân hình ủa tới trước tháp, Vô Trường Quân người mới vừa ngồi xuống, kiếm mới vừa trong tay, thân hình của Thẩm Thắng Y đã đến nơi, kiếm chĩa ngay ngực Vô Trường Quân!

Vẫn là Thẩm Thắng Y nhanh hơn!

Kiểm tịnh không đâm ra!

Kiểm nếu đâm ra, tựa hồ không khó gì đâm phập vào ngực Vô Trường Quân!

Vô Trường Quân không ngờ mặt không đổi sắc.

“Giỏi, người không ngờ có thể đánh bại kiếm của ta!”. Lão không ngờ còn có thể cười thành tiếng:

“Nhưng tám kiếm hồi nãy của ta chỉ bắt quá cỡ khoảng tám thành uy lực ngày xưa, song cước của ta nếu chưa bị cụt, người muốn tiếp tám kiếm đó của ta sợ rằng không phải dễ như vậy!”.

Thẩm Thắng Y chỉ còn nước gật đầu.

Vô Trường Quân mục quang lấp láy, rơi trên đệ cửu và đệ thập kiếm trên tay mình:

“Hai kiếm này của ta vốn là dụng cước thi triển, song cước của ta nếu còn, hồi nãy nhất định có thể đã thương người!”.

Thẩm Thắng Y cũng thừa nhận đó là sự thật.

“Ta cũng chỉ có thể đã thương người là cùng!”. Vô Trường Quân thở dài một tiếng:

“Cho dù một kiếm đó ta có thể đánh người trọng thương, bằng vào công lực của người, người vẫn còn có năng lực phản kích, bằng vào kiếm thuật của người, ta vẫn không thể không bại!”.

Thẩm Thắng Y không nói gì.

Vô Trường Quân mục quang lại xoay lại, nhìn mũi kiếm chĩa trước ngực:

“Ta đã bại, người đã thắng, một kiếm này của người tại sao còn chưa xuất thủ?”.

“Ta đã có nói đây chỉ là hiểu lầm, người và ta tịnh vô cừu vô oán ...”.

“Nhưng vô luận ra sao, người và ta thắng bại đã phân!”.

“Người chưa bại, ta chưa thắng!”.

“Ta đã bại, người đã thắng”. Vô Trường Quân lại cười, cười cuồng dại:

“Thắng tất là vinh, bại tất là nhục, người trong Vô Trường Môn thà chết chứ không chịu nhục!”.

Tiếng cười còn chưa dứt, tiếng nói còn chưa tan, song thủ của Vô

Trường Quân xoay vút lại, đệ cửu và đệ thập kiếm đột nhiên đâm ngược vào hai bên hông của mình!
“Phập phập” hai kiếm đâm sâu lút cán!
Tiếng cười tiếng nói đã tiêu tán!
Vô Trường Quân song thủ buông lỏng, ngửa mặt ngã trên tháp!
Không có máu, máu còn chưa kịp chảy ra!
Đệ cửu đệ thập kiếm của Vô Trường Quân tịnh không chậm!
Thắng tất là vinh, bại tất là nhục, thà chết chứ không chịu nhục.
Thắng bại đối với lão mà nói còn quan trọng hơn cả sinh tử.
Từ lúc sinh ra tới giờ lão lẽ nào còn chưa tao ngộ qua vấp ngã?
Chưa tao ngộ qua thất bại? Nếu không lão làm sao có thể sống đến ngày nay?
Thất bại quả thật là một thứ sỉ nhục sao?
Thất bại chỉ có thể coi là một bài học.
Đối với những người có lòng tự tin mà không để ý tới sự thành bại tạm thời, không có cái gọi là thất bại, đối với những người ý chí kiên cường trăm lần vấp ngã vẫn không chùn bước, không có cái gọi là thất bại, đối với những người khi người ta buông tay mà mình vẫn kiên trì, người ta thoái lui mà mình vẫn xông về phía trước, không có cái gọi là thất bại, đối với những người mỗi một lần gục quy, mỗi một lần té ngã, lập tức có thể đứng dậy, vùng dậy, không có cái gọi là thất bại.
Quang vinh của đời người quả thật không phải là vĩnh viễn không thất bại, mà là có thể bật dậy sau khi té quy.
Không có thất bại, cũng căn bản không có thành công.
Thành công trước đây, thanh danh trước đây của Vô Trường Quân, ai dám nói không phải là hấp thụ kinh nghiệm từ trong thất bại, từng chút từng chút tích tụ được?
Chỉ là một người một khi thành danh, rất ít ai dám đi truy cứu thất bại trong quá khứ của y, ngày tháng đã lâu rồi, không khó gì tự mình cũng quên mất.
Con người vốn hay quên.
Thất bại đối với một người tịch mịch vô danh mà nói, không còn nghi ngờ gì nữa, không thể coi là một chuyện to tát gì, đối với một người đã hữu danh, đã thành công mà nói, lại không thể không coi là một thứ đả kích trọng đại.
Danh dự không phải chính là sinh mệnh thứ nhì của con người sao?
Vô Trường Quân làm sao có thể chịu được nỗi đau khổ chôn cất sinh mệnh thứ hai đó, huống hồ gì lão không còn trẻ nữa, khí lực của lão đang suy thoái!

Song cước của lão đã cụt, lão khó lòng phục hồi hùng phong năm xưa!
Vấp ngã này, lão tất không thể đứng dậy nữa!
Thất bại này, lão tất ôm hận trọn đời!
Tự tin của lão làm sao mà không dao động chứ được?
Ý chí của lão làm sao mà không băng hội cho được?
Một người không sợ thất vọng, chỉ sợ tuyệt vọng!
Vô Trường Quân đã tuyệt vọng!
Thứ tâm tình phức tạp đó có ai có thể liệu giải được?
Thẩm Thắng Y? Thẩm Thắng Y cũng không thể!
Chàng nếu có thể, nhất định kịp thời ngăn trở.
Chàng tịnh không kịp chặn lại.
Lúc đó chàng không khỏi ngẩn người tại đương trường.
Nhưng chàng lại liên sực tỉnh!
Thanh thế của mười thanh kiếm đồng thời rút khỏi vỏ thật kinh hồn!
Thanh âm của mười người nhất tề quá lên không thể tưởng tượng nổi!
Mục quang của chàng vừa xoay lại, liền nhìn thấy mười thanh y thiếu niên đang xếp thành nhận trận mắt đỏ ngầu, găm gù nắm chặt kiếm tiến lên!
Mười thanh y thiếu niên đó hiển nhiên đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đang lúc kinh nộ, trận thế không ngờ không loạn, tả thủ bắt kiếm quyết, thân hình xông lên, hai cánh bay lên trước, hai vòng cung tả hữu khoanh lại!
Đây đâu còn giống như hai cánh của nhận trận nữa, rõ ràng là hai càng cua!
Thẩm Thắng Y đang đứng giữa hai càng!
Hai càng bắt đầu co lại!
Tả thủ nắm chặt của Thẩm Thắng Y dẫm mồ hôi lạnh!
Không phải sợ hai cái càng đó, chỉ là không muốn giết người vô tội.
“Thoái xuống!”. Chàng mở miệng quát nhẹ một tiếng!
Mười thanh y thiếu niên đáp lại bằng một tràng cười lạnh, không thoái mà lại tiến!
Hai càng lại càng gần hơn!
Thẩm Thắng Y tựa hồ không còn đường chọn lựa, khoé mắt chàng giật giật, kiếm rút ra khỏi vỏ -- một tắc, hai tắc, ba tắc!
“Dừng tay!”. Một tiếng hét đột nhiên từ đằng sau bình phong vang lên!
Hàn quang thoáng qua, bình phong chỉ làm hai, ngã về hai bên, một thiếu niên mặc áo xanh lợt từ bên trong bước dài ra.

Thiếu niên đó niên kỷ còn rất trẻ, còn chưa đến hai mươi, mắt như sao trời, mày như lưỡi kiếm, mũi thẳng miệng vuông, trước ngực treo giắt đan xéo mười thanh kiếm, bốn kiếm đã rút khỏi vỏ. Bốn kiếm đó, hai kiếm trên tay, hai kiếm lại cài dưới lòng bàn chân của hắn!

Hắn vừa hiện thân, Thẩm Thắng Y cũng cảm thấy một khí thế bức người!

– Có phải là người không?

Thẩm Thắng Y động tâm!

Mười ba sát thủ bảy năm trước đã thành danh giang hồ!

Bảy năm trước thiếu niên này vẫn còn là một đứa bé!

Thẩm Thắng Y lại động tâm, không khỏi thở dài một tiếng.

Mười thanh y thiếu niên lại đồng thanh kêu lên:

“Công tử!”.

“Ta đã thấy hết!”. Công tử phát tay:

“Các người không phải là đối thủ của y, lui xuống!”.

Mười thanh y thiếu niên còn do dự.

“Lui xuống!”. Công tử lại quát lên, thanh âm như phích lịch!

Mười thanh y thiếu niên hoang mang trong tiếng phích lịch thoái ra.

Công tử xoay mục quang nhìn lên người Thẩm Thắng Y.

Một luồng hàn ý liền công tập lên đầu Thẩm Thắng Y!

Song nhãn của vị công tử đó đơn giản không giống là mắt người!

Mắt người có biến hóa, có tình cảm, vui, buồn, lãnh khốc, hay ôn nhu, ít ít nhiều nhiều cũng có thể nhìn ra.

Mắt của vị công tử kia căn bản không có biến hóa, hoàn toàn không có tình cảm.

Con tim của vị công tử kia sợ rằng cũng như vậy, nếu không, làm sao có thể đứng đằng sau bình phong quan sát, mãi đến bây giờ mới hiện thân?

Công tử chột hé môi cười lạnh.

Chỉ là miệng đang cười, trong tròng mắt lạnh buốt chết chóc cả một chút ý cười cũng không có!

“Thẩm Thắng Y?”.

“Vô Trường công tử?”.

“Nói hay lắm!”.

“May mắn có dịp gặp mặt!”.

“Ta cũng vậy!”. Vô Trường công tử hai tay lật lại, song kiếm chui vào vỏ:

“Ta mới từ Giang Nam về!”.

“Giang Nam chắc vẫn vạn hoa cầm tú”.

“Kiếm pháp Loạn Phi Phong của Công tôn Tiệp cũng huyền diệu như

vậy!”.

“Là Công tôn Tiếp cầm kỳ hạng nhất, thi tửu hạng nhì, ám khí hạng ba, kiếm thuật hạng tư?”.

“Chính là Công tôn Tiếp đó!”.

“Sao lại đi gặp Công tôn Tiếp?”.

“Không sao cả, chỉ bất quá có ước chiến với gia phụ!”.

“Hẹn khi nào?”.

“Tháng trước!”.

“Lệnh tôn không đi?”.

“Không đi, ta đi!”. Vô Trường công tử nhướng mày:

“Khổ chiến nửa ngày, ta liệu tận toàn lực, chống đỡ ngang tay với gã!”.

“Thật hiếm có!”.

“Quá khen!”. Nụ cười nơi khoé miệng của Vô Trường công tử đã tan biến không còn thấy nữa:

“Công tôn Tiếp ám khí đệ tam, kiếm thuật chỉ là đệ tứ, phương diện ám khí gã còn chưa bằng Mãn Thiên Tinh, đã từng bại dưới ám khí của Mãn Thiên Tinh!”.

“Ồ?”.

“Mãn Thiên Tinh lại đã bại dưới kiếm của người năm năm trước!”. Vô Trường công tử hít một hơi sâu:

“Ta không phải là đối thủ của người!”.

“Ồ?”.

“Nhưng cho dù không địch lại, người nếu muốn đánh một trận, ta vẫn phụng bồi, liệu mạng phụng bồi!”.

“Ta hôm nay chỉ muốn bỏ đi, mau chóng ra đi!”.

“Người muốn bỏ đi thì ai cũng không ngăn cản được, ta cũng biết tự lượng sức mình, bất quá có một chuyện người nhất định phải nhớ!”.

Vô Trường công tử gần từng tiếng:

“Người trong Vô Trường Môn ghi ân, ghi thù, có ân tất báo, có thù tất báo!”.

“Ta nhớ!”.

“Gia phụ tuy không phải chết dưới kiếm của người, lại đã vì người mà chết, thù này nhục này, người trong Vô Trường Môn vĩnh viễn ghi trong tâm, người đêm nay nên đuổi tận giết tuyệt, nếu không, qua đêm nay, người trong Vô Trường Môn sớm muộn gì nhất định sẽ tìm người rửa mối sỉ nhục này, tẩy mối huyết thù này!”.

“Ta đợi!”.

“Được, người bảo trọng, người ráng bảo trọng!”.

“Ta sẽ bảo trọng, ta sẽ ráng bảo trọng!”.

Vô Trường công tử cũng không nhìn Thẩm Thắng Y nữa, vụt vỗ tay, quát lớn:

“Dẹp kiếm trận, mở cửa lớn, thắp đèn tiến khách!”.

Giọng nói vừa hạ xuống, người của hắn xoay đi, quay lưng lại cửa lớn, đầu cũng không quay lại nữa.

“Soẹt”, kiếm đều chui vào vỏ hết!

“Kẹt”, cửa lớn mở rộng!

“Phụt”, ánh đèn lắc lư!

Mười ánh đèn nhất tề di động, mười thanh y thiếu niên cước bộ nhất tề triển khai.

Đèn chia tả hữu, người chia tả hữu.

Thẩm Thắng Y bước giữa ánh đèn, giữa hai hàng người.

Đèn xa dần, người xa dần.

Vô Trường công tử cuối cùng đã quỳ trước tháp!

Đèn chưa xa lắm, người đã xa quá.

Đèn chỉ đưa đến ngoài cửa, người đã đi đến đầu đường.

Đường trường tịch mịch, không gian tịch mịch.

Sao, trăng.

Có sao, có trăng.

Đêm nay là đêm nào?

oo “Đêm nay là đêm nào?”.

Trương Phượng trầm ngâm dưới tinh quang, dưới nguyệt sắc.

Tinh quang đêm nay càng nhiều hơn, trăng đêm nay càng sáng càng tròn hơn.

Tinh quang lấp lánh, nguyệt sắc trong lạnh.

Một cảnh khô đầm xuyên qua trăng tròn, một con cú mèo đang đậu trên cành khô, giữa trăng tròn.

“Cú”.

Cú mèo đang réo.

Trương Phượng không khỏi rùng mình.

Tiếng kêu của cú mèo quả thật khủng bố.

Nơi này cũng vậy.

Đêm khuya, đất hoang, đường nhỏ, cỏ dại cao quá đầu gối, cỏ thụ khô héo, cú mèo trên cây ... Hoàn cảnh như vậy, đêm nay cho dù là trung thu, sợ rằng cũng không có ai chịu lưu luyến bồi hồi ở đây.

Đêm nay không biết là đêm nào.

Sao tuy sáng, trăng tuy tròn, thu còn xa, đêm nay còn chưa phải là trung thu.

Trương Phượng cũng ngạc nhiên mình không ngờ lại dừng bước ở một nơi như vậy.

Cú mèo vừa kêu lên, cả ánh trăng cũng tựa hồ biến thành quỷ dị.
Trương Phượng cả nửa khắc cũng không chịu lưu lại nữa.
Gã cất bước, đột nhiên lại thu bước!
“Cú”.
Cú mèo lại kêu lên.
Trương Phượng không nói gì, tròn mắt trừng trừng còn to hơn cả mắt cú mèo, trừng trừng nhìn vùng cỏ dại cách ngoài một trượng không chớp mắt.
Một người đang chậm chậm đi tới từ trong vùng cỏ dại.
Y phục trắng như tuyết, gương mặt tái nhợt, tròn mắt băng lãnh, một người đáng sợ làm sao!
Mục quang cũng như kiếm giao kích giữa không trung!
Trương Phượng đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí vô hình như bài sơn đảo hải đè ép qua!
Cú mèo đột nhiên bay vút khỏi cành khô, biến mất vào bóng đêm sâu kín trong một sát na.
Cả cú mèo cũng cảm thấy được luồng sát khí đó, cả cú mèo cũng không dám lưu lại!
Mục quang của Trương Phượng đột nhiên co thắt lại, khuôn mặt đột nhiên bạnh ra, hữu thủ di động về phía cán kiếm!
Gió thổi qua, cỏ dại ào ào rục rịch!
Mái tóc ngang vai của bạch y nhân lất phất tung bay!
Y phục của Trương Phượng cũng tung bay, sau lưng có cảm giác buốt lạnh!
Không biết từ hồi nào lưng áo của gã đã dẫm mồ hôi lạnh!
Song thủ của gã cũng đang toát mồ hôi lạnh, hữu thủ di động đã dừng lại trên cán kiếm.
“Thẩm Thắng Y?”. Gã chột mở miệng, giọng nói tê khản dị thường.
“Trương Phượng?”. Bạch y nhân hỏi ngược.
“Chính thị Trương Phượng!”. Hữu thủ của Trương Phượng càng siết chặt kiếm:
“Tin tức quả nhiên không sai, người quả nhiên đã nắm hết lai lịch của thập tam sát thủ bọn ta!”.
“Còn thiếu một người!”.
“Người đó đương nhiên không phải là ta!”.
“Người nói coi người và ta làm sao có thể gặp được đêm nay?”.
“Người đã ở đây đợi ta?”.
“Ta đã ở đây đợi người!”.
“Người sao biết được ta sẽ đi ngang qua đây?”.
“Đi hướng bắc lên Dục thành chỉ có con đường này!”.

“Người và người trước đây chưa từng gặp mặt?”.

“Chưa từng gặp mặt!”.

“Lẽ nào người có thể nhận ra ta?”.

“Đó chỉ có thể nói là tình cờ, ta tuy không nhận ra người, người nhận ra người thật không ít, ta đang ở trên lầu uống rượu, người mới vừa đi ngang qua dưới lầu, mấy tay tiêu sư đã nhận ra người!”.

“Trương Phượng ta vốn không phải là hạng vô danh tiểu tốt!”.

Trương Phượng liền cười lớn:

“Phương pháp che giấu không phải không có, chỉ tiếc thứ phương pháp đó ta không thể dùng giữa ban ngày ban mặt!”.

Nói xong, tả thủ của Trương Phượng thò vào lòng lục lọi, xoa lên mặt, trên mặt lập tức xuất hiện một mặt nạ quỷ quái đanh ác khủng bố xanh lè.

Mặt nạ đó cực kỳ tinh xảo, vừa mang lên mặt, Trương Phượng cả một nửa phân nhân khí cũng không còn.

“Quả nhiên là không thể dùng ban ngày!”. Thẩm Thắng Y cười lạt, chột hỏi:

“Dực thành cách nơi đây không tới nửa ngày lộ trình, người đi suốt đêm, lẽ nào có ước hẹn vào sáng sớm ngày mai?”.

“Ta còn nghĩ người là một gốc tử, thì ra người cũng không khờ lắm!”.

“May là ta ở đây đụng phải người, nếu không hôm nay ta nhất định còn đang trong mộng, nhất định không bắt kịp cuộc hẹn đó”.

“Là may hay là không may hôm nay nói còn quá sớm!”.

“Ồ?”.

“Người là một người thông minh, sao lại khơi khơi làm chuyện hồ đồ như vậy?”.

“Hồ đồ cái gì?”.

“Khiêu chiến thập tam sát thủ!”.

“Ồ?”. Thẩm Thắng Y sờ sờ mũi.

“Chỉ có gốc tử mới đi khiêu chiến thập tam sát thủ”.

“Ta không phải là gốc tử!”.

“Người chỉ bất quá không còn kiên nhẫn sống còn nữa!”.

“Cuối cùng người đã nói đúng!”. Thẩm Thắng Y cười lớn, cười rất vui vẻ.

Trương Phượng ngẩn người, tuy mang mặt nạ, nhìn không thấy thần tình của gã, giọng nói rõ ràng có mấy phần bức bối:

“Thì ra người thật là kẻ không còn hứng thú sống, vậy thì dễ!”.

Thẩm Thắng Y chỉ cười.

“Ta không nghĩ ra còn có chuyện gì dễ dàng hơn đối phó kẻ không

còn hứng thú sống nữa!”. Trương Phụng cũng đang cười, cười lạnh!

“Dễ làm sao?”.

“Dễ như vậy!”. Trương Phụng thở dài một hơi, thân người đột nhiên bay bắn về phía Thẩm Thắng Y như yên hoa hỏa pháo!

Khinh công của Trương Phụng vốn cũng rất cao minh!

Mới xong một hơi thở, thân người của gã đã bay bắn đến trước mặt Thẩm Thắng Y!

Lúc người còn ở trên không, kiếm đã rút ra khỏi vỏ!

Kiếm dài hẹp, bén nhọn, bích quang sáng lạn!

Kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, mũi kiếm đang lung lay!

Kiếm vừa đến trước mặt Thẩm Thắng Y, mũi kiếm như mưa sao mù trời!

Mưa kiếm rải rắc xuống, kiếm quang loang loáng trên mặt Thẩm Thắng Y!

“Ngã!”.

Trương Phụng tức thờ hét lớn một tiếng! Thẩm Thắng Y quả nhiên nghe tiếng ngã xuống!

Trương Phụng còn chưa kịp mừng rỡ, một luồng chớp đột nhiên từ dưới bay lên!

Luồng chớp còn huy hoàng, còn lóa mắt hơn cả mưa sao!

“Tản!”. Một tiếng quát lớn giữa luồng chớp!

Những âm thanh ma sát kịch liệt vang lên, mưa kiếm mù trời nhất thời tản mát!

Luồng chớp còn chưa dứt hẳn, một mực bay vào yết hầu của Trương Phụng!

Trương Phụng rên nhỏ một tiếng, thân người bay ra, bay được hai trượng, té ngã trong đám cỏ dại!

Luồng chớp ghim trên yết hầu của Trương Phụng!

Không phải là luồng chớp, là kiếm, kiếm của Thẩm Thắng Y!

Mũi kiếm chỉ đâm vào yết hầu của Trương Phụng ba tấc!

Một chiêu chấn tản mưa sao mù trời, lực đạo trên kiếm mười phần đã mất đi tám chín, lực đạo còn dư lại chỉ bất quá còn một hai phần, mũi kiếm cũng chỉ có thể đâm vào yết hầu của Trương Phụng được ba tấc!

Ba tấc đã đủ quá rồi!

Thẩm Thắng Y quỳ giữa vùng cỏ dại, tả thủ chìa ra, vẫn còn giữ tư thế vận lực phóng kiếm!

Trên mình chàng tịnh không có vết thương, chàng ngã xuống chỉ bất quá vì mưa kiếm quá gần, chỉ có như vậy chàng mới có thể có đủ

thời gian, có đủ không gian để phóng kiếm!
Phán đoán đó chuẩn xác làm sao, uy lực của một kiếm đó kinh hồn
làm sao!
Một kiếm đó tựa như đã hao tận hết khí lực toàn thân của chàng, quỳ
giữa bãi cỏ, chàng tựa hồ cả dư lực để đứng dậy cũng không còn.
“Người thứ tư!”. Chàng ngẩng đầu nhìn trời, mồ hôi ướt trán, cả
giọng nói cũng run run.
Gió lại ủa tới, cỏ đại lại lắc lư, mái tóc của Thẩm Thắng Y lại bay lòa
xòa lật phất.
Trăng bên trời vẫn tròn, sao trên trời vẫn còn sáng.
Tinh quang đó, nguyệt sắc đó, Trương Phượng có muốn thưởng
thức cũng không còn được nữa.
Trăng sao đời đời chiếu rọi.
Người làm sao có thể như vậy được?
oo Không phải sao, không phải trăng.
Chỉ là một trần đèn dầu nho nhỏ.
Ánh đèn không sáng rõ như tinh quang, cũng không ngời tỏa như
nguyệt sắc, nhưng nếu đổi lại ở chỗ khác, một bóng đèn như hạt đậu
đó đối với người thường có lẽ không đủ, đối với tám người ngồi vây
quanh bên bàn, bên đèn hôm nay, chắc đã có dư!
Tám người đó đều là sát thủ trong sát thủ!
Tám người đó đều quen với bóng tối!
Chỉ cần có ánh sáng, mắt của tám người đó có thể thích ứng hoàn
cảnh, tay của tám người đó có thể sát nhân!
Chỉ tiếc địa phương này thật quá đen quá tối, thêm vào một trần đèn
dầu nho nhỏ đó, tám người cũng chỉ có thể đủ để miễn cưỡng nhận
ra dung mạo, thân hình.
Một bóng đèn đó có cũng như không.
Nơi có cửa đa số có ánh sáng chiếu vào, nơi có cửa sổ cũng vậy.
Địa phương này cửa sổ tuy không có, cửa lại không có ít.
Ánh sáng vẫn không chiếu thấu vào, địa phương này có cửa cũng vô
dụng.
Đằng sau căn bản lại là tường.
Bức tường thứ nhì cũng có cửa, ở một hướng khác.
Sau cửa lại là tường, bức tường thứ ba!
Bỏ đi quẹo lại, bên ngoài cho dù là giữa trưa, quang tuyết cũng
không thể chiếu thấu vào.
Quang tuyết không biết quẹo đi quẹo lại!
Nơi đây không giống là chỗ người ở.
Nhưng nơi đây khơi khơi lại có người ở.

Biên Bức tiên sinh!

Cũng chỉ có Biên Bức tiên sinh mới có thể kiến tạo một gian phòng như vậy, mới có thể sống ở một nơi như vậy.

Nơi đây đơn giản là địa ngục trần gian!

Không có ai chịu tiến vào địa ngục.

Tám sát thủ kia cũng không chịu.

Không chịu cũng phải chịu.

Người nào muốn gặp Biên Bức tiên sinh, người đó phải đi vào nơi đây.

Đó gọi là không còn cách nào khác.

Nhân thế có rất nhiều chuyện không có đường lựa chọn khác như vậy.

Người có thể làm theo ý mình, đối với bất cứ sự tình gì cũng có quyền lựa chọn lựa tuyệt đối, thử hỏi có mấy ai?

Cho nên chuyện không còn cách nào khác này vốn không thể coi là một thứ bi ai.

Nhưng cùng một người, đừng phải sự tình không còn đường lựa chọn nào khác như vậy, lại không thể không than đó là một thứ bi ai, dạng người đó không phải có rất nhiều sao?

Có người đang ho húng hắng, có người đang lau binh khí ...

Không ngờ còn có người đang mân mê tà áo.

Người đó đương nhiên là con gái, người con gái duy nhất trong tám người, một trong thập tam sát thủ!

Bộ Yên Phi!

Mặt mũi nàng thanh tú, thần thái nàng ôn nhu, chân tay nàng yếu điệu, cử chỉ nàng dịu dàng ...

Một cô gái như vậy không ngờ lại là một trong số thập tam sát thủ, mình có tin được không?

Người chỉ có tám người, ghế lại có mười ba cái, năm cái còn trống.

Mười ba sát thủ chỉ đến tám, còn thiếu năm.

Liễu Triển Cầm, Bất Liễu, Cao Hoan, Trương Phượng, bốn người đó vĩnh viễn không thể đến nữa, còn thiếu một người là ai? Ân Khai Sơn?

Ân Khai Sơn đang lau cây Khai Sơn Cự Phủ nặng ba chục cân của gã. Tào Kim Hổ đang ho húng hắng, Bộ Yên Phi lại không còn mân mê tà áo nữa.

Trên khuôn mặt béo phì của Ôn Bát rơm rớm mồ hôi, thiết phiến trong tay quạt quạt không ngừng.

Đôi tay mang bao tay da nai của Phong Lâm cũng thủy chung không rời túi da báo bên hông, đó là thói quen của gã, song thủ của gã nếu

gặp lúc cần thiết, vừa rời khỏi túi da báo, ám khí tất nhiên sẽ xuất thủ.

Đối với bất kỳ một ai gã đều lo giới bị.

Gã chỉ tin chính mình.

Không ai chịu ngồi kề một người như vậy, Thường Tam Phong cũng không ngoại lệ, hắn thà ngồi xa một chút, cho nên giữa hắn và Phong Lâm còn cách hai cái ghế trống.

Cách hai cái ghế đó, bằng vào khinh công của hắn, bằng vào kiếm thuật của hắn, hắn tin cho dù không kịp tránh, không kịp đỡ, cũng có thể kịp thời phản kích.

Tay hắn đang trên kiếm! Bên cạnh hắn là Phóng Thiên Long.

Phóng Thiên Long tịnh không giống rồng, tịnh không có thần khí, gã cao nhất trong số tám người, gầy nhất cũng là gã, ngồi ngọ nguậy không yên, giống như một con lươn mới vừa trồi lên khỏi bùn sinh.

Bên cạnh Phóng Thiên Long là Bộ Yên Phi, ngồi đối diện Bộ Yên Phi mới là người cuối cùng trong số tám người.

Người đó toàn thân vận thanh y.

Một cái đồng hồ cát đặt trước mặt người đó, gương mặt của người đó che đầy hết toàn bộ sau bóng tối của đồng hồ cát.

Người đó thật ra là ai? Biên Bức tiên sinh?

Thập Tam Sát Thủ

Hồi 5

Biên Bức Tường Quái Ốc

Sát Thủ Hội Sa Châu

Thiểm quang trong bóng tối, là mục quang!

Mục quang của thanh y nhân lạnh ngắt, ngời ngời, sắc bén!

Mục quang chưa từng ly khai cái đồng hồ cát.

Đồng hồ cuối cùng đã chảy hết cát!

“Đã đến giờ!”. Thanh y nhân là người đầu tiên mở miệng, giọng nói cũng lãnh đạm.

“Bất Liễu, Trương Phượng còn chưa đến”. Người thứ hai mở miệng là Bộ Yên Phi.

Bộ Yên Phi không những người đẹp, thanh âm cũng êm ái dễ nghe.

“Đợi thêm nửa khắc cũng không sao!”. Ôn Bát gia nói tiếp một câu, quạt xếp trong tay vẫn đang đung đưa.

“Bắt tất phải đợi nữa!”. Thanh y nhân cười lạnh:
“Giờ này còn chưa thấy người, hai người bọn họ vĩnh viễn không còn đến được nữa!”.

Ôn Bát gia ngăn người, thiết phiến liền dừng quạt.
Tiếng ho húng hắng của Tào Kim Hồ ngưng bật, song thủ đang lau lưỡi búa khổng lồ của Ân Khai Sơn cơ hồ rơi xuống cạnh bên của cự phủ.

Một sự tĩnh lặng dị thường.

“Còn Biên Bức?”. Thường Tam Phong chợt mở miệng hỏi.
“Biên Bức tiên sinh đang ở trên xà nhà!”. Thanh y nhân phát tay.
Thanh y nhân thì ra không phải là Biên Bức, vậy thanh y nhân là ai?
“Vậy còn đợi gì nữa?”. Thường Tam Phong hỏi nữa.
“Không đợi nữa!”. Một giọng nói khan khản già nua chợt phát ra trên xà nhà!

Sa châu:
còn cát.

Bỗng một luồng âm phong ủa xuống! Đèn dầu leo lét liền tắt ngóm!
Sát na đèn lửa tắt phụt, thấp thoáng nhìn thấy một bóng đen như u linh lảng không rơi mình trên một cái ghế trống!

Đó mới là Biên Bức!

Tối, càng tối hơn! Trong bóng tối chỉ có một điểm nhụy đèn đo đo còn chưa tắt hẳn. Giữa vùng ánh sáng còn dư lại đột nhiên xuất hiện hai ngón tay khô gầy tựa như vuốt chim. Hai ngón tay đó bóp lại, chút ánh sáng kia liền mất hẳn!

Lúc Biên Bức chưa có mặt còn có thể thấp đèn, Biên Bức một khi đến là chút nhụy đèn le lói cũng không cho phép tồn tại! Biên Bức không ngờ lại sợ ánh sáng như vậy!

Bây giờ thì được rồi.

“Bắt đầu bắt đầu, có thể bắt đầu rồi!”. Khan khản, già nua, lại là thanh âm của Biên Bức.

Trong bóng tối nghe thứ tiếng cười đó thật vô cùng âm trầm khủng bố. Biên Bức cả cười cũng đặc biệt khó nghe.

Tiếng cười chung quy đã ngưng lại.

Trong bóng tối một thanh âm liền tiếp nối, là thanh âm của Ôn Bát gia:

“Thảm Thẳng Y thật là vật gì đây?”.

“Không phải là vật, là người!”. Thanh âm lạnh giá của thanh y nhân.

“Người đó thật ra có thù oán gì với bọn ta?”.

“Có trời biết!”.

“Thập tam sát thủ mỗi người một phương, đồng thời kết oán với một

người, đó đơn giản là chuyển không thể có!”.

“Vậy y đồng thời khiêu chiến mười ba người bọn ta, thật ra là vì cái gì?”.

“Đầu óc của người đó lẽ nào đã phát bệnh gì đó?”.

“Một chút bệnh hoạn cũng không có!”. Thanh y nhân cười lạnh:

“Cho tới bây giờ, ta còn chưa gặp qua người thứ hai có đầu óc lãnh tĩnh như y, có thân thủ miễn tiện như y!”.

“Đó thật là ép người quá, ta đâu có quen biết người đó!”. Ôn Bát gia thở dài.

“Ta cũng không quen biết!”. Một tràng tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, dĩ nhiên là Bộ Yên Phi cười:

“Ta lại hy vọng có thể gặp được y!”.

“Người nhất định sẽ không thất vọng!”. Thanh y nhân hừ nhẹ:

“Trước tiên là Liễu Triển Cầm ...”.

“Liễu Triển Cầm Lưu Vân Tụ phiêu hốt, Đoạn Kim Thủ trầm hùng!”.

Biên Bức xen lời:

“Kiếm thuật của Thẩm Thắng Y tên tiểu tử đó nhất định càng trầm hùng hơn, càng phiêu hốt hơn!”.

“Sau đó là Cao Hoan ...”.

“Cao Hoan ... luôn luôn tự hào mình vận kiếm như sấm chớp!”. Lại là Biên Bức:

“Tiểu tử đó dụng kiếm lẽ nào còn thần tốc hơn? Còn hung mãnh hơn?”.

“Lại tới Bát Liễu ...”.

“Bát Liễu kiếm nhanh, kiếm độc, kiếm chuẩn, một kiếm liền thấy máu!”. Biên Bức không ngờ không chịu giữ im lặng:

“Kiếm của tiểu tử đó nhất định càng nhanh, càng độc, càng chuẩn, nếu không người gục ngã nhất định là y, không phải là Bát Liễu!”.

“Mười hai người bọn ta người biết được bao nhiêu?”. Đột nhiên có người xen miệng hỏi một câu.

“Không nhiều không ít!”.

“Ta thì sao?”.

“Thủ pháp ám khí của người có thể coi là nhất lưu, chỉ tiếc còn chưa biết khống chế tình tự, người thật quá khản trương, ta không lo ám khí của người đánh không trúng mục tiêu, chỉ lo người giết lầm người!”.

“Người ...”.

“Ta tuy mù mắt, mũi luôn luôn linh mãnh, tai lại càng linh mãnh!”. Biên Bức đang cười:

“Hơi thở của người không phải rất cấp tốc sao?”.

Người đó không nói gì, người đó đương nhiên là Phong Lâm!
Biên Bức thì ra đã mù lòa, căn bản không nhìn thấy gì, chỉ bằng vào hai tai và một cái mũi.
Tai của lão thật linh mẫn, mũi của lão thật linh mẫn!
Chỉ bằng vào thính giác lão có thể phân biệt được người ta ở đâu, phán đoán mức độ thâm sâu của võ công của người đó.
Lửa phừng cháy tắt có âm thanh, lúc đèn lửa phụt bùng, cho dù là người bình thường cũng nghe được đèn lửa ở đâu.
Biên Bức dập tắt đèn thật không thể coi là bản lãnh.
Nhụy đèn tuy không phát ra tiếng, mùi khói dầu vẫn còn, mũi Biên Bức nếu linh mẫn, cũng không khó gì chớp được, đó cũng không thể coi là bản lãnh.
Bằng vào thính giác có thể phán đoán ra mức độ thâm sâu ưu khuyết của võ công của người khác, đó không thể không coi là bản lãnh!
Chỉ tiếc mũi cho dù có linh mẫn, tai cho dù có linh mẫn, một người nếu không có mắt, luôn luôn chịu kém.
Cho nên Biên Bức sống ở một nơi như vậy.
Có đèn hay không có đèn ở đây đối với Biên Bức mà nói kỳ thật cũng như nhau, chỉ là không có đèn thì hay hơn.
Bóng tối, không còn nghi ngờ gì nữa, là vương quốc của người mù.
Biên Bức không có lý do gì không chọn bóng tối!
Trong bóng tối Biên Bức chiến hết ưu thế, nơi đây vốn là vương quốc của Biên Bức.
Ở đây cho dù Biên Bức có nói sai cũng không có ai dám nói không đúng, huống hồ lão tựa hồ không có nói sai!
Phong Lâm lúc này chỉ còn nước ngậm miệng.
Im lặng chết chóc, im lặng khó chịu!
“Còn Trương Phụng?” Thanh y nhân lại một lần nữa đả phá bầu không khí tĩnh lặng khủng bố đó.
“Trương Phụng một kiếm rải mưa sao, thắng ở chỗ quỷ dị, thắng ở chỗ xảo ảo, kiếm pháp của tiểu tử Thẩm Thắng Y không lẽ còn quỷ dị hơn? Còn xảo ảo hơn?”. Biên Bức chột thờ dài một hơi:
“Trầm hùng, phiêu hốt, sấm chớp, cầu vòng, nhanh, độc, chuẩn, quỷ dị, xảo ảo, ôi ... Kiếm thuật tiểu tử đó dụng thật ra là môn phái nào đây? Kiếm thuật bộ dạng ra sao đây?”
“Năm năm trước ta đã bại dưới kiếm của y một lần, lúc đó kiếm thuật của y tuy cao cường, lúc xuất thủ vẫn còn có thể truy tầm kiếm lộ, nhưng đến hôm trước, ta thấy y giết Cao Hoan, không ngờ vô phương nhìn thấu được, vô phương đoán ra lối chuyển hoá thân hình, lối biến hóa kiếm thế của y!”.

Thanh y nhân cũng đang thờ dài.

Năm năm trước người bại dưới kiếm của Thẩm Thắng Y không có nhiều, chỉ có năm người Kim Ty Yến, Liễu My Nhân, Tuyết Y Nương, Mẫn Thiên Tinh, Ủng Kiếm công tử!

Thanh y nhân thật ra là người nào?

“Lúc Thẩm Thắng Y truy sát Cao Hoan người có mặt ở đó?”. Trong bóng tối chợt vang lên một thanh âm xa lạ.

Thanh âm đó hữu khí vô lực, có vẻ uể oải lừ đừ.

Nghe thấy thanh âm đó mình không khó gì nghĩ tới Phóng Thiên Long.

Người đó lẽ nào là Phóng Thiên Long?

Thanh y nhân đã sớm liệu được sẽ bị hỏi, lập tức hồi đáp:

“Ta ở kề bên!”.

“Y không phát giác?”.

“Ta không phải đang còn sống nói chuyện với người sao?”.

“Người chỉ biết tự thủ bàng quan?”.

“Ta chỉ ngẫu nhiên làm khách trong nhà Cao Hoan, vô ý biết chuyện đó, y lại không phải tìm ta, ta tại sao lại phải đa sự?”.

“Còn hôm nay?”.

“Hôm nay ta đã biết y tính không phải chỉ đối phó một mình Cao Hoan, mục đích là thập tam sát thủ, ta cũng là một trong thập tam sát thủ!”.

“Vậy ...”.

“Đó gọi là chuyện không liên quan tới mình, mình không lao tâm. Đó gọi là làm người mà không lo cho mình, trời tru đất diệt!”.

“...”. Phóng Thiên Long còn có gì để nói nữa chứ?

“Cho dù ta lúc đó có xen tay vào cũng vô dụng!”.

“Ta không tin y lợi hại như vậy!”. Thanh âm của Phong Lâm.

“Người bằng vào ám khí mà nổi tiếng, người tự so mình với Thần Thủ Vu Khiêm thì thế nào?”.

“Thanh danh của ta không vang vọng bằng y!”.

“Danh vọng thường đi đôi với thực tế, bản lãnh ám khí của người sợ rằng cũng như vậy!”.

“Hừ!”. Phong Lâm hừ lạnh, hừ rất lớn tiếng.

“Hai tháng trước có người nhìn thấy Thần Thủ Vu Khiêm, Lôi Tiên Thôi Quần, Thần Thương Thập Tam Lang, Biền Phủ Khai Sơn Mã lão lục một đám bảy người trong đêm xâm nhập Thẩm gia ở Giang Ninh, kết quả một người cũng không thấy đi ra!”.

Phong Lâm lại hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ nhẹ đi nhiều.

“Hai không được, ba có được không?”. Lần này xen lời là Ôn Bát gia.

“Ta nghĩ có năm phần cơ hội có thể thắng!”.

“Còn bốn người?”.

“Bảy phần!”.

“Chín người thì sao?”.

“Tất thắng!”.

“Vậy không phải quá đơn giản sao!”. Ôn Bát gia quạt quạt thiết phiến:

“Bọn ta chín người kề vai liên thủ, còn sợ gì y không chết!”.

“Y nhất định không chết!”.

“Người không phải mới nói chín người tất thắng sao?”.

“Ta nói chín người cùng tề tâm hợp lực, chín người bọn ta ai dám đảm bảo có thể tề tâm hợp lực, người?”.

“Ta ...”. Ôn Bát gia ngưng quạt:

“Cái đó khó nói ...”.

“Bọn ta chín người, nếu không thể tề tâm hợp lực, nếu toàn bộ chỉ lo cho riêng mình, nếu đòi nhẹ bỏ nặng, sợ rằng không những không thể chắc thắng, giữ được mạng cũng là may lắm rồi!”.

“Thật vậy!”. Thường Tam Phong gật đầu:

“Không thể tề tâm hợp lực, người có nhiều cũng chỉ có loạn mà thôi, càng giúp cho Thảm Thắng Y thừa cơ!”.

“Cho dù tề tâm hợp lực thì sao? Tất thắng thì sao?”. Lại có một thanh âm lạ lớn tiếng:

“Sau trận chiến, ai dám bảo đảm chín người bọn ta toàn bộ đều có thể bảo toàn mạng sống?”.

“Khai Sơn nói cũng có lý, Thảm Thắng Y mặt lộ cùng đường, nhất định sẽ tận hết dư lực, uy lực phản kích nhất định làm cho trời đất phải kinh hoàng, quỷ thần phải khóc lóc, y tuy chết chắc, chín người bọn ta có thể giữ được tính mạng cho năm người đã là vạn hạnh lắm rồi!”. Đó cũng là một thanh âm lạ:

“Trong bốn người xui xẻo, nói không chừng có Tào Kim Hổ ta một phần, Ôn Bát gia, người cũng chưa biết được có phần không đó!”.

“Gan ta nhỏ, người đừng hù ta!”. Ôn Bát gia lại quạt quạt.

Tào Kim Hổ cười lớn:

“Có ai chịu chết chứ!”.

Không ai đáp lời!

Biên Bức cười khặc khặc hai tiếng, tựa hồ muốn nói gì, nhưng còn chưa mở miệng, thanh âm của Ôn Bát gia lại đã cướp lời:

“Ta thấy hay là trốn tránh y đi!”.

“Trốn y? Làm sao trốn?”. Thanh y nhân liền cười lạnh một tràng:

“Trong bóng tối bọn ta là chức nghiệp sát thủ, ngoài mặt bọn ta có thể đều là vang bóng một thời, hào hùng một phương, danh dự, địa

vị, kim tiền, điền sản ... muốn gì có đó, nói thì nghe hay lắm, những thứ đó đều là vật ngoại thân, thử hỏi chín người bọn ta có ai có thể buông bỏ hết!”.

“Buông bỏ được ta hà tất phải cực nhọc đi làm chức nghiệp sát thủ?”. Phóng Thiên Long uể oải lên tiếng.

“Ta mới mua được vài khu đất rẻ mạt, bỏ hết, không khỏi quá tội nghiệp cho mình đó!”. Tào Kim Hổ điềm đạm tiếp một câu.

“Trong số chín người, người mua nhiều đất đai nhất vẫn là ta, bọn người đều buông không được, ta không ngờ lại buông được, không phải rất buồn cười sao?”. Ôn Bát gia cuối cùng đã nói ra lời trong lòng:

“Ta ngoài miệng nói là trốn tránh y, trong lòng cả một chút ý tứ trốn tránh cũng không có”.

“Trốn thì trốn đến khi nào? Trốn thì trốn đi đâu? Y đã quyết tâm muốn đến, sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến!”. Thanh y nhân giọng nói lạnh buốt:

“Chỉ có giết y mới là kế sách vạn toàn! Chỉ có giết y mới vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn!”.

“Vậy lẽ nào người đã có biện pháp gì?”.

“Biện pháp đương nhiên có!”.

“Thỉnh giáo!”.

“Rất đơn giản, khiêu chiến một ngày, chọn một địa điểm, chín người bọn ta cùng y quyết một trận tử chiến!”.

“Đó mà là biện pháp gì, hồi nãy người không phải có nói bọn ta chín người không thể đồng tâm hợp lực sao?”.

“Lẽ nào ta có nói qua lần này bọn ta chín người phải đồng tâm hợp lực?”.

“Ý của người muốn nói bọn ta chín người lần này tuy cùng tụ lại, lại không phải kẻ vai nhất tề xông lên, mà là từng người từng người đến?”.

“Chính là ý đó!”.

“Ai lên trước, người?”.

“Nói không chừng là ta, cũng có thể là người!”.

“Nói vậy là sao?”.

Thanh y nhân hắng giọng, thông cổ họng, chợt hỏi:

“Các người có biết Tây Hồ không?”.

“Cả Tây Hồ cũng không biết thì làm sao mà đi lại giang hồ?”. Thường Tam Phong cười lạnh nói tiếp:

“Ta không nhiều gì, chỉ đi qua ba lần rồi”.

“Còn Tây Khê phụ cận Tây Hồ?”.

“Cũng đã qua một lần”.

“Thu Tuyết Am?”.

“Phía đông Tây Khê”.

“Thu Tuyết Am bốn bề là nước, chia ra bố trí mười mấy cồn cát!”.

“Ta không có lưu ý”.

“Giữa các cồn cát chỉ có đi thủy lộ, chín người bọn ta mỗi người chiếm một cồn cát!”.

“Để làm gì?”.

“Ngày khiêu chiến bọn ta ước chiến Thẩm Thắng Y trên cồn cát, Thẩm Thắng Y đi thuyền đến, không có ai biết y sẽ đậu ở cồn cát nào!”.

“Trên mỗi một cồn cát chỉ có một người, Thẩm Thắng Y vừa đến, người đó phải liều mạng, Thẩm Thắng Y không chết, người đó chết chắc!”.

“Đó đơn giản là mưu sát!”. Ôn Bát gia la lên:

“Đó đâu khác gì đánh cá sinh mạng, ta chỉ bằng cứ an nhiên ngồi trong nhà đợi y, người đầu tiên cũng vị tất là tìm đến ta!”.

“Nhưng cuối cùng y vẫn sẽ tìm đến, chỉ cần y tìm đến, người chỉ có chết!”.

“Vị tất!”.

“Vị tất?”. Thanh y nhân cười lạnh:

“Y nếu là đi đánh từng người một, trước khi tìm đến nhà người, cho dù y thụ thương, đến khi tìm người, thương thế của y tất nhiên đã truyền giảm, người và kiếm tất nhiên lại ở trạng thái đăng phong!”.

Ôn Bát gia trầm mặc!

“Y nếu cả người lẫn kiếm đều ở trạng thái đăng phong, chín người bọn ta ai có thể nắm chắc phần thắng?”.

Không ai hồi đáp.

“Ai?”. Thanh y nhân hỏi nữa!

Tiếng cười khùng bố của Biên Bức bỗng vang lên:

“Ta vốn không tin có người lợi hại như vậy, nhưng trước tiên là Liễu Triển Cầm, rồi Cao Hoan, Bất Liễu, Trương Phụng, cả ta cũng không dám tự phụ tất thắng được!”.

“Còn Ôn Bát gia người?”.

“Người đừng có ghim ta có được không?”. Ôn Bát gia thở dài:

“Người biết rõ thiết phiến của ta đâu có bằng song trảo của Biên Bức”.

“Trên cồn cát có thể khác!”. Thanh y nhân quay lại đề tài:

“Thẩm Thắng Y trước sau liên chiến chín người, y một khi thụ thương, người sau sẽ có thêm một phần cơ hội thủ thắng!”.

“Có lý!”.

“Thẩm Thắng Y cũng là người, là người có máu có thịt, không phải đúc bằng sắt, đánh đi đánh lại, bị thương đi bị thương lại, nếu không có thời gian điều dưỡng, người không giết y, tự y cũng phải ngã!”.

“Đúng!”.

“Trừ phi bọn ta chín người cả bản lãnh đã thương y cũng không có!”.

“Nếu quả là như vậy, chín người bọn ta cứ cầm đao cắt lên cổ mình cho xong!”.

“Là Thẩm Thắng Y phải bị thương! Phải chết”. Thanh âm của thanh y nhân cất cao:

“Y giết được người đầu tiên, giết được người thứ hai, vị tất giết được người thứ ba, người đầu tiên tuy chết, người thứ nhì tuy chết, người thứ ba vị tất sẽ chết!”.

“Người thứ nhất gặp xui, người thứ nhì gặp xui, người thứ ba trở đi may mắn, nói tuy nói là mệnh trời, đối với người đầu tiên và người thứ nhì mà nói, không tránh khỏi ...

khục khục”. Tào Kim Hổ ho húng hắng:

“Không tránh khỏi quá không công bình!”.

“Quả thật không công bình!”. Thanh y nhận lập tức tiếp lời:

Cho nên kế hoạch của ta còn có một điều kiện kèm theo!”.

“Xin nói!”.

“Chín người bọn ta, mỗi người bỏ ra một ngàn một trăm mười một lượng vàng, tổng cộng một vạn lượng, thưởng cho người người giết chết Thẩm Thắng Y!”.

Trong bóng tối lại một màn tĩnh lặng.

“Ngàn lượng vàng tuy không phải là một con số nhỏ, ta vẫn có thể bỏ ra, vấn đề là ...”. Ôn Bát gia trầm ngâm:

“Cái đầu của Thẩm Thắng Y tên tiểu tử đó có đáng giá tiền đó không?”.

“Đáng!”. Tào Kim Hổ cười:

“Thêm một vạn lượng vàng đó, chín người bọn ta tất sẽ phần chán hơn nhiều, vô luận là ai là người đầu tiên đụng phải Thẩm Thắng Y, đều tất nhiên sẽ kiệt tận toàn lực, nói không chừng trận đầu tiên Thẩm Thắng Y sẽ chôn thân trên cồn cát, chỉ không tới một ngàn hai trăm lượng vàng có thể mua được an toàn sinh mạng cho mình, mình lẽ nào nói không đáng giá?”.

“Một sát thủ vạn lượng vàng, cũng là một thứ vinh diệu!”.

“Có danh có lợi, vậy mới có ý nghĩa!”.

“Trên nguyên tắc các người đều đã đồng ý?”. Thanh y nhân hỏi lại. Không ai nói gì.

Không nói là mặc nhận. Không nói là đồng ý!

Nói là biểu thị có dị nghị.

Biên Bức có dị nghị.

“Ta không đồng ý!”. Biên Bức liền hắng giọng:

“Tiếc là ta thật không thể bỏ ra ngàn lượng vàng, người ta giết tuy không ít, chỉ tiếc ta luôn luôn giết người không phải vì kiếm tiền, ta giết người chỉ bắt quá vì thích mùi vị của máu tươi!”.

“Mùi vị của máu tươi!”. Nói một lần nữa, Biên Bức khẳng khái phá lên cười!

Tiếng cười khủng bố làm sao!

Không khí quanh quần nhất thời đều tựa như đông kết!

“Chỉ cần người đừng cười nữa, phần của người coi như để ta lo!”.

Thanh y nhân thở dài.

Ôn Bát gia liền hỏi theo:

“Một vạn lượng đó xử trí làm sao?”.

“Lấy hết ngân phiếu bỏ trong một cái hộp!”.

“Cái hộp đó xử trí làm sao?”.

“Đem nó đặt trong Thu Tuyết Am giữa những cồn cát bao quanh thì sao?”.

“An toàn không?”.

“Có ta ở đó!”.

“Người ở Thu Tuyết Am?”.

“Phải!”.

“Vậy ...”.

“Thu Tuyết Am ở giữa cồn cát, Thảm Thắng Y chèo thuyền đến, vừa vào phạm vi cồn cát, Thu Tuyết Am đã lọt vào mắt lièn, không khó gì phát hiện ra ta trong am, không khó gì người đầu tiên bị tìm đến là ta!”.

“Người có nắm chắc tất thắng không?”.

“Ta không có!”.

“Vậy thì tại sao?”.

“Trông mong là người đầu tiên xuất chiến Thảm Thắng Y!”.

“Tiền người bỏ ra nhiều hơn người khác, liều mạng người cũng muốn liều mạng trước người khác, khả khả, ta thật đoán không ra trong hồ lô của người bán thuốc gì đó?”.

“Người hoài nghi?”.

“Ít nhiều!”.

“Người có bao giờ đang lúc đạt tới đỉnh điểm quyền lực bị người ta đánh bại chưa?”.

“Tựa hồ là chưa ...”.

“Người có tưởng tượng được tư vị bị người ta đánh bại đang lúc đạt tới đỉnh điểm quyền lực không?”.

“Ừm ...”.

“Người có biết lúc ta đang đạt tới đỉnh điểm quyền lực đã bại dưới kiếm của Thẩm Thắng Y không?”. Giọng nói của thanh y nhân từ từ khích động lên.

“...”. Ôn Bát gia cả một tiếng cũng không nói ra.

Chuyện đó cơ hồ ai cũng biết rõ, thanh y nhân đề khởi lại, gã làm sao mà không biết lý.

“Ta ôm hận năm năm, đợi đến ngày nay!”. Giọng nói của thanh y nhân càng khích động:

“Hôm nay năm năm sau, võ công của y tuy càng cao thâm khôn lường, năm năm nay ta cũng không phải tay trắng, hướng hồ chính như Phóng Thiên Long đã nói, thêm sự khích lệ của một vạn lượng vàng, bản lĩnh của một người tất nhiên sẽ lợi hại hơn nhiều!”.

“Lẽ nào người có quyết tâm như vậy, bọn ta nếu cả chuyện này cũng không giúp tay, không thành toàn, đâu còn là bằng hữu nữa!”. Khẩu khí của Ôn Bát gia lần này lại đổi chiều, không ngờ còn hỏi thêm một câu giùm thanh y nhân:

“Còn Phóng Thiên Long?”.

“Người thứ nhì Thẩm Thắng Y tìm đến là ta thì càng tốt!”. Phóng Thiên Long không ngờ cũng không phản đối, nhưng nghe khẩu khí của gã, thanh y nhân chùng như sẽ chết chắc.

“Sự tình quyết định như vậy?”.

“Còn một chuyện!”.

“Chuyện gì!”.

“Ngày hẹn chưa định!”.

“Mùng bảy tháng bảy dễ nhớ, mùng bảy tháng bảy sao hả?”.

“Đó là một ngày tràn ngập ý thơ, ôi!”.

“Ôn Bát gia biến thành thi nhân từ hồi nào vậy?”.

“Mới đây ...”.

“Bọn ta cứ ước chiến Thẩm Thắng Y sáng sớm hôm đó, đêm đó để Ôn Bát gia làm thơ cũng được”.

Ôn Bát gia cười lớn:

“Nếu còn sống được đến đêm hôm đó, ta không đơn thuần chỉ làm thơ, còn phải chèo thuyền đến Tây Hồ Lâu tổ chức tiệc rượu, đàn trống tưng bừng, ăn mừng sáng khoái một phen!”.

“Ta nếu còn mạng, nhất định sẽ cụng một chén!”. Ân Khai Sơn cũng cười lớn nói theo.

“Xin mời, xin mời!”. Ôn Bát gia cười càng lớn tiếng.

Biên Bức liền cắt ngang tiếng cười của hai người:
“Các người dự định lúc nào thông tri cho Thẩm Thắng Y?”.
“Thời gian còn nhiều, sớm một chút muộn một chút cũng không sao”.
“Còn bây giờ?”.
Trong bóng tối chợt tĩnh lặng trở lại, tám người hiển nhiên đều vì câu hỏi của Biên Bức làm ngưng ngẩn nhất thời.
“Ta ở đây có thiết kế ống tre truyền âm, người đến chỉ cần vừa tiến vào vườn, ta ở đây liền có thể nghe thấy”. Biên Bức nói tiếp:
“Trong vườn có người!”.
“Bọn ta sao không nghe thấy?”. Ôn Bát gia là người đầu tiên tiếp lời, giọng nói tràn đầy nghi hoặc.
“Tai các người đâu có linh mẫn bằng tai ta!”. Biên Bức cười:
“Các người này giờ cũng thật cao hứng quá dữ mà!”.
Lại tĩnh lặng.
Trong tĩnh lặng quả nhiên thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ.
“Lẽ nào là Trương Phụng?”. Có người hỏi.
“Bước chân của Trương Phụng không phải như vậy, cũng không nhẹ nhàng như vậy!”. Biên Bức cả bước chân nặng nhẹ của người ta cũng phân biệt được.
“Có lẽ là Bất Liễu ...”.
“Tuyệt không phải!”. Biên Bức hỏi đáp chém đinh chặt sắt.
“Nếu không thì người đến là ai?”.
“Còn có một người”.
“Thẩm Thắng Y?”.
Biên Bức chỉ cười.
“Tiểu tử khốn!”. Giọng nói của Ôn Bát gia tựa hồ bắt đầu run run.
“Tiểu tử đó đến thật đúng lúc!”. Biên Bức vẫn đang cười:
“Dù sao thì ta cũng không bỏ tiền ra được. Ước hẹn Tây Khê thiếu một phần của ta cũng không sao!”.
“...”
“Đã tìm đến đây, ta sao không tận tình chủ nhà một chuyến, coi như là hoan nghênh y ở đây?”.
“Người ...”.
“Ta cũng nhân cơ hội này thông tri một tiếng cho các người!”.
“Người nếu không kịp thông tri ...”.
“Còn có ta!”. Thanh âm của Bộ Yên Phi:
“Ta cũng đã sớm muốn gặp con người này một phen”.
“Bộ Yên Phi khinh công luôn luôn là độc bộ vô lâm, cho dù thông tri cho tiểu tử kia một tiếng rồi mới đi, tin rằng vẫn còn kịp!”. Thanh y

nhân bổ sung một câu:

“Vây Bộ Yên Phi ở bên ngoài đợi là được rồi!”.

Biên Bức tịnh không phản đối.

Phong Lâm một bên chột cười lạnh.

“Người lại cười gì đó?”.

“Bọn ta đi vào từ vườn, cửa căn nhà này hướng ra vườn, Thẩm Thắng Y đã ở trong vườn, bọn ta từ đây đi ra tất sẽ đụng phải y, không lẽ y chỉ liếc mắt rồi để bọn ta bỏ đi như vậy ...”.

“Ta có nói là bọn người cứ theo đường cũ mà ra không?”.

“Vây ...”.

“Ở đây còn có một cửa ngầm, thông ra sau nhà!”.

“ ...”. Phong Lâm chỉ còn nước ngậm miệng.

“Biên Bức!”. Ôn Bát gia chột hỏi:

“Người có mấy phần nắm chắc?”.

“Bên ngoài ta không biết, trong đây lại nhất nhất”. Biên Bức trầm giọng:

“Ta nói mười phần nắm chắc người có tin không?”.

Ôn Bát gia không đáp.

Dưới tình hình này, gã cũng biết tốt hơn hết là giữ im lặng.

“Ta vốn không mấy tin tiểu tử đó lợi hại gì, huống hồ đây là vương quốc của ta!”.

Biên Bức lại cười lên:

“Ở vương quốc của mình cũng không nắm chắc đối phó một người, vậy thì còn nói gì nữa!”.

Không ai nói gì.

“Hiện tại ta nói nhiều cũng như không, cảnh sắc Tây Khê nghe nói không tệ, các người cho dù không có chuyện, đến đó du ngoạn một chuyến cũng được, ngày mừng bảy tháng bảy, nếu Thẩm Thắng Y không đến, ta tất sẽ đến, các người chuẩn bị giao cho ta một vạn lượng vàng luôn!”.

“Còn nếu người không đến?”.

“Thẩm Thắng Y tất sẽ đến!”. Biên Bức cười càng vang vọng:

“Có nghe không, tiểu tử đó đã đến trước lớp cửa thứ nhất rồi!”.

Tiếng nói vừa hạ xuống, “bình”, một tiếng động kinh hoàng truyền vào!

“Không ngờ lại dám phá cửa xông vào như vậy!”. Tiếng cười của Biên Bức tắt lịm:

“Tiểu tử đó cao đảm ngất trời!”.

“Cửa ngầm ở đâu?”. Ôn Bát gia vội kêu lên.

Đèn dầu trên bàn liền thấp sáng trở lại!

Đèn vừa thắp lên, trong bóng tối cảnh cách một tròng tiếng động kỳ dị!

Đèn vừa thắp lên, trong bóng tối xuất hiện một cái đầu người, chừng như là một cái sọ!

Một đầu người chỉ còn lơ thơ vài cọng tóc bạc, miệng nhọn, má hóp, mũi hõm, hốc mắt khô trũng, giống như hai lỗ hồng đen thui, trong hai lỗ hồng đen thui đó không ngờ lại loang loáng lân quang màu bích lục!

Thình lình nhìn thấy một cái đầu người như vậy, người gan dạ nhất sợ rằng cũng không tránh khỏi thất kinh.

“Biên Bức tiên sinh!”. Bộ Yên Phi không khỏi thất thanh la lên!

Biên Bức tiên sinh cười khằng khặc, hữu thủ như vuốt chim cầm đèn dầu trên bàn quăng ra sau lưng, thân người cao gầy như cương thi liền xung thiên bay lên!

“Cửa ở bên đó!”. Thanh âm của Biên Bức đã tới trên xà nhà!

Ôn Bát gia nghe tiếng rướn người, rượt theo sau đèn dầu!

Người của gã tuy mập mạp, thật hình cũng nhanh vô cùng tận, không ngờ gã đã đuổi kịp trần đèn dầu đó, thiết phiến trong tay gã xòe ra, không ngờ đã dùng mặt quạt đón lấy trần đèn dầu!

Dưới ánh đèn yểu ớt chiếu rọi, quả nhiên nhìn thấy trên bức tường sau lưng đã xuất hiện một cửa ngòm.

Cửa ngòm mở ra, Ôn Bát gia lách mình chạy vào!

“Bình”, tiếng chấn động thứ hai tức thì truyền vào!

Lớp cửa thứ hai đã bị phá!

Thường Tam Phong nào dám chạm chân, như mũi tên phóng theo, vội vàng theo sau obg!

Sau đó là Phong Lâm, Tào Kim Hồ, Ân Khai Sơn ...

Tối đen, tối đen giống như màu sơn đen!

Cửa ngòm đang cảnh cách đóng lại.

“Bình”! Tiếng động kinh hồn thứ ba!

Trong bóng tối một luồng cuồng phong xộc vào!

“Bình”! Lại một tiếng nữa, lần này nhẹ hơn nhiều!

Tiếng cười, tiếng nói của Biên Bức lập tức bộc phát!

“Người hà tất phải vội vã như vậy, người cẩn thận một chút, sao lại đụng vào cái ghế kia vậy?”.

“May là đầu của ta cứng hơn cái ghế của người rất nhiều!”. Người phá cửa xông vào cười thốt.

Dưới hoàn cảnh này còn có thể nói như vậy, trừ Thẩm Thắng Y ra còn có ai chứ?

Biên Bức không khỏi thở dài một hơi:

“Tiểu tử ngươi quả nhiên là gan dạ ngút trời!”.

“Quá khen quá khen!”.

“Lọt vào nơi như vậy, lẽ nào ngươi không sợ chút nào?”.

“Trước khi lọt vào thì có chút ít, sau khi vào lại hoàn toàn không còn nữa!”.

“Có chuyện đó sao?”.

“Không có cũng phải có, kết quả của sợ sệt thông thường là tử vong, cái đó ta hiểu!”.

“Ngươi lẽ nào còn muốn sống sót rời khỏi nơi đây?”.

“Ta vốn không tính đến đây để chết!”.

“Chỉ tiếc ngươi hiện tại có muốn rời khỏi đây cũng không được. Ngươi đã phá ba cánh cửa của ta, lại đụng hư cái ghế của ta, món nợ này, ta ít nhất cũng phải thanh toán cho xong với ngươi!”.

“Chính là ta căn bản không có ý muốn bỏ đi, món nợ này ngươi cứ từ từ tính, nhưng trả xong, ta vẫn phải đi!”.

“Ngươi tựa hồ hoàn toàn không để ta vào mắt!”.

“Đó không thể trách ta, địa phương của ngươi thật quá đen tối, ta muốn để ngươi vào mắt cũng không được!”.

“Hay cho Thẩm Thắng Y, giỏi cho cái miệng sắc bén!”. Biên Bức không giận mà cười.

Lần này tiếng cười càng âm trầm, càng khủng bố!

Thẩm Thắng Y thở than:

“Cười khó nghe như vậy, có thể không cười được không?”.

“Không thể!”.

“Vậy thì đôi tai của ta chỉ còn nước chịu đựng thôi!”.

“Ngươi có thể không nghe!”.

“Làm sao?”.

“Để ta bóp nát đầu ngươi!”.

“Ngươi cũng có thể không cười!”.

“Làm sao?”.

“Để ta bẻ đầu ngươi!”.

“Ta thật cảm thấy lạ!”.

Giọng nói của Biên Bức bắt đầu có chút bức bối.

“Lạ cái gì?”.

“Ngươi thật không biết ta là ai sao?”.

“Ngươi lẽ nào không phải là Biên Bức tiên sinh?”.

“Ồ? Thì ra ngươi biết!”.

“Biết thì sao?”.

“Ngươi dám nói chuyện như vậy trước mặt ta?”.

Thẩm Thắng Y cười lớn!

“Người không sợ Biên Bức ta chút nào?”.
 “Sợ thì ta sao lại đến?”. Thẩm Thắng Y bỗng hỏi ngược:
 “Còn người khác đâu?”.
 “Đều đã đi rồi!”.
 “Đáng tiếc!”.
 “Người không cần phải tiếc, người có biết Tây Hồ không?”.
 “Đã đi ngang qua mấy lần!”.
 “Còn Tây Khê gần Tây Hồ?”.
 “Cũng có chút ấn tượng!”.
 “Thu Tuyết Am?”.
 “Nghe danh!”.
 “Sáng sớm mừng bảy tháng bảy, tám người bọn họ sẽ ở cồn cát gần Thu Tuyết Am ở Tây Khê đợi người!”.
 “Còn người?”.
 “Ta không phải đang ở đây sao?”.
 “Người không đi?”.
 “Ta đi thì người không thể đi!”.
 “Cũng tức là người không thể đi thì ta mới đi được?”.
 “Chính là ý đó!”.
 “Người có di ngôn gì không?”.
 “Nếu người không chết, hãy để ta chết trong căn nhà này, trong bóng tối! Còn người?”.
 “Ta? Sau khi ta chết, người cho dù có đem xương ta cho chó gặm cũng không sao!”.
 “A!”. Biên Bức chợt thở dài một hơi:
 “Không lạ gì bọn Cao Hoan trước sau đều chết dưới kiếm của người, không trách gì người hoàn toàn không sợ Biên Bức ta, không trách gì người dám khiêu chiến thập tam sát thủ, thì ra người ban đầu đã chuẩn bị liều mạng, từ lúc ban đầu đã ôm lòng liều chết, ban đầu đã đem sinh mệnh đánh bạc, một người dám đặt sinh mệnh của mình trên bàn bạc, còn có gì không dám làm nữa? Một người đã ôm lòng liều chết, còn có gì sợ sệt nữa? Một người chuẩn bị liều mạng, còn có lực lượng nào có thể ngăn cản chứ?”.
 “Theo người nói trận chiến này ta không phải sẽ tất thắng sao?”.
 “Vốn là vậy, chỉ tiếc lần này người đụng phải ta!”.
 “Người thì sao?”.
 “Ta năm nay đã bảy chục, hai mắt ta đã mù, ta lại mê võ công một cách điên cuồng!”.
 “Vậy thì có quan hệ gì?”.
 “Nhân sinh thất thập cổ lai hy, có chết ta cũng không hối tiếc, mất

không thể thấy, ngày này qua ngày nọ chỉ có sống trong bóng tối, lối sống này ta đã sớm mệt mỏi quá rồi, người thật là cao thủ khó gặp, đã mê võ công như cuồng điên, ta làm sao không tận lực quyết chiến cùng người cho được?”.

“Ồ?”.

“Ta sống cũng không có gì vui, chết cũng không nuôi tiếc!”.

“Ta sống cũng có gì là vui? Chết cũng có gì là nuôi tiếc?”.

“Được!”.

Theo tiếng “được” của Biên Bức, trong bóng tối vang vọng tiếng kim loại leng keng!

Đồng thời “soẹt” một tiếng, cũng tựa như có lưỡi kiếm thoát khỏi vỏ!

“Đôi quỷ trảo của ta đặc biệt đúc từ sắt vùng Bắc Hải, trảo bảy tắc bảy, cán hai thước hai, nặng sáu cân sáu!”.

“Kiếm của ta tôi luyện từ sắt nguyên chất, cán tám tắc tám, lưỡi ba thước ba, nặng năm cân năm!”.

“Hảo kiếm!”.

“Hảo trảo!”.

“Kiếm ở đâu?”.

“Trảo ở đâu?”.

“Trảo đang trên đầu người!”.

Tiếng gió vùn vụt lướt qua, tiếng binh khí phá không nhất tề bộc phát! Tiếng kim thiết giao kích vang lên, va chạm nổ tung một vùng hỏa tinh!

Trong hỏa tinh thấp thoáng nhìn thấy tay Biên Bức đang huy song trảo, lăng không bay múa, Thẩm Thắng Y kiếm giấu sau cùi chỏ, sắc mặt ngưng trọng!

Hỏa tinh tắt ngấm!

Biên Bức cười giữa không trung:

“Quả nhiên hảo thân thủ!”.

“Vốn là hảo thân thủ!”.

“Tiếp thêm một trảo của ta!”.

Tiếng phá không lại vang lên!

Hỏa tinh lại bắn ra!

Một chùm hỏa tinh mới vừa tắt, chùm hỏa tinh thứ nhì lại đã nổ ra, tiếp liền chùm thứ ba, thứ tư ...

Hỏa tin bay đến chỗ nào, tiếng cười âm trầm khủng bố của Biên Bức cũng bay đến chỗ đó!

Thẩm Thắng Y trái lại không phát ra tiếng nào!

Biên Bức hiển nhiên đã chiến hết tiên cơ!

Biên Bức nên chiếm hết tiên cơ, Biên Bức vốn đã chiếm hết ưu thế!

Thẩm Thắng Y tịnh không phải chưa từng giao thủ với người ta trong bóng tối, nhưng trong kinh nghiệm của chàng, tuy tối tăm, trong bóng tối vẫn có ánh sáng!

Ánh đèn, ánh lửa, ánh sao, ánh trăng!

Cái ở đây có lại chỉ là hắc ám!

Ở đây đơn giản giống như địa ngục trần gian!

Còn Biên Bức?

Biên Bức quanh năm sống trong bóng tối!

Biên Bức lại đã quá quen thuộc với chỗ này, quá quen thuộc với hoàn cảnh ở đây!

Biên Bức vốn là chủ nhân của nơi đây!

Bóng tối là vương quốc của người mù!

Nơi đây vốn là vương quốc của Biên Bức!

Tiếng xé vải chột vang lên!

Tiếng cười của Biên Bức càng âm trầm, càng khủng bố!

“Mùi máu, ta ngửi thấy mùi máu!”.

“Là ngực ta đang chảy máu”.

“Đó là trảo thứ mười bảy của ta, trảo thứ mười bảy cuối cùng đã đã thương người!”.

“Đáng tiếc rạch vào da thịt còn chưa tới nửa phân!”. Giọng nói của Thẩm Thắng Y càng trầm tĩnh dị thường.

Chàng nếu không trầm tĩnh, chỉ có mau mắn tiếp cận tử vong!

Chàng đương nhiên tỉnh táo!

Chàng làm sao có thể không trầm tĩnh cho được?

“Một trảo đó tuy không đến, một trảo nữa có thể đến!”. Giữa tiếng cười lớn của Biên Bức lại lùng bùng tiếng xé gió.

Song trảo của Biên Bức lại đã huy xuất!

Hỏa tinh nhoáng lên rồi tắt ngóm, nhoáng lên rồi tắt ngóm, nhoáng lên rồi tắt ngóm!

Lại một tiếng xé vải!

Thẩm Thắng Y “hừ” nhẹ!

Biên Bức cười lớn:

“Một trảo đó thì sao?”.

“Giỏi!”.

“Bị thương ở đâu?”.

“Vai phải!”.

“Sâu bao nhiêu?”.

“Nửa phân!”.

“Ta đâu có nói sai!”. Biên Bức cười càng đắc ý, càng bén nhọn!

Tiếng cười của Biên Bức vừa đắc ý, vừa bén nhọn, nhất định càng

âm trầm, càng khủng bố!

Thẩm Thắng Y thở dài:

“Người có biết người cười khó nghe tới chừng nào không?”.

“Ồ? Ta luôn luôn nghĩ mình cười rất dễ nghe đó chứ!”.

“Người chỉ biết cười thôi sao?”.

“Cười tựa hồ không có gì là không tốt”.

“Người có biết ca không?”.

“Không biết!”.

“Vậy không còn cách rồi!”. Thẩm Thắng Y lại thở dài:

“Người nếu biết ca, cho dù ca khó nghe một chút, tai ta còn đỡ khó chịu hơn bây giờ!”.

Biên Bức không nhịn được cười, lại cười lớn!

oo Biên Bức chỉ biết cười, Biên Bức tịnh không biết ca, nơi đây tuy cũng là nơi của Biên Bức, tiếng ca lại tuyệt không thể là tiếng ca của Biên Bức.

Đó vốn là tiếng ca của một cô gái.

Tiếng ca đó cũng tịnh không phải trong bóng tối.

Tiếng ca đó dưới bầu trời gió lạnh mây ngưng, trên một cành cây bạch dương sương mù bao bọc trong khu vườn nhỏ cỏ dại cao tới đầu gối.

Tiếng ca rất mỹ miều, rất động lòng người, cô gái cất tiếng ca càng mỹ miều, càng động lòng người.

Lời ca lại thể lương, bài cô gái ca vốn là một tương tự khúc.

Tương tự bốn tự song, vị tất song tự tưởng, Lương hạ lý nan bình, dữ tương tự nhân hồn vô đương.

Tha tình hữu tận đầu, ngã ý nan đầu phóng, Độc tự khiên tự, giá đơn tự ứng phi hoảng, Đơn tương tự lánh thị nhất cá tương tự dạng ...

(Tạm dịch:

Tương tự vốn từ cả hai, vị tất là hai tự tưởng, Hai bên khó bằng, cùng chữ Tương chẳng xứng.

Tình chàng có lúc hết, ý ta khó buông nói, Một chữ dất Tự, chữ Đơn ứng theo không lời mờ, Đơn với Tự là một dạng khác tương tự ...).

Đó còn coi là tương tự được nữa không? Đó rõ ràng là đơn tự.

Tương tự đã khổ, đơn tự càng khổ hơn.

Tương tự tuy khổ, ít ra còn có một người tương tự tương niệm bên này bên nọ, còn đơn tự?

Đơn tự bệnh chết, cũng chỉ có tự mình biết, cũng chỉ có một mình mình khổ.

Mỗi một người đều có tự do lựa chọn đối tượng trong tâm tưởng của mình. Mỗi một người đều có tự do yêu người mình thích, đơn tương

tư thật không thể coi là một thứ tội lỗi. Nhưng chỉ là tư niệm mà không dám biểu lộ, chỉ là biết đem tình cảm chôn giấu trong lòng, đó là tội không thể tha thứ.

Mình nếu không nói, người ta làm sao có thể biết được?

Mình nếu không thể cởi mở chân thành, làm sao có thể yêu cầu người ta hiểu thấu?

Nói ra nhất định không khó chịu bằng để trong lòng, nói không chừng vì vậy mà đơn tư có thể biến thành tương tư.

Ít ra cũng có thể có một phúc đáp.

Một người lễ nào cả một chút dũng khí cũng không có?

Cô gái xướng ca kia có can đảm leo lên một cây cao như vậy, tựa hồ tình không phải là người một chút dũng khí cũng không có.

Lời ca nhỏ nhỏ trong miệng nàng, mục quang lại thủy chung chưa từng rời khỏi cánh cửa căn quái phòng của Biên Bức.

Lời ca tuy thể lượng, trên mặt nàng lại cả một chút ý vị thể lượng cũng không có.

Lễ nào trong tâm tưởng của nàng, người nàng tư niệm giờ phút này vẫn không trọng yếu bằng Thẩm Thắng Y?

Nàng đang đợi Thẩm Thắng Y đi ra.

Nàng đương nhiên là Bộ Yên Phi!

Trừ Bộ Yên Phi ra, còn có cô gái nào có thể xướng ca tương tư khúc mỹ miều như vậy, động lòng người như vậy?

oo Trong bóng tối chỉ có tiếng cười, tiếng cười của Biên Bức!

Tiếng cười âm trầm, khủng bố khôn tả!

Biên Bức cười như vậy, Thẩm Thắng Y tất lại đã gặp xui.

Tiếng cười giữa không trung.

Hai tay của Biên Bức vừa ngừng lại, miệng lại há ra.

“Người không ngờ có thể tiếp đỡ Sư Hồn Cửu Cửu Thiên Soa Thập Nhất Trảo của ta!”.

“Người không ngờ có thể đả thương ta bảy lần liên tục!”.

“Muốn một trảo lấy mạng người tựa hồ rất khó!”.

“Muốn tránh một trảo của người tựa hồ cũng không dễ!”.

Thẩm Thắng Y ứng đối cũng thông dong, một người còn có thể thông dong như vậy, cho dù gặp xui, tin rằng cũng không thể xui quá mức.

“Cẩn thận, trảo của ta lại đến nè!”. Giọng nói sà xuống, tiếng cười của Biên Bức lại bắt đầu phản dội trong bóng tối, lúc thì đông, lúc thì tây, phảng phất ở trước mặt, lại phảng phất ở đằng sau!

Thẩm Thắng Y lần này lại không lên tiếng.

Tiếng cười của Biên Bức cũng liền ngưng bật.

“Người nghĩ không lên tiếng, ta không biết người ở đâu?”.

Giọng nói của Biên Bức liền vang lên bên đông, nhưng nói tới chữ cuối cùng giọng nói tựa hồ ở bên tây.

Khinh công của Biên Bức vị tất cao minh hơn Thẩm Thắng Y, nhưng trong bóng tối như vậy còn có thể qua lại như thường như vậy, lại chỉ có một mình Biên Bức làm được.

Thẩm Thắng Y vẫn không lên tiếng.

Biên Bức lại cười lên:

“Người sao không cẩn thận áo mình vậy? Áo đựng lên cái ghế kia, người không phải đang đứng bên cạnh ghế sao, còn có thể ở đâu chứ?”.

Thẩm Thắng Y không hồi đáp.

“Người còn đang ở đó, ôi, người sao không phong bế cả hơi thở?”.

Biên Bức lỗ tai linh mãnh làm sao!

Trong bóng tối vẫn không nghe thấy thanh âm của Thẩm Thắng Y.

“Nín thở cũng vô dụng!”. Lại là Biên Bức đang nói:

“Trừ phi người không di động nữa, nếu không ta vẫn sẽ phát giác được!”.

“Ồ?”. Thẩm Thắng Y chung quy đã lên tiếng!

Tiếng phá không đồng thời vang động, “bình” một tiếng vật gì đó bị đựng nặng nề ngã xuống!

“Thanh âm vang quá, người cho dù thụ thương, khinh công cũng không thể liền biến thành vụng về vậy chứ? Âm tản mà không tụ, đó không phải là một cái ghế thì là cái gì?”.

Thẩm Thắng Y không đáp lời, trong bóng tối lại “bình” một tiếng!

“Lại là một cái ghế, may là ghế của ta không đáng giá!”.

Lại “bình” một tiếng!

“A, người sao cứ cực khổ đổ giận lên mấy cái ghế của ta vậy? Cho dù người thật có thể nhiều loạn thính giác của ta, cả cửa ở đâu, e rằng người cũng không biết rõ, người làm sao chạy thoát ra khỏi đây?”.

Biên Bức cũng không phải nói hoang, Thẩm Thắng Y tuy phá cửa mà vào, trận khổ chiến trong bóng đêm này, thật không có khả năng phân biệt ra phương vị, không biết rõ được cửa ở đâu.

Cả đào tẩu cũng không xong, Thẩm Thắng Y đương nhiên chết chắc!

Biên Bức làm sao mà không cười lớn cho được?

Thẩm Thắng Y không cười, cũng không lý gì tới lời nói của Biên Bức, đột nhiên quăng một hơi liên tiếp bảy tám cái ghế ra!

Bảy tám cái ghế cơ hồ toàn bộ đều văng vào tường, lực mạnh như vậy, đồ sắt e rằng cũng phải vỡ bể, huống hồ gì là đồ gỗ!

Thanh âm ghế bể nát trên tường đương nhiên là kinh hồn!

Nhất thời toàn gian phòng giống như một cái tháp sụp đổ!
“Ta ở đây tổng cộng chỉ có mười ba cái ghế, người đã quăng hết mười hai cái, cái cuối cùng lẽ nào cũng không chịu lưu lại cho ta?”.
Biên Bức không ngờ còn có thể cười được.
Nói xong câu đó, liền nghe tiếng ghế bể nát kinh thiên động địa, tiếng vọng quanh bốn bức tường liên miên!
Thẩm Thắng Y tựa hồ không nghe thấy, cái ghế cuối cùng cũng đã ném ra!
Tiếp đó là một tiếng động còn vang vọng hơn, còn kinh hồn hơn, rền rĩ chấn động màng nhĩ!
Không lẽ chàng cả cái bàn cũng đá đi?
Biên Bức cười lớn.
Tiếng cười bén nhọn đâm vào tai cũng chói rít rạch cắt như tiếng ghế vỡ!
Tiếng cười đặc ý làm sao!
Tiếng cười còn chưa dứt, đột nhiên hợp thành một tiếng cực kỳ quái dị lay chuyển toàn thất!
Một tiếng đó còn bén nhọn, còn xé tai, còn kinh hồn hơn!
Một tiếng đó từ giữa không trung rớt xuống!
“Bùng”, một tiếng động quái dị vang lên trên đất, “keng keng” đồng thời lại tựa như có hai binh khí rơi xuống đất!
Sau đó tiếng cười lớn đột nhiên vang lên!
Đó không ngờ là tiếng cười của Thẩm Thắng Y!
“Một chiêu phi kiếm của ta so với song trảo của người không phải còn khó tránh né hơn sao?”. Đó cũng là thanh âm của Thẩm Thắng Y.
Còn Biên Bức?
“Một chiêu phi kiếm lợi hại!”. Biên Bức đang rên rĩ, rên rĩ dưới đất!
“Một kiếm đó ra sao?”.
“Lấy mạng!”.
“Mục đích ta quăng ghế là để nhiễu loạn thính giác của người!”.
“Ta đã sớm biết!”. Giọng nói của Biên Bức dần dần yếu ớt đi.
“Nhiều loạn được thính giác của người, một kiếm của ta mới thoát khỏi tay phóng ra!”.
“Ta hiện tại cũng biết rồi!”. Giọng nói của Biên Bức càng yếu đi.
“Nhưng người nếu không nói không cười, một kiếm đó của ta vẫn không có cách nào xuất thủ, người không nói không cười, ta căn bản vô phương khẳng định được người đang ở đâu!”.
“Ồ?”.
“Trời sinh bọn ta hai cái tai, một cái miệng, là muốn bọn ta nghe

nhiều nói ít, đạo lý đó lẽ nào người cũng không minh bạch?”.
Biên Bức không nói gì, lão đã hoàn toàn im lặng.
Đạo lý đó hôm nay cho dù lão có minh bạch cũng đã quá trễ.
Người minh bạch đạo lý đó thử hỏi có mấy người?
oo Bộ Yên Phi tịnh không nói.
Bộ Yên Phi chỉ đang xướng ca.
Nói nên ít nói, ca không ngại gì ca nhiều.
Xướng ca thường không vô cớ sinh họa như nói chuyện.
Xướng ca cũng dễ nghe hơn là nói chuyện.
Chỉ tiếc người thật sự biết xướng ca tịnh không có nhiều, người có
cổ họng tốt càng ít.
Càng tiếc là người thật sự biết xướng ca lẫn có cổ họng tốt luôn luôn
rất ít mở miệng, người không biết xướng ca lẫn cổ họng không được
tốt lại sợ người ta không biết, có cơ hội là lại xướng ca không ngừng.
Bộ Yên Phi cũng rất ít khi mở miệng.
Rất nhiều lúc chỉ có một mình nàng mới xướng ca.
Khu vườn của Biên Bức đến lúc này tựa hồ chỉ còn có một mình
nàng.
Nàng tựa hồ một mực không ngưng nghỉ.
Tương tư khúc cũng vốn không chỉ có một.
Đơn tiều tụy, tự thê hoàng, Châm bả đơn tự nhân liên tương tư hỗn
giảng, Chỉ vì đa tình đã bắt quá tình nhân chương, Gia nhất tự tại
tương tư thượng, Thế tha tự tưởng vì tha mang, hựu tự các khiên
tràng!
(Tạm dịch:
Một mình tiều tụy, một mình thê lương, Sao đem chữ Đơn mà nối
liền với Tư như vậy, Chỉ vì đa tình không phá được ngăn trở tình
nhân, Thêm chữ Nhất bên trên tương tư, Nghĩ suy cho chàng bận bịu
vì chàng, lại tựa như gánh hết âu lo!).
Thêm chữ Nhất trên tương tư, không phải lại biến thành đơn tư sao?
Một mình tiều tụy, một mình thê lương, hay là muốn nghĩ suy cho
chàng, bận bịu cho chàng.
Đơn tư quả thật không ngon lành.
Tương tư khúc đó càng thê lương hơn, Bộ Yên Phi hát càng dễ nghe
hơn, càng hay hơn!
Bạch dương hoang thảo, khu vườn của Biên Bức vốn giống như
người của lão, âm trầm, khủng bố! Nhưng thêm vào tiếng ca của Bộ
Yên Phi, địa phương âm trầm khủng bố đó cũng chừng như đã biến
thành thiên đường của nhân gian.
Bộ Yên Phi đơn giản giống như tiên tử trong mây.

Thẩm Thắng Y còn chưa nhìn thấy Bộ Yên Phi, nhưng chỉ nghe được tiếng ca của Bộ Yên Phi, chàng đã say rồi.

Tiếng ca mới dừng lại, chàng đã vỗ tay.

“Nếu sớm biết bên ngoài có tiếng ca hay như vậy, ta cũng đã nghĩ cách mau mau chạy ra ngoài này!”.

Chàng vỗ tay rất lớn, nói cũng lớn tiếng, giống như sợ người ta không biết.

Bộ Yên Phi thật bị chàng làm giật mình, cơ hồ muốn từ trên cây té xuống.

“Tiểu cô nương, nàng đơn tư người nào vậy?”.

Miệng Thẩm Thắng Y thì ra cũng tịnh không thành thật gì. Bộ Yên Phi tới giờ mới nhìn rõ Thẩm Thắng Y đang đứng dựa bên cửa.

Thẩm Thắng Y không ngờ đang cười, cười giống như một tên trộm.

Trên mặt chàng có hai vết thương, trên mình còn có năm vết thương nữa, lẽ nào chàng còn cười được?

“Thẩm Thắng Y!”. Bộ Yên Phi lại không khỏi thoát miệng la lên một tiếng.

Thẩm Thắng Y không khỏi cười lớn:

“Thì ra người nàng đơn tư là ta!”.

Mặt Bộ Yên Phi lập tức đỏ ửng lên.

“Người là Thẩm Thắng Y?”. Nàng chợt hỏi như vậy, nàng tựa hồ còn chưa tin tiểu tử cười như kẻ trộm trước mắt là Thẩm Thắng Y danh động giang hồ.

“Lạ thật, nàng tuy vì ta mà đơn tư, thì ra tịnh không thật sự quen biết ta”.

Bộ Yên Phi trừng mắt nhìn Thẩm Thắng Y, tựa hồ muốn nghiêm mặt, nhưng gương mặt đỏ bừng vừa mới trầm xuống lại cười tủm tỉm.

Nụ cười đó còn đẹp hơn trăm hoa đua nở.

“Ta còn nghĩ người khác biệt với người ta, thì ra cũng chỉ có hai con mắt, một cái mũi!”.

“Ồ?”.

“Biên Bức sao rồi?”.

“Lão tựa hồ không biết mình cười rất khó nghe, nói cho lão biết lão cũng không tin, ta chỉ còn nước nghĩ cách bịt miệng lão lại!”.

Bộ Yên Phi biến sắc:

“Lão có còn có thể cười nữa không?”.

“Nàng yên tâm, biện pháp ta dùng vĩnh viễn có hiệu quả!”.

Bộ Yên Phi thở dài một tiếng:

“Người có biết Thu Tuyết Am gần Tây Hồ ...”.

“Biên Bức đã có nói qua”.

“Người có biết ta là ai không?”. Câu nói đó của Bộ Yên Phi mới vừa nói xong, đã như một làn sương không hơi không tiếng theo gió hạ mình xuống cây bạch dương!

Người của nàng xem tựa hồ còn nhẹ nhàng hơn cả làn sương, không trách gì tên của nàng ọi là Bộ Yên Phi.

Thẩm Thắng Y nhìn liếc thấy, cũng không khỏi động dung.

“Kinh công cao minh đến mức đó, vốn không có mấy ai, nàng nếu không phải là Bộ Yên Phi thì còn có thể là ai chứ?”.

Bộ Yên Phi cười:

“Thì ra người cũng biết nịnh con gái”.

“Ta chỉ là nói thật”.

“Người nói thật nghe nói đều là kẻ khờ”.

“Ta không phải là kẻ khờ!”.

“Ồ?”.

“Nàng lại giống như một a đầu khờ!”.

Bộ Yên Phi cong cong môi.

“Nàng nếu không phải là một a đầu khờ, hiện tại sao còn có thể ở lại đây?”.

“Ta chỉ bất quá ...”.

“Nàng chỉ bất quá lo Biên Bức không kịp nói cho ta rõ, ôi, a đầu khờ ời là a đầu khờ, Biên Bức cho dù không kịp, nàng chỉ cần dán một tờ giấy bên cửa, ta vẫn có thể nhìn thấy, có biết không”.

“Ta ở lại đây có gì không tốt?”.

“Vậy nàng còn muốn ta nói rõ?”. Thẩm Thắng Y cười cười có vẻ không có hảo ý nhìn Bộ Yên Phi.

“Người muốn gì?”. Bộ Yên Phi thoái lùi một bước.

Thẩm Thắng Y không đáp, tả thủ đã sờ lên cán kiếm, Thẩm Thắng Y chỉ cười.

“Bọn ta đã hẹn mừng bảy tháng bảy ...”.

“Thập tam sát thủ đã mất đi năm người, còn lại tám người, ngày mừng bảy tháng bảy, ta phải đồng thời ứng phó tám người các người, nhưng hiện tại nếu ta thanh toán nàng, đến lúc đó chỉ cần ứng phó bảy người, bảy so với tám không phải luôn luôn dễ dàng ứng phó hơn sao?”.

“Người ...”.

“Cơ hội tốt như vậy ta đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua!”.

“Người dám!”.

“Ta còn có gì không dám chứ!”.

Bộ Yên Phi, trái lại, lại cười:

“Bằng vào võ công của người, ta nhất định đánh không lại người,

bằng vào khinh công của ta, người cũng nhất định rượt không kịp ta!”.

Thẩm Thắng Y cũng cười:

“Bằng vào võ công của ta, nàng nhất định đánh không lại ta, bằng vào khinh công của ta, ta lại vị tất rượt không kịp nàng!”.

Câu nói đó vừa dứt, người chàng đã bay lên, như mũi tên bay về phía Bộ Yên Phi!

Bộ Yên Phi đã sớm đề phòng, Thẩm Thắng Y thân hình mới động, người của nàng cũng lắt phất bay ra!

Khinh công của nàng quả nhiên cao minh hơn Thẩm Thắng Y, thân hình của Thẩm Thắng Y mới hạ xuống nơi nàng đứng hồi nãy, người nàng đã ra ngoài năm sáu trượng!

Thẩm Thắng Y cũng không chậm, thân hình vừa rơi xuống lại bay lên, theo sát sau lưng Bộ Yên Phi, bảy vết thương trên mình chàng tựa hồ tịnh không nghiêm trọng gì, linh hoạt, khinh tiệp giống như hoàn toàn không bị thụ thương vậy.

Khinh công của chàng vốn không tệ, tuy còn chưa bằng Bộ Yên Phi, lần này toàn lực triển khai, không ngờ có thể theo sát cách Bộ Yên Phi chỉ sáu bảy trượng!

Bộ Yên Phi vô ý trung quay đầu lại nhìn, không khỏi nhú mày.

“Người này thì ra là nói thật!”. Nàng lẩm bẩm, thân hình càng nhanh hơn!

Nàng phóng một hơi mấy chục trượng, lại quay đầu lại nhìn, Thẩm Thắng Y không ngờ vẫn còn theo sau nàng cách sáu bảy trượng!

Bộ Yên Phi tới giờ mới thật sự thất kinh!

Nàng đâu còn dám chần chừ, giống như một con thỏ bị cộp rượt, ngừng lại cũng không dám ngừng.

Hoa lá cỏ cây như bay lùi dưới chân hai người. Tiếp sau một vùng đất hoang, tới một con lộ, sau đó lại là một con lộ, một vùng đất hoang ...

Thập Tam Sát Thủ

Hồi 6

Thu Nhiễm Lô Hoa Bạch

Huyết Lãnh Khê Thủy Hồng

Gian quái ốc của Biên Bức vốn là ở phía bắc Dục thành.

Khu đó toàn là đường cái, toàn là đồng hoang.
Qua những vùng đất hoang, những con đường cái, Dực thành đã hiện trước mắt.
Bộ Yên Phi lúc này đã ở ngoài cửa thành Dực thành.
Thẩm Thắng Y còn đang rượt theo sau nàng, khoảng cách lại không đầy năm trượng.
Người đi đường tuy không nhiều, nhưng cũng không ít, thấy hai người rượt đuổi nhau, không khỏi thất kinh dừng bước.
Thẩm Thắng Y mình nhuốm đầy máu khô, tóc tai rối bù, ai nhìn thấy chàng cũng không khó gì giật mình kinh hãi.
Còn Bộ Yên Phi?
Bộ Yên Phi quần dài phần phật, giống như tiên tử trong mây, chỉ tiếc cũng không còn xuất trần nữa.
Chạy ù suốt đường, cho dù có thật là tiên tử, sợ rằng cũng khó tránh khỏi lấm lem bụi đường.
Nàng đang thở hổn hển.
Thân thể con gái nhẹ nhàng yêu kiều, trời sinh là xác thịt luyện võ công, cho nên kinh công luyện cao minh hơn nam nhân thật không phải là chuyện quái đản kỳ lạ gì, nhưng nói về phương diện khí lực, con gái hiển nhiên thua kém.
Ngoại lệ đương nhiên cũng có thể có.
Bộ Yên Phi lại tịnh không phải là ngoại lệ.
Tới giờ nàng chỉ muốn mau chóng thoát khỏi Thẩm Thắng Y, tìm một nơi nghỉ ngơi cho thật thoải mái.
Vừa đến trước cửa thành, nàng cơ hồ không do dự bay thẳng vào.
Nóc nhà nóc quán trong thành nhất định có rất nhiều, đường hẻm ngõ hẹp nhất định không ít, bằng vào kinh công của nàng, bằng vào kinh nghiệm của nàng, tất có thể thông dong thoát khỏi sự truy tung của Thẩm Thắng Y.
Trong tâm nàng vừa đắc ý, không khỏi quay đầu lại nhìn Thẩm Thắng Y.
Thẩm Thắng Y chỉ còn cách nàng có bốn trượng.
Đó vốn không thành vấn đề, cái thành vấn đề chỉ là nàng quay đầu lại nhìn.
Nàng thật không nên quay đầu lại nhìn.
Một đoàn người đang bước trên con đường lớn lót đá trắng, từ trong thành nhắm hướng cửa thành đi tới, nàng vừa quay đầu lại nhìn, sợ hốt không để ý thấy sự tồn tại của đoàn người đó.
Thân hình nàng thần tốc tới cỡ nào, đến lúc nàng phát giác, nàng đã tới sát thật sát bốn người đi trước.

Bốn người đó mắt một mực nhìn thẳng về phía trước, đâu có để phòng Bộ Yên Phi ủa tới như sấm chớp, lại đang khiêng vật gì đó, chuyển động không linh hoạt mấy, làm sao mà kịp tránh né?
Bộ Yên Phi mới quay đầu lại, trước mắt đã hiện ra hai gương mặt cực kỳ trẻ trung!
Chớp mắt thấy phải đâm sầm vào!
Bộ Yên Phi quả là Bộ Yên Phi, tiếng kêu la còn chưa ngưng, tả hữu song chưởng đã vỗ về phía hai gương mặt kia!
“Chát chát”, hai gương mặt lập tức xuất hiện dấu chưởng đồ ửng!
Bộ Yên Phi đang lúc vội vàng, lực đạo dụng trên chưởng đương nhiên không nhẹ, hai thanh niên kia không võ công không giỏi mấy, bị quật một chưởng nặng nề như vậy, cũng không khỏi bay bắn mình ra hai bên tả hữu, vật đang khiêng không khỏi rơi ình xuống đất!
Bộ Yên Phi xuyên qua giữa hai người, hạ mình trên vật đó!
Vật đó không ngờ là một cỗ quan tài!
Bộ Yên Phi vừa nhìn thấy là quan tài, chân mềm nhũn liền!
Khó lòng lắm nàng mới còn chút khí lực nhảy từ trên quan tài xuống. Chân nàng mới vừa chạm đất, tai đã nghe một tràng thanh âm binh khí rút khỏi vỏ.
Mục quang của nàng mới ngược lên, bên mắt đã liếc thấy kiếm phong loang loáng!
Kiếm, mười thanh kiếm!
Mười thanh y thiếu niên phục sức như nhau, mười đôi mắt sắc bén như ưng, phừng phừng như lửa, mười khuôn mặt tràn đầy phần nộ, trong số có hai còn in dấu bàn tay đồ ửng!
Mục quang nhất tề bắn về phía Bộ Yên Phi, mũi kiếm nhất tề chĩa về phía Bộ Yên Phi!
Gầm thét như sấm sét!
Mười thanh y thiếu niên đồng thời triển động thân hình giữa cơn lôi đình, mười mũi trường kiếm sắc bén như chân cua bắn về phía Bộ Yên Phi!
Uy thế đó hung mãnh làm sao, thanh thế đó kinh người làm sao!
Bộ Yên Phi không khỏi mặt mày tái nhợt!
Nàng cũng biết không hay rồi, đang định nhún người nhảy ra, biết đâu được mới vừa di động, một luồng áp lực vô hình đã từ bốn phương tám hướng ép tới!
Mười kiếm đó rõ ràng đã phong bế hết thân hình nàng!
Cho dù là lúc bình thường, bị hãm trong “Vô Trường kiếm trận” đó, nàng muốn đào thoát cũng không phải là chuyện dễ, huống hồ hiện giờ nàng thật đã hết hơi!

Lại một tiếng gầm thét, kiếm trận chung quy đã phát động!
Vô Trường kiếm trận vừa phát động, không có ai có thể ngăn chặn nữa!
Tinh, khí, thần, lực của mười thanh y thiếu niên đã dung hòa thành một thể!
Mười thanh kiếm đâm tới thành uy thế không thể kéo ngược trở lại!
Kiếm thế đang lưu động, kiếm quang đang thiểm động!
Mũi kiếm mười điểm, trăm điểm, ngàn điểm, vạn điểm đan dệt thành một lưới kiếm dày kín đến cùng cực!
Lưới kiếm vừa hạ xuống, người bị khấn trong kiếm trận e rằng phải nát thịt tan xương!
Lưới kiếm đang hạ xuống!
Kiếm khí thâm hàn thấu vào xương cốt, mồ hôi lạnh của Bộ Yên Phi toát ra từ trên chót mũi liền bị ngưng kết trong kiếm khí!
Một thứ sợ hãi chưa từng có đâm phập vào đầu nòng!
“Chém!”. Tiếng hét như phích lịch vang lên!
Lưới kiếm lao xuống!
Cũng ngay sát na đó, một mũi kiếm như ánh chớp, như cầu vồng đột nhiên xé gió bay qua!
Kiếm quang huy hoàng thần tốc đập mạnh lên trên lưới kiếm!
“Keng keng” liên tục một loạt tiếng động, mũi kiếm bay tẩn, lưới kiếm bay tẩn!
Mười thanh y thiếu niên loạng choạng thoái lùi, mười thanh kiếm không ngờ có tới sáu rơi rớt dưới đất!
Bên cạnh Bộ Yên Phi lại có thêm một người.
Người đó tả thủ giơ kiếm, tay áp sát môi, sống kiếm áp trên sống mũi, dọc giữa trán!
Kiếm quang lấp loáng, sắc bén, mục quang của người đó càng lấp loáng, càng sắc bén!
“Thẩm Thắng Y!”. Mười thanh y thiếu niên đột nhiên đồng thời kêu lên!
Người đó đương nhiên là Thẩm Thắng Y!
Trừ Thẩm Thắng Y ra, còn có ai có thể tung ra một kiếm huy hoàng như vậy, thần tốc như vậy!
Lại còn có ai có thể một kiếm đánh phá Vô Trường kiếm trận!
Một kiếm đó hiển nhiên đã khuynh tận hết tất cả lực lượng của chàng, chàng đứng thẳng tại đó, đột nhiên mồ hôi rơi như mưa, toàn thân ướt đẫm!
Ngực chàng không ngừng phập phồng, nhưng mục quang vẫn kiên định, tay còn kiên định hơn!

Mười thanh y thiếu niên ngây ngô nhìn Thẩm Thắng Y, trong tròng mắt vừa kinh hãi, vừa giận dữ, sáu người rướn thân, liền thu hồi lại trường kiếm bị đánh rơi hồi nãy!

Kiểm trong tay, vẽ kinh hãi trong mắt sáu người đã bớt đi ba phần!

Hai chục ánh mắt đan dệt, thân hình của mười thanh y thiếu niên lại triển động!

Kiểm quang lại bốc lên!

“Dừng tay!”.

Một tiếng hét lớn rạch phá không gian truyền đến!

Thẩm Thắng Y mục quang chớp chớp, nhìn thấy Vô Trường công tử đang khoanh tay đứng đằng kia.

Đôi mắt không có tình cảm, không có biến hóa của Vô Trường công tử cũng đang nhìn Thẩm Thắng Y!

“Nhân sinh hà xứ bất tương phùng!”.

“May mắn gặp gỡ!”. Thẩm Thắng Y chỉ có một câu đó.

“Chỉ tiếc lần này ngươi và ta tương phùng vẫn không phải lúc!”. Vô Trường công tử cười nhạt:

“Linh cữu của gia phụ đang đưa về cố hương phương bắc, thứ cho ta không tiện lưu lại, không bồi tiếp được! Khởi quan, khởi trình!”.

Bốn tiếng cuối cùng đương nhiên là nói với mười thanh y thiếu niên.

Chữ thứ tư vừa nói xong, hần cất bước bỏ đi, không quay đầu lại.

Hắn không ngờ hoàn toàn không truy cứu chuyện linh cữu của Vô Trường Quân bị đánh rớt giữa đường.

Hắn thậm chí cũng không hỏi Bộ Yên Phi là ai? Thẩm Thắng Y tại sao phải xuất thủ?

Mười thanh y thiếu niên tức tối trừng mắt nhìn Thẩm Thắng Y, rồi cũng tra kiếm vào vỏ, khiêng quan tài lẳng lặng đi theo sau Vô Trường công tử.

Thẩm Thắng Y dõi mắt nhìn theo, cười khỏ.

Chàng đương nhiên biết món nợ này, Vô Trường Môn tất sẽ hoàn toàn tính trên đầu chàng.

Chàng đương nhiên cũng tưởng tượng được nỗi oán độc phẫn hận trong lòng Vô Trường công tử!

Đó cũng là chuyện không có đường lựa chọn!

Chàng thở dài một hơi, chợt nhớ tới Bộ Yên Phi, mục quang vụt xoay lại.

Bộ Yên Phi tịnh không đi.

Bộ Yên Phi đang nhìn chàng, vừa thấy chàng quay đầu lại, liền hỏi:

“Bọn chúng thật ra là ai vậy?”.

“Người của Vô Trường Môn!”.

“Vô Trường Môn?”. Bộ Yên Phi thất kinh:
“Người có đôi mắt cá chết kia lẽ nào là Vô Trường công tử?”.
“Nàng cũng biết hử?”.
“Ta còn biết người đã đánh bại Vô Trường Quân”.
“Chuyện nàng biết tựa hồ không ít”.
“Nghe nói Vô Trường Quân vì vậy mà ôm hận tự tận”.
“Ừm!”.
“Cái bọn chúng đang khiêng là quan tài của Vô Trường Quân?”.
“Nàng không nghe lời nói của Vô Trường công tử sao?”.
“Không trách hỏi này bọn chúng lại hung tàn với ta như vậy!”.
“Ta đối với nàng lẽ nào không hung?”. Thẩm Thắng Y hữu thủ tung ra, bầu về phía Bộ Yên Phi!
Gần sát như vậy, lại xuất kỳ bất ý, Bộ Yên Phi làm sao có thể tránh kịp, kinh hãi la lên một tiếng, cổ tay phải đã bị Thẩm Thắng Y nắm giữ.
“Lần này nàng còn đi đâu được chứ?”. Thẩm Thắng Y mặt mày tựa như hiển lộ hung quang sát khí.
Bộ Yên Phi lại cười:
“Người muốn giết ta thì hỏi này không thể cứu ta, hỏi này người không nữ, không lẽ bây giờ người nữ sao?”.
Thẩm Thắng Y ngây người!
“Người hỏi này tại sao lại cứu ta?”.
Thẩm Thắng Y hừ lạnh một tiếng, không hỏi đáp.
Trên thực tế cả chính chàng cũng không biết tại sao, chỉ nhớ có một luồng nhiệt huyết đột nhiên dâng lên đầu, người bay tới, kiếm đâm ra!
“Không cần biết người không chịu được hay là sao, người đã cứu ta, ta ...”. Bộ Yên Phi liếc Thẩm Thắng Y:
“Ta vẫn cảm kích người”.
“Nàng tốt hơn hết là quên đi”.
“Ta làm sao mà quên được? Ta làm sao có thể quên được?”.
Thẩm Thắng Y chỉ còn nước ngậm miệng.
Mục quang của Bộ Yên Phi rơi trên bàn tay đang nắm cổ tay phải của nàng, mặt chợt đỏ ửng lên:
“Sao người còn chưa buông tay của người ta?”.
Thẩm Thắng Y tới giờ mới sực tỉnh, giống như lưng bàn tay bị độc xà cắn một phát, hoảng vía buông tay.
“Bọn chúng hỏi này thi triển Vô Trường kiếm trận?”.
“Hình như vậy”.
“Xem ra tịnh không lợi hại như trong truyền thuyết”.

“Vậy sao?”.

“Ta tuy không thể đánh phá nó với một kiếm như người, nhưng nếu có kiếm trong tay, trước khi kiếm trận phát động, bằng vào thân thủ của ta, tin rằng cũng không khó gì đột phá ra được!”.

“Vậy sao?”.

“Chỉ tiếc ta chưa bao giờ mang kiếm ...”.

“Vậy người bình thường giết người dùng cái gì?”. Thẩm Thắng Y mục quang lạnh buốt:

“Dùng tay?”.

“Ta chưa từng giết người!”.

“Người là một trong thập tam sát thủ mà?”.

“Phải!”.

“Sát thủ sở dĩ được gọi là sát thủ là vì đi giết người cho người ta có phải không?”.

“Phải!”.

“Nàng không giết người, lại làm sao trở thành một trong thập tam sát thủ?”.

“Biểu ca của ta cũng là một trong thập tam sát thủ!”.

“Ồ?”.

“Lúc ban đầu y nghĩ sinh nhai ở một tỉnh còn chưa đủ, nhưng đã đồng ý là mỗi người chỉ lo một tỉnh, y muốn làm thêm thì phải tìm thêm người!”.

“Ồ?”.

“Người đó, thân thủ không những phải giỏi, còn phải chịu nghe y bài bố, trong tâm tưởng của y, ta là người đó!”.

“Cho nên y tìm đến nàng?”.

“Cho nên một tỉnh của ta tuy cũng không ít người chết, lại hoàn toàn không có quan hệ với ta”.

“Người đều do biểu ca của người giết?”.

“Không phải y thì là trợ thủ của y!”.

“Y thật là biểu ca của nàng?”.

“Thật!”.

Thẩm Thắng Y thẫn thờ.

Chàng chăm chăm nhìn Bộ Yên Phi, tựa hồ muốn từ trên mặt nàng, từ trong mắt nàng, tìm ra chút dáng vẻ nói láo.

Bộ Yên Phi tịnh không tránh né mục quang của chàng.

Thị tuyến của hai người tiếp xúc nhau, ngưng thị nhìn nhau.

Tròng mắt của Bộ Yên Phi trong sáng, thuần khiết.

Vô luận nhìn ra sao, nàng cũng không giống là một cô gái nói láo.

Thẩm Thắng Y chung quy đã di khai mục quang.

“Nàng có biết sát thủ tịnh không phải là một danh từ đáng để tán thưởng không?”.

“Biết!”.

“Nàng có biết thập tam sát thủ thanh danh hồ lớn không?”.

“Biết!”.

“Nàng đã biết, tại sao còn nghe biểu ca gian xảo của nàng bài bố?”.

Trên mặt Bộ Yên Phi chợt dâng lên một vẻ tịch mịch khó tả.

“Ta vốn có hơi thích y!”. Nàng buồn bã thở dài, cúi đầu.

Thẩm Thắng Y lại thần thờ.

Con gái nếu thích một người, còn có gì không thể hy sinh vì người đó chứ?

“Biểu ca gian xảo của nàng thật ra là ai?”.

“Liễu Triển Cầm!”.

“Liễu Triển Cầm?”. Thẩm Thắng Y tròn mắt lập tức co thắt lại, cơ thịt trên mặt cũng lập tức bạnh căng!

“Nghe nói y đã chết dưới kiếm của ngươi?”.

“Ừm ...”.

“Ngươi tuy giết chết y, ta tịnh không hận ngươi”.

“ ... ”.

“Y tuy đã chết, ta tịnh không thấy khó chịu”.

“ ... ”.

“Ta tuy khờ, nhưng không phải cái gì cũng không biết, bất kể ta đối với y làm sao, trong tâm tưởng của y vẫn không có sự tồn tại của ta, trong tâm tưởng của y chỉ có một cô gái tên là Hoắc Thu Nga!”.

Bộ Yên Phi một mực cúi đầu, tịnh không lưu ý đến sắc mặt của Thẩm Thắng Y, sát na này đã biến thành tái nhợt như mặt người chết!

“Ta thật muốn gặp Hoắc Thu Nga đó, xem xem ả là một cô gái ra sao ...”.

“Im miệng!”. Thẩm Thắng Y vụt quát lên một tiếng!

Tiếng quát vừa hạ xuống, người chàng đã phóng như điên như cuồng bỏ đi!

Bộ Yên Phi thật sự giật mình hoảng kinh, đến khi nàng đã trấn định lại, ngược đầu lên nhìn, Thẩm Thắng Y đã đi mất không còn bóng dáng.

“Đầu óc của người đó lẽ nào có bệnh?”.

Bộ Yên Phi cười khổ, nàng thật cảm thấy quái lạ.

Thẩm Thắng Y đầu óc đương nhiên không có bệnh gì.

Nỗi thống khổ trong lòng chàng Bộ Yên Phi không thể biết, không thể hiểu thấu.

oo Đã sắp hoàng hôn, còn chưa đến hoàng hôn.

Ánh tà dương rọi qua song cửa của chòi rượu nhỏ, chiếu trên mặt chàng.

Mục quang của chàng mông lung.

“Tây Khê sáng sớm mùa thu, mừng bảy tháng bảy, bông lau e rằng đã nở hết”.

Giọng nói của chàng cũng mơ hồ.

Rượu đắng chát, tim đắng chát.

Chàng lẽ nào không biết rượu vào ruột sầu sầu càng sầu?

Chàng lẽ nào không biết rượu say còn tỉnh được, sầu đến lại vẫn như cũ?

oo Mừng bảy tháng bảy!

Tây Khê quả nhiên là sáng sớm mùa thu, mừng bảy tháng bảy, bông lau gần như nở hết.

Gió thổi lồng lộng, bên cạnh phau phau, nhìn không thấy bờ, tận cùng là bông lau trắng như tuyết.

Hoa lau nở rộ, trong vùng lau dày đặc là một tòa lầu đài nho nhỏ.

Phong thái thướt tha, trời thu buồn bã, bốn bề là nước, lau sậy đầy dãy, mới nhìn giống như tuyết, tòa lầu đài nho nhỏ đó đương nhiên là Thu Tuyết Am hữu danh.

Mới sáng sớm, hơi sương mờ mịt, gió lùa rào rạt.

Một thanh y nhân đón gió ngồi một mình trong Thu Tuyết Am.

Trong am có ghế có bàn, y lại thà đứng thẳng.

Hữu thủ của y nắm chặt bảo kiếm, tả thủ án trên một cái hộp đàn hương trên bàn bên cạnh mình.

Y xem ra còn chưa tới ba mươi, mặt mày trung hậu, nhưng đôi tròng mắt lại linh hoạt khôn tả.

Lúc không có người, đôi tròng mắt của y mới linh hoạt, lúc có người, đôi tròng mắt đó cũng chỉ còn có trung hậu!

Đáng sợ nhất là thứ người giả trung hậu đó!

Trong Thu Tuyết Am lúc này chỉ có một mình y, đôi tròng mắt của y đương nhiên linh hoạt!

Đôi tròng mắt đó thủy chung không rời khỏi những cồn cát ngoài am, lau sậy ven cồn cát!

Giữa vùng lau sậy chợt phiêu phưởng tiếng ca.

Thủy tịnh sa minh, khinh yên tiểu du, Tây Khê nhất đái thanh quang, Khê hoa thâm xứ, trung hữu nhận nhân tàng, Chu quá phong vi động, Nhận nhân kinh khởi, phi hướng hà phương?

(Tạm dịch:

Nước lặng cát sáng, khói mỏng thuyền nhỏ, Tây Khê một dải tươi trong, Sâu trong khe lạch, có nhận giấu mình, Thuyền lướt gió lau

rung, Nhạn giạt mình bay, bay về phương nào?).
Tiếng ca êm tai làm sao!
“Bộ Yên Phi cũng đã đến!”. Thanh y nhân mỉm cười.
Nụ cười còn đọng bên môi y, sâu trong vùng lau sậy từ từ xuất hiện một chiếc thuyền lá nhẹ.
Ngoại trừ Bộ Yên Phi ra, còn có ai có thể hát lời ca êm tai như vậy?
Thanh y nhân dõi mắt đưa chiếc thuyền của Bộ Yên Phi chèo ngang
Thu Tuyết Am, cặp lên một cồn cát, mục quang lại về lại nơi ban đầu.
“Thẩm Thắng Y chắc đã đến!”.
Y thì thầm tự nói với mình, hữu thủ nắm kiếm bắt giác siết lại!
oo Thẩm Thắng Y quả nhiên đã đến.
Thuyền đang chèo giữa vùng bông lau, Thẩm Thắng Y hữu thủ vung mái chèo, tả thủ trên cán kiếm!
Chàng vốn không phải là người cầu thả, hôm nay càng không dám sơ hốt chút nào!
Cảnh lau cao cả mấy trượng, nhìn không thấy chót.
Thuyền đi qua, lung lay nhẹ nhẹ, gió động, nhạn bay, tiếng xào xạc không ngừng xộc vào tai.
Càng đi sâu vào, càng không nhìn thấy trời nữa, cả nước cũng không thấy, con thuyền phẳng phất như đang trượt giữa rào tre đan dày kín.
Người gầy gò giống như hoàng cúc giữa rào.
Vào sâu thêm, trước mặt chung quy đã thấy ánh nước, Thẩm Thắng Y phấn chấn muốn xông ra mặt nước, Thu Tuyết Am lập tức hiện ra!
Thuyền lá tịnh không nhắm hướng Thu Tuyết Am, chỉ xiên xiên xông tới một cồn cát.
Thuyền còn chưa đến, Thẩm Thắng Y đã đứng dậy từ trong thuyền!
Người chàng mới đứng lên, thân thuyền dưới chân chợt chấn động mạnh, vỡ nát!
Đứt đoạn!
Thẩm Thắng Y không đề phòng, làm sao đứng vững cho được, lọt tồm xuống nước!
Bên này chàng vừa rơi xuống nước, một người từ mặt nước bên kia trôi lên!
Phóng Thiên Long!
Phóng Thiên Long trong tay hai cây chĩa ba, hít một hơi dài, lại chui xuống nước!
Vừa xuống nước, Phóng Thiên Long giống như biến thành một con rồng!
Nước lạnh như băng, nước trong ngần!

Đầu óc của Thẩm Thắng Y vốn rất lãnh tĩnh, rất thanh tỉnh, lúc này lại càng lãnh tĩnh, càng thanh tỉnh hơn!
Chàng mới vừa mở mắt, liền nhìn thấy một người như cá sa lưới tới!
Hai cây chĩa ba liền tả hữu đâm qua!
Thẩm Thắng Y nghiêng người dưới nước, kiếm liền nghênh đỡ!
Kiếm dưới nước không linh hoạt bằng chĩa ba, Phóng Thiên Long dưới nước lại càng linh hoạt hơn Thẩm Thắng Y!
Thẩm Thắng Y mới vừa đỡ một mũi chĩa ba trong hữu thủ của Phóng Thiên Long, chĩa ba trong tả thủ đã đâm tới, từ một góc độ không thể tưởng tượng được rạch phá y phục lẫn cơ thịt của chàng!
Một luồng máu tươi phun ra dưới nước, nổi lên mặt nước!
oo Mắt thanh y nhân đương nhiên không thể nhìn xa đến như vậy, y nhìn không thấy máu tươi nổi lên mặt nước, cũng vô phương biết được tình hình dưới nước, nhưng mục quang của y vẫn không chớp ngưng chú bên mặt nước xa xa phía đó!
“Thẩm Thắng Y dưới nước mười thành võ công chắc chỉ còn lại tám thành, Phóng Thiên Long chắc có ba thành cơ hội chiến thắng!”.
“Ba thành tất bại, tám thành tất thắng!”.
“Thẩm Thắng Y tất bị thương, Phóng Thiên Long tất phải chết!”.
Thanh y nhân trầm ngâm, khoe miệng hé một nụ cười lãnh khốc!
oo Mảnh thuyền bẻ nát vẫn còn trôi dạt trên mặt nước.
Nước bắn tung toé, một người chọt ló lên bên cạnh thuyền!
Thẩm Thắng Y!
Trên mình Thẩm Thắng Y tối thiểu cũng có mười vết thương. Nhưng thân thủ vẫn linh hoạt, hữu chưởng xoay một cái, đập lên mảnh thuyền!
Mảnh vỡ chìm xuống, thân người cao gầy của Thẩm Thắng Y như mũi tên bắn ra khỏi mặt nước lao lên giữa trời!
Phóng Thiên Long cơ hồ cũng đồng thời nổi lên mặt nước!
Gã thật không nên nổi lên!
Thẩm Thắng Y giữa không trung gập hông, thân người cao gầy lại phóng xuống!
Kiếm đi trước, kiếm như ánh chớp đánh xuống!
Phóng Thiên Long mới vừa nhận rõ Thẩm Thắng Y đang ở đâu, ánh chớp đã đánh lên người gã!
Nước dợn trào, người và kiếm của Thẩm Thắng Y như ngọn bút đâm phập xuống nước!
Một cột máu tươi đỏ chót liền trào lên mặt nước!
Một người nổi lên theo, rẽ nước hòa máu, bơi về phía cồn cát gần đó, Là Thẩm Thắng Y? Hay là Phóng Thiên Long?

oo “Phóng Thiên Long chết chắc!”.
Nụ cười lãnh khốc của thanh y nhân vẫn còn bên khoé miệng, vẫn chưa tiêu tán!
“Ân Khai Sơn chắc đã chuẩn bị ứng chiến!”.
oo Ân Khai Sơn đang chuẩn bị ứng chiến!
Gã nhìn thấy Thẩm Thắng Y nổi lên khỏi mặt nước, nhìn thấy Thẩm Thắng Y bơi về phía cồn cát gã đang núp!
Mắt gã bắt đầu tròn to, gân xanh trên lưng bàn tay gã bắt đầu vòng lên, bộ râu xồm của gã cũng dựng lên!
Người gã giống như một con sư tử, một con sư tử đang thu mình thủ thế chờ!
Gót chân Thẩm Thắng Y đã tiếp xúc mặt đất.
Chàng thở phào một tiếng, từng bước từng bước lội lên!
Nước ngập tới ngực chàng, ngược còn tới hông chàng, nước chỉ còn tới đầu gối!
Đột nhiên chàng nhìn thấy một cái bóng khổng lồ trong nước.
Mục quang của chàng vừa ngược lên, tiếp xúc liền một đôi mắt như dã thú, một người như con sư tử!
Ân Khai Sơn!
Khai Sơn Cự Phủ của Ân Khai Sơn giờ lên!
Một tiếng gầm chấn động không gian, thân người Ân Khai Sơn như con sư tử phóng tới!
Nước bắn tung toé!
Ân Khai Sơn rơi trước mặt Thẩm Thắng Y, song cước vừa chạm vào nước, cự phủ đã quật ra xé gió vù vù kinh hồn!
Thẩm Thắng Y vội nghiêng người, cự phủ lướt qua ngay trên đỉnh đầu chàng!
Một chỏm tóc liền đứt đoạn!
Một cự phủ bén làm sao!
Kiếm càn bèn hơn, kiếm quang đã bay lên!
Thẩm Thắng Y vừa xuất thủ đã tung ra ba bảy hai mươi một kiếm!
Ân Khai Sơn không ngờ cũng không chậm, lật búa giữ trước ngực, đỡ liền hai mươi một kiếm!
Múa đề sát thân, căn bản là một cái khiên!
Búa vừa rời thân, lại chém vù vù!
Ân Khai Sơn liền hoàn lại bảy búa!
Thẩm Thắng Y liền đón đỡ bảy búa! Tả thủ bị chấn động đến tê dại!
Ân Khai Sơn nếu không có thần lực ngàn cân thì đâu có dùng được Khai Sơn Cự Phủ đó!
Thẩm Thắng Y lập tức cảm thấy hoảng kinh!

Ân Khai Sơn lại liền tung ra bảy búa!
Gã chỉ hy vọng Thẩm Thắng Y cứng cỏi tiếp đón bảy búa đó!
Thanh thế của bảy búa đó còn hãi người hơn!
Thẩm Thắng Y nếu tiếp bảy búa đó, tả thủ của chàng đừng hòng
nhắc lên nổi nữa!
May là chàng cả một búa cũng không đón đỡ, chỉ tận lực lợi dụng sở
trường của mình!
Tốc độ của kiếm là sở trường của chàng, thân hình khinh tiệp nhanh
mãnh cũng vậy!
Chàng tránh né bảy búa đó, đổi phương vị với Ân Khai Sơn, chàng
đột nhiên nhắc chân, nhắm bờ chạy đi!
Ân Khai Sơn ngậy người, nước rào rạt bay bắn!
Thân hình của Thẩm Thắng Y linh hoạt quá!
Ân Khai Sơn cả một chút cơ hội tung một búa tặng Thẩm Thắng Y
cũng không có!
Vừa đến bờ, thân hình của Thẩm Thắng Y càng khinh tiệp, nhún
chân một cái, người bay lộn một vòng giữa không trung, rơi giữa
đám lau sậy ngoài ba trượng!
Đám lau sậy đó chỉ tới hông, bông lau trắng phau phau, Thẩm Thắng
Y như đang chìm mình giữa biển tuyết vậy.
Ân Khai Sơn không buông tha, rượt vào biển tuyết!
Gió lất phất, bông lau dọn thành từng đợt từng đợt sóng tuyết, ý thu
càng ray rút!
Thẩm Thắng Y không động nữa, đứng nguyên tại chỗ!
Ân Khai Sơn liếc thấy, cước bộ cũng từ từ lại!
Từng bước, từng bước, gã mỗi một bước càng lúc càng trầm trọng!
Khí lực toàn thân gã đã ngưng tụ!
Khai Sơn Cự Phủ một khi tung ra, tất lại càng kinh hồn!
Búa giơ lên, khoảng cách còn chưa tới hai trượng!
Thẩm Thắng Y đột nhiên vung kiếm, chém vào đám bông lau như
hoa tuyết kia!
Thẩm Thắng Y thuận gió, Ân Khai Sơn nghịch gió!
Bông lau bay lên, theo gió bay về phía mắt mũi Ân Khai Sơn!
Ân Khai Sơn không lý gì tới, tiếp tục ép tới!
Thẩm Thắng Y lại tung kiếm, tung kiếm, tung kiếm.
Bông lau nhất thời bay lượn mù trời, tựa như bão tuyết mịn mù ụp về
phía Ân Khai Sơn.
Ân Khai Sơn tới giờ mới thất kinh!
Gã dỗi mắt nhìn, trước mắt toàn là bông lau bay lượn như tuyết
trắng!

Thẩm Thắng Y không ngờ tựa như ẩn mình trong hoa tuyết!
Ân Khai Sơn vừa sợ vừa giận, gầm gừ phóng vút thân hình lên, lao về phía Thẩm Thắng Y!
Một nhúm bông lau đúng lúc đó đập lên mặt Ân Khai Sơn!
Ân Khai Sơn thét lớn, vung búa!
Bông lau bay tứ tán, bông lau trắng như tuyết đột nhiên quá nửa biến thành đỏ như máu!
Tiếng thét chợt đứt đoạn, yết hầu của Ân Khai Sơn máu tươi phun trào, cả người lẫn búa ngã quỵ giữa bụi lau, giữa bông lau!
Thẩm Thắng Y đứng bên cạnh người Ân Khai Sơn, tả thủ chĩa kiếm xuống đất, mũi kiếm máu nhỏ giọt giọt!
oo Mực quang của thanh y nhân đã chuyển về phía cồn cát.
Y không nhìn thấy một kiếm quý dị tuyệt luân của Thẩm Thắng Y, cũng không nghe thấy tiếng thét tuyệt mệnh của Ân Khai Sơn!
Y lại đang cười lạnh!
“Thẩm Thắng Y cho dù đã bị Phóng Thiên Long đả thương dưới nước, Ân Khai Sơn cũng không thể là đối thủ của y!”.
“Trước ngộ nhất định sẽ có mưa!”. Y ngược nhìn trời, nụ cười trên mặt càng lạnh:
“Trước ngộ không biết Thẩm Thắng Y sẽ ra sao?”.
oo Trước ngộ quả nhiên có mưa, mưa lớn!
Thẩm Thắng Y đứng giữa bụi lau, giữa mưa lớn.
Vết thương trên người chàng đã băng bó xong, chàng còn ngủ một giấc ngon lành trong bụi lau!
Vừa tỉnh dậy, toàn thân chàng lại tràn đầy hoạt lực, người lại ở trạng thái đăng phong!
Lúc nên nghỉ, chàng nghỉ liền.
Lúc còn có cơ hội có thể nghỉ ngơi, chàng cũng tuyệt không bỏ qua, chàng cũng nhất định nghỉ ngơi.
Chưa tới lúc tắt yếu, chàng tuyệt không xuất chiến dưới tình hình tâm lực mệt mỏi.
Xuất chiến dưới tình hình như vậy, chàng biết cơ hồ là cười cợt với sinh mệnh của mình.
Chàng tịnh không sợ chết, nhưng chàng luôn phản đối chuyện đem sinh mệnh mình ra làm trò đùa.
Đó thật không có giá trị.
Hôm nay là mừng bảy tháng bảy!
Thập tam sát thủ ước chiến chàng vào hôm nay!
Ước hẹn này là ước hẹn chết chóc, trận chiến này là quyết chiến!
Thập tam sát thủ hôm nay không chết, chàng tuyệt khó sống!

Chàng hôm nay không chết, thập tam sát thủ cũng tuyệt khó cam tâm!
Cho nên chàng yên tâm ngủ yên, chàng không vội vã!
Chàng biết, chàng khẳng định thập tam sát thủ nhất định không thể bỏ đi, nhất định còn chờ đợi!
oo Tào Kim Hổ đang chờ đợi!
Quần áo của gã ướt đẫm nước mưa, gã vẫn khoanh chân ngồi dưới đất, bất động!
Gã tựa hồ đâu có khỏe mạnh gì, mặt mày gầy gò trắng xanh, lâu lâu lại ho húng hắng một hai tiếng.
Hữu thủ của gã cũng chưa từng rời khỏi chuôi thanh trường kiếm trên đầu gối gã!
Hữu thủ đó lúc này đột nhiên bóp chặt!
Giữa gió mưa chợt có thêm một luồng sát khí đậm đặc, gã cảm thấy được!
Gã từ từ đứng dậy, từ từ quay đầu lại!
Một người đứng giữa bụi lau thấp cách gã khoảng hai trượng!
Gã chưa từng gặp Thẩm Thắng Y, nhưng gã biết, gã khẳng định người đó là Thẩm Thắng Y!
Gã ho húng hắng một tiếng:
“Thẩm Thắng Y?”.
Thẩm Thắng Y gật đầu:
“Người?”.
“Tào Kim Hổ!”.
“Người đang đợi ta?”.
“Ta đang đợi người, ta đã đợi cả buổi!”. Tào Kim Hổ lại ho khan:
“Ta không muốn đợi nữa!”.
“Xoèng”, vỏ kiếm thành linh rơi xuống, kiếm rút khỏi vỏ dựng lên trong lòng bàn tay của Tào Kim Hổ!
Kiếm của Thẩm Thắng Y đã sớm rút khỏi vỏ, đã sớm nằm trong tay!
Bốn đạo mục quang tựa như kiếm đột nhiên giao kích giữa khoảng không!
Mưa bụi rơi rải, sát na đó tựa như muốn đông cứng giữa hai người!
Bốn đạo mục quang sâm lãnh làm sao!
Cước bộ của hai người sát na đó đồng thời cất bước, đồng thời bước chéo!
Trường kiếm của hai người cũng đồng thời đâm tới!
Cước bộ di động rất chậm, kiếm thế lại biến hóa rất nhanh!
Khoảng cách vẫn còn xa, kiếm đã công công thủ thủ giữa không trung!

Bước ba bước, hai người đã đối sách hai mươi mốt kiếm!
Sắc mặt của Thẩm Thắng Y càng lúc càng ngưng trọng!
Kiếm thuật của Tào Kim Hổ còn cao hơn bọn Cao Hoan, Bất Liễu, Vô Trường Quân!
Gương mặt của Tào Kim Hổ càng lúc càng trắng xanh!
Thẩm Thắng Y chính là cao thủ dụng kiếm đáng sợ nhất mà gã bình sinh đụng đầu.
Lại ba bước, giữa ba bước đó, hai kiếm không ngờ đã hư không đối sách cỡ năm chục chiêu!
Tâm, kiếm của hai người đã hợp nhất, cùng một lúc tâm ý biến động, kiếm thế cũng biến động!
Kiếm thế so với lúc bình thường còn nhanh hơn gấp bội!
Ba bước tung ra năm chục kiếm, hơi thở của hai người dần dần gấp gáp, những giọt nước từ trên mặt nhỏ ròn ròn, cũng không biết là mồ hôi hay là nước mưa!
Vận kiếm đối sách tuốt từ xa, tuy không thể đả thương thân thể, lại có thể hủy nát tâm phách người ta!
Mũi kiếm vẫn chưa tiếp xúc!
Khoảng cách còn một thước!
Thêm một bước nữa, kiếm thế phức tạp trong một sát na đã hóa thành một kiếm, toàn lực đâm ra!
Một kiếm đó có thể đả thương người, có thể giết người!
Đó là một kiếm quyết định thắng bại!
Kiếm vừa đâm ra, trong đầu Tào Kim Hổ thoáng lên một ý nghĩ!
“Một kiếm của ta sẽ đả thương tay trái của y, kiếm của y tất sẽ đâm vào ngực ta!”.
Trên khuôn mặt tái xanh của gã lập tức méo mó một nụ cười khổ!
Nụ cười khổ mới hiện ra, kiếm khí lạnh buốt đã đâm sầm lên ngực gã!
Kiếm quang loang loáng, lưỡi kiếm bay sát nhau!
“Soẹt” một tiếng xé vải, một vết thương, rạch cánh tay trái của Thẩm Thắng Y kéo tới đầu vai, máu tươi phun trào!
Sắc mặt của Tào Kim Hổ cũng đồng thời trắng nhợt, một kiếm của Thẩm Thắng Y đã ghim trên ngực gã “Phán đoán của ta quả nhiên không sai!”. Gã cười lớn, cười ha hả.
Tiếng cười còn chưa dứt, người đã ngã quỵ!
Thẩm Thắng Y cũng đang cười, cười khổ.
Mục quang của chàng dừng trên cánh tay trái của mình, chàng biết, cánh tay trái nội trong chín mươi ngày không thể dùng tới nữa!
Chàng lại nhìn hữu thủ của mình, hữu thủ đã từng bằng vào một

thanh ngân kiếm vang vọng uy danh “Ngân Kiếm sát thủ” Tôn Vũ cho chàng, hữu thủ tuy không bằng tả thủ, lại tuyệt không phải tầm thường!

Nhưng thập tam sát thủ lại càng không phải tầm thường!

Chàng thật không nắm chắc mấy!

Thập tam sát thủ còn năm người!

Năm người đó có một người tâm cơ ghê gớm nhất, thủ đoạn tàn độc nhất trong số thập tam sát thủ.

Vậy thì thật là hung nhiều cát ít!

Nhưng cho dù trước mắt là tử lộ, chàng vẫn phải đi!

Chàng quyết tâm làm chuyện gì, nhất định phải làm cho được mới thôi, chàng tuyệt đối không phải là loại người buông tay giữa đường!

Chàng xé một mảnh vạt áo, bó vết thương trên vai trái, đưa kiếm sang tay phải!

Nhấn thần của chàng vẫn kiên định, hữu thủ của chàng cũng kiên định như vậy!

“Sống có gì vui! Chết có gì sợ!”.

Chàng cười lớn, bước dài tới phía trước.

oo Mưa còn đang rơi.

Thanh y nhân vẫn ở trong Thu Tuyết Am.

“Kham được một trận với Thảm Thắng Y chỉ có ba người Biên Bức, ta, Liễu Triển Cầm, Tào Kim Hổ một mình muốn thắng y, Thảm Thắng Y nếu chết, Tào Kim Hổ tất bị thương, trọng thương!”. Y đổi mắt nhìn nước nhỏ trước thềm, lẩm bầm:

“Tào Kim Hổ nếu chết, Thảm Thắng Y tất bị thương, trọng thương!”.

Đối với mức độ thâm sâu trong võ công của thập tam sát thủ, y không ngờ tựa hồ rõ như dấu chỉ tay của mình!

Người tâm cơ ghê gớm nhất, thủ đoạn tàn độc nhất trong số thập tam sát thủ không phải là y thì còn ai nữa?

“Thảm Thắng Y nếu trọng thương, ta có bảy phần chắc thắng, bọn bốn người Ôn Bát Phong Lâm nếu không phụ sự trông mong của ta, Thảm Thắng Y tất sẽ bị thương nữa, ta thắng chắc!”.

“Chỉ không biết bốn người bọn chúng có thể như trông mong của ta không?”.

oo Mưa còn đang rơi.

Ôn Bát gia thở dài trong mưa.

Khí trời này lúc bình thường, gã nhất định ở trong nhà, nằm trên giường mềm mại thư thái nhất, nghe khúc hát nỉ non nhất, thưởng thức món ăn ngon lành nhất, uống rượu thơm ngon nhất.

Bởi cho nên gã làm sao mà không thở dài cho được?

Gã đã sớm học hưởng thụ, gã đã sớm quen địa vị cao cao tại thượng.

Không khó gì để học, vốn cũng không khó gì để quen thói, vấn đề bất quá là có tiền hay không, có thể lực sung túc hay không, về phương diện kim tiền, gã không túng thiếu, nói đến phương diện thể lực, gã tuy không còn trẻ nữa, nhưng vẫn có thể coi là chưa già.

Cả năm nay, gã cơ hồ không còn nhận mối lái nữa, gã thật không muốn mạo hiểm nữa.

Một người có tiền, cái quan tâm nhất, thương tiếc nhất đương nhiên là sinh mệnh của mình.

Không có mạng, có tiền cũng vô dụng.

Thở dài, Ôn Bát gia nhìn cái bụng mập mạp của mình, lại nhìn cái quạt xếp sắt lạnh trong tay mình.

Gã thật sự hoài nghi mình có thể đón đỡ một Tả Thủ Kiếm của Thẩm Thắng Y.

Bộ cảm y trên mình gã đã ướt đẫm, dán sát vào da thịt gã, da thịt gã đã sớm cảm thấy cái lạnh!

Trong lòng gã bất chợt cũng bốc lên một luồng khí lạnh!

Gã vụt quay đầu lại.

Không có ai.

Gã thở phào một hơi, mục quang bắn bốn phía, chợt nhún người phóng vào một bụi lau bên cạnh.

Gã tịnh không dừng lại, cẩn thận vạch lau sậy, từng bước từng bước đi sâu vào.

Gã muốn trốn vào nơi sâu kín nhất trong bụi lau.

Gã hy vọng người cuối cùng Thẩm Thắng Y tìm đến là gã!

Huyết chiến liên miên, Thẩm Thắng Y cho dù thân đúc bằng sắt cũng khó lòng chi trì!

Nếu người cuối cùng Thẩm Thắng Y tìm đến là gã, Thẩm Thắng Y cho dù chưa chết, gã tự tin bằng vào thiết phiết của gã cũng có thể giết chết Thẩm Thắng Y!

Gã cười, đây mới là chỗ sâu kín nhất trong vùng lau sậy.

oo Mưa giảm nhẹ.

Thanh y nhân chợt lắc đầu.

“Ôn Bát tham sinh, Phong Lâm đa nghi, tham sinh tất sợ chết, sợ chết tất sẽ chết!”.

“Đa nghi tất nhiên quáng quàng mục tiêu, Thẩm Thắng Y chưa thấy đâu, tâm thần của Phong Lâm sợ rằng đã tự động loạn trước, đi đời!”.

“Hai người đó sợ rằng không giúp được ta bao nhiêu!”.

oo Phong Lâm quả thật đa nghi! Thân người hắn cúi phục giữa một bụi lau, song thủ của hắn nắm đầy ám khí!
Đôi tròng mắt của hắn không ngừng lảo liên, di động!
Tâm thần của hắn như dây cung kéo căng, tuy chưa động loạn, chưa đi đứt, dĩ nhiên đã sắp “bứt” tung, động vào là phát ra ngay!
Con người hắn đáng sợ nhất là dưới trạng thái đó!
– - Bụi lau đằng trước không phải đang lục đục sao?
Mục quang của Phong Lâm co thắt lại!
– - Không phải có người đang rẽ lau đi ra sao?
Đôi mắt của Phong Lâm trợn trừng, hét lên một tiếng, thân người như mũi tên rời dây cung phóng khỏi bụi lau, song thủ phát loạn, ám khí đầy tay bay bắn ra!
Tiếng thét thảm vang vọng!
Một người từ trong bụi lau loạn choạng ngã ra!
Thân hình của Phong Lâm từ giữa không trung hạ xuống, cười cuồng dại!
Tiếng cười chợt ngưng bật, đôi mắt của Phong Lâm trợn tròn!
“Ôn Bát gia!”. Hắn thoát miệng la lên, mắt miệng trợn tròn há hốc ngẩn người!
Người đó không ngờ lại là Ôn Bát gia!
Ám khí của Phong Lâm tịnh không đánh hụt, toàn bộ ghim trên mình Ôn Bát gia!
Ôn Bát gia vừa đau đớn, vừa kinh ngạc!
“Còn cát tịnh không phải chỉ thông với nhau bằng thủy lộ!”.
“Bọn ta bị gạt ... bị gạt ...”. Câu nói thứ nhì miễn cưỡng nói xong, Ôn Bát gia tắt thở!
Ám khí của Phong Lâm vốn không giữ mạng cho ai!
Phong Lâm lại thử người ra!
“Y dám gạt ta!”. Trên mặt hắn đột nhiên trào dâng vẻ oán độc!
Bụi lau lại động dậy!
Phong Lâm tựa như chưa phát giác!
Hắn đột nhiên cảnh giác!
Song thủ của hắn vừa mới ấn trên bao da đựng ám khí, một luồng kiếm quang chói lòa đã xé gió bay bắn sang!
Phong Lâm thất kinh thất sắc, rên hừ một tiếng, toàn thân bay vụt đi, bay vào bụi lau sau lưng!
Một đường máu theo thân hình bay bắn của Phong Lâm rắc rơi!
Thảm Thắng Y thu kiếm lại!
Mũi kiếm có máu, không ít, cũng không nhiều!
Chàng nhú nhú mày, hoành kiếm trước ngực, tiến vào bụi lau!

Bụi lau đó cao quá, dày quá, lại tối quá!
Vùng lau sậy đó thông đến đâu?
oo Thanh y nhân đang nhú mày!
Y đã nghe thấy tiếng rú của Ôn Bát gia, tiếng thét của Phong Lâm!
“Nơi Ôn Bát gia và Phong Lâm đặt mình cách Thẩm Thắng Y không xa!”.
“Ôn Bát đã chết, Phong Lâm sợ rằng cũng khó toàn mạng, nhất cử trừ khử cả hai người, thương thế của Thẩm Thắng Y lẽ nào không nặng?”.
“Ài, phải xem một kiếm của Thường Tam Phong đã!”.
oo Trong bụi lau tịnh không có đường đi.
Thẩm Thắng Y giơ kiếm vệt lau, từng bước tiến tới!
– - Hắn đã bị thương, hắn còn chưa chết, hắn đi đâu?
Thẩm Thắng Y trong mắt tràn đầy nghi hoặc.
– - Hắn rành dùng ám khí, trong bụi lau không dễ né tránh, ta nhất định phải cẩn thận!
Chàng thận trọng từ từ chém vệt lau sậy dày kín.
Lau sậy vừa tẻ ra, bên trong xuất hiện một khuôn mặt, một khuôn mặt xa lạ!
Thường Tam Phong!
Thẩm Thắng Y bàng hoàng, Thường Tam Phong cả cười!
Hàn quang nhoáng lên!
oo Thanh y nhân đổi phương hướng đứng.
Phương hướng đó đối diện bên tiếng rú của Ôn Bát gia, tiếng thét của Phong Lâm truyền đến.
“Thường Tam Phong tâm tư tinh mật hơn, chắc có cơ hội tung một kiếm xuất kỳ bất ý!”.
Trong mắt thanh y nhân dâng tràn hy vọng!
oo Một kiếm xuất kỳ bất ý của Thường Tam Phong đã xuất thủ!
Kiếm nếu từ trên đâm xuống, kiếm nếu đâm ngang ngực, kiếm của Thẩm Thắng Y giăng ngang trước ngực, bằng vào thân thủ của chàng, thật không khó lòng hóa giải.
Một kiếm của Thường Tam Phong lại từ dưới đâm lên!
Thẩm Thắng Y đang lúc kinh hoàng, miễn cưỡng còn có thể tạt bước tránh chỗ yếu hại nơi hạ bàn, nhưng chân phải vô luận tránh né thế nào cũng tránh không khỏi, một kiếm của Thường Tam Phong đã rạch lên đùi phải của chàng!
Máu tươi phún ra như suối!
Thẩm Thắng Y chân không khỏi nhũn ra!
Vết thương dưới một kiếm đó thật rất nặng!

Kiểm thứ hai của Thường Tam Phong đâm tiếp theo!
Thẩm Thắng Y hừ nhẹ, gắng gượng nhún chân trái, thân hình bay về phía trái, ngã vào vùng lau sậy, cuối cùng đã tránh khỏi kiểm thứ ba của Thường Tam Phong, người lại đã té quỵ!
Thường Tam Phong cười đanh ác, lần tới, tung liên tục mười hai kiểm, truy sát Thẩm Thắng Y!
Thẩm Thắng Y cả đứng cũng đứng không nổi, trong lòng chàng còn lo sợ gì nữa?
Thẩm Thắng Y ngã dưới đất, có thoát cũng không thể thoát!
Chàng cũng tịnh không nghĩ đến thoát lui, hữu thủ xoay kiểm, như ánh chớp đón lên!
Song kiểm lập tức va chạm hợp lại!
Hàn quang loang loáng, lau sậy nghiêng ngã đứt đoạn bay bắn!
Thẩm Thắng Y chống đỡ mười hai kiểm, không ngờ còn đủ sức hồi trả ba kiểm!
Hữu thủ của chàng tuy không bằng tả thủ, Thường Tam Phong vẫn không thể địch lại!
Ba kiểm phản kích đó, Thường Tam Phong chỉ có thể tiếp đỡ hai kiểm, kiểm thứ ba đâm trúng bụng dưới của gã!
Kiểm còn chưa đủ thước tắc, kiểm không thể đâm sâu, Thường Tam Phong biến sắc, gã biết mình đã sai!
Chỗ đáng sợ của Thẩm Thắng Y tịnh không phải là chân chàng, mà là kiểm của chàng, gã chỉ bắt quá đả thương chân của Thẩm Thắng Y, làm sao có thể nghĩ Thẩm Thắng Y không còn năng lực tái chiến được? Làm sao có thể tự phụ mình thắng chắc?
Ý nghĩ đó còn chưa lướt qua đầu Thường Tam Phong, Thẩm Thắng Y đã phóng vút dậy từ dưới đất!
Người và kiểm lập tức hóa thành một đạo cầu vòng bắn về phía Thường Tam Phong!
Chỉ nhìn thấy kiểm thế, Thường Tam Phong đã teo gan, gã thất kinh la lên, xung thiên vội vàng bay ra!
Kiểm quang từ dưới bay qua, một vùng lau sậy tan nát giữa kiểm quang!
Thẩm Thắng Y chân trái nhún một cái, kiểm thế vừa biến, cả người lẫn kiểm rượt theo!
Khinh công của Thường Tam Phong không ngờ không tệ, lướt qua những bông lau dao động lắc lư phóng đi!
Khinh công của Thẩm Thắng Y vốn vượt xa Thường Tam Phong, nhưng chỉ có thể sử dụng chân trái, tự nhiên chịu kém, chỉ có thể rượt theo sau Thường Tam Phong, khoảng cách lại có gần một

trượng!

Thường Tam Phong đương nhiên cảm thấy kiếm khí sau lưng rất
thật, làm sao dám quay đầu, liều mạng lướt đi!

Hai người bay rượt trên vùng lau sậy, trên bông lau, giống như hai
con nhạn giật mình bay lên!

Nhạn bay, bay đi đâu?

oo Thanh y nhân trong Thu Tuyết Am đã nhìn thấy hai con nhạn đó,
cũng biết hai con nhạn đó bay về phương nào.

Y nhìn hai con nhạn đó không nháy mắt.

Phảng phất muốn tìm tòi gì đó.

Thình lình y cười lên! Cười thỏa mãn!

“Thảm Thắng Y chỉ dùng hữu thủ sử kiếm! Tả thủ tất nhiên đã bị
trọng thương, tả thủ của y không thể dụng kiếm, y không còn đáng
sợ gì!”.

“Y chỉ dùng tả cước thi triển khinh công, thân hình nhanh nhẹn mà
không linh mẫn, lẹ mà không sống động, hữu cước tất nhiên đã thụ
thương, vết thương tất nhiên cực nặng, khả khả! Bộ Yên Phi nếu
giúp Thường Tam Phong một tai, ta nghĩ mình không cần phải ra
tay!”.

Y cười, ta thủ cầm cái hộp đàn hương lên, đột nhiên cất bước
đi về phía hành lang!

oo Bụi lau đã đến tận cùng.

Tận cùng của bụi lau là một bãi cát.

Thường Tam Phong vừa hạ xuống bãi cát, nhìn thấy Bộ Yên Phi như
tiên tử trong mây, tà bạch y phất phơ trên vùng loạn thạch!

“Bộ Yên Phi, đánh y đằng sau!”. Thường Tam Phong kêu lớn, phóng
về phía Bộ Yên Phi!

Bộ Yên Phi chừng như không nghe, ngồi đó bất động.

Thường Tam Phong không khỏi hoảng kinh!

Gã gắng gượng kêu, thân hình đã chậm một bước, lại thêm hoảng
kinh, lại chậm thêm một bước nữa!

Thảm Thắng Y đã đến!

Người đến, kiếm đến!

Thường Tam Phong vụt rú lên một tiếng, thân hình đột nhiên mau
mắn gấp bội, bay qua bãi cát, chúi đầu đâm mình xuống nước!

Nước bắn tung toé, nước bắn lên lại đỏ như máu!

Máu tươi phun trào từ sau lưng Thường Tam Phong đã nhuộm đỏ
mặt nước xung quanh!

Bằng vào võ công của gã, dưới tình huống của Thảm Thắng Y trước
mắt, muốn giết gã thật không dễ gì, chỉ là gã đã táng đảm, rồi lại

tuyệt vọng, đầu óc chân tay rối loạn, người phóng đến lại là Thẩm Thắng Y, đằng sau dặm chân, mượn lực sử dụng, một kiếm tề phi cùng thân người, muốn không chết cũng không được!

Thẩm Thắng Y một kiếm đâm ra, người lặn ngã dưới đất, cả đứng cũng đứng không vững.

Thẩm Thắng Y cũng còn là người!

Chân bị thương trầm trọng như vậy, chàng còn có thể tuốt từ xa đuổi tới giết Thường Tam Phong, bất quá là nhờ vào tinh thần!

Thường Tam Phong vừa gục ngã, chàng cũng chỉ còn nước ngã gục.

Nếu người ngồi trên loạn thạch là người nào khác, chàng có khi còn có thể gắng gượng chi trì, nhưng là Bộ Yên Phi, chàng thật an tâm, một khi an tâm, chân khí ngưng chú làm sao mà không tàn mất được?

Chàng biết Bộ Yên Phi là một cô gái ra sao, chàng tin Bộ Yên Phi tuyệt đối không làm gì bất lợi cho chàng.

Chàng nặng nề hít thở mấy hơi, ngồi dậy nửa người, đưa mắt nhìn Bộ Yên Phi nhoen cười.

Chàng không ngờ còn có thể cười được.

Bộ Yên Phi cười không nổi, nàng chỉ liếc nhìn Thẩm Thắng Y, mục quang dời đi, trên mặt không ngờ lại mang thần sắc kinh hoàng!

Thẩm Thắng Y cũng cảm thấy kỳ quái, lần theo ánh mắt của Bộ Yên Phi, lập tức nhìn qua Thu Tuyết Am trên mặt nước, nhìn thấy thanh y nhân trong Thu Tuyết Am đang dựa lan can quan sát!

Thanh y nhân cười lên, chung quy đã phóng mình qua lan can, bay ra khỏi Thu Tuyết Am!

Tả thủ của y cầm cái hộp đàn hương, hữu thủ nắm chắc cán kiếm, chỉ dùng song cước bơi bơi, mũi chân điểm đi điểm lại trên lau sậy bên mặt nước, rơi mình trên bãi cát!

Thẩm Thắng Y cuối cùng đã nhìn thấy người cuối cùng trong số thập tam sát thủ, mục quang của chàng chợt co thắt!

“Là người!”.

“Là ta!”.

“Ta đã sớm nghĩ đến là người!”.

“Ồ?”.

“Cao Hoan để lại trên vuông lỵ trắng kỳ thật không phải là Bàng Giải, mà là Bành Kỳ -- Ủng Kiếm công tử!”.

Ủng Kiếm công tử!

Thanh y nhân tâm cơ ghê gớm nhất, thủ đoạn tàn độc nhất trong số mười ba sát thủ thì ra là Ủng Kiếm công tử năm năm trước đã bại dưới kiếm của Thẩm Thắng Y!

Ứng Kiếm công tử chỉ cười.

“Ta biết ngươi, cũng biết ngươi trú ở đâu, Cao Hoan nếu nói ra danh tánh của ngươi, người ta tìm tất nhiên là ngươi ...”.

Bàng giải = 螃蟹 = con cua.

Bành Kỳ = 蜚蜚 (gần giống hai chữ Bàng giải bên trên) = con cáy.

“Cho nên ta không thể không giết Cao Hoan!”. Ứng Kiếm công tử nói tiếp giùm Thẩm Thắng Y:

“Ta vốn không phải là đối thủ của ngươi, cho nên ta giết Cao Hoan xong, cũng không thể không chạy!”.

“Cao Hoan chết dưới kiếm của ngươi, tội danh sát nhân, ta nghĩ ngươi nhất định đổ lên mình ta!”.

“Đó thật là nhất cử lưỡng tiện!”.

“Như vậy bọn chúng mới tiếp tục tin ngươi, như vậy ngươi mới an bài được kế hoạch hôm nay!”.

“Ngươi cũng biết kế hoạch của ta?”. Ứng Kiếm công tử cười thật vui vẻ.

Mắt thấy kế hoạch của mình từng bước từng bước tiến triển, từng bước từng bước thành công, y làm sao mà không vui được.

Thẩm Thắng Y lại thở dài:

“Ngươi không ngờ có thể khiến bọn chúng từng người từng người bán mạng cho ngươi!”.

“Đó kỳ thật không có gì, ta chỉ bắt quá tận lực lợi dụng sự hiểu biết của mình đối với hoàn cảnh ở đây!”. Ứng Kiếm công tử liếc nhìn Thu Tuyết Am trên nước:

“Thu Tuyết Am không tệ, là nơi người du ngoạn tất phải đến, nhưng ngươi tịnh không phải là người thích du ngoạn, Biên Bức chỉ nói cho ngươi biết ước chiến trên cồn cát chứ không phải trong Thu Tuyết Am, là ta tuyển chọn Thu Tuyết Am đợi ngươi, ngươi theo thuyền lá vượt khỏi vùng lau sậy, nhìn thấy Thu Tuyết Am, ngươi tất sẽ không chèo tuốt tới Thu Tuyết Am, ta ở Thu Tuyết Am dĩ nhiên là an toàn nhất, còn ngươi một khi đạp chân lên cồn cát, tất sẽ đụng hết trận này tới trận khác, ngươi muốn đến được đây, gặp được ta, thập tam sát thủ tất nhiên đã tử thương sạch, ngươi cũng tất nhiên mang trọng thương!”.

Ứng Kiếm công tử trầm giọng nói tiếp:

“Ngươi nếu mang trọng thương, ta có tám thành nắm chắc phần thắng!”.

Thẩm Thắng Y cười lạnh:

“Thập tam sát thủ không có ai là tầm thường, ngươi liên thủ cùng

bọn chúng vốn có mười thành chắc thắng, bỏ mười thành mà nắm lấy tám thành, người thật ra là thông minh hay là ngu xuẩn đây?”.
“Thông minh!”. Ứng Kiếm công tử từ từ bước tới:
“Ta nếu liên thủ cùng bọn chúng, người tuy thua chắc chết chắc, bọn chúng vị tất đã chết hết, mục đích của ta lại là để cho bọn chúng chết hết dưới kiếm của người!”.
“Sao người lại làm vậy?”. Thẩm Thắng Y kinh ngạc.
Bộ Yên Phi một bên chột xen lời:
“Vì một vạn lượng vàng!”.
“Ồ?”. Thẩm Thắng Y ngây người.
Ứng Kiếm công tử lại cười lớn, tả thủ xoay lật, quăng hộp đàn hương trong tay xuống bãi cát!
Nắp hộp mở tung ra, mấy tờ ngân phiếu bay ra, theo gió lăn lông lốc trên cát!
Trong hộp còn có một cuộn dày!
Ứng Kiếm công tử lại cả nhìn cũng không thèm nhìn tới, cười lạnh một tiếng:
“Một vạn lượng vàng còn chưa lọt vào mắt ta đâu!”.
“Vậy người vì cái gì?”. Bộ Yên Phi không khỏi hiếu kỳ, hỏi truy.
“Hai chuyện!”.
“Chuyện thứ nhất?”.
“Tiếp lấy toàn bộ mối lái, tài sản của thập tam sát thủ!”.
Tâm can độc ác làm sao, ý niệm cuồng vọng làm sao.
Thẩm Thắng Y không nhịn được hỏi một câu:
“Người bắt đầu có ý niệm đó từ hồi nào?”.
“Lúc biết người khiêu chiến thập tam sát thủ!”.
“Chuyện thứ hai?”.
“Muốn cái mạng chó của người!”. Thần thái của Ứng Kiếm công tử chột biến thành đánh ác cực kỳ, nổi giận dữ oán độc trong lòng y lộ hết trong thần thái đánh ác!
Thẩm Thắng Y không nói gì.
Chàng toàn thân tắm máu, cả đứng cũng đứng không vững, nhưng hữu thủ nắm kiếm vẫn kiên định.
Đứng không vững còn có thể ngồi xuống, kiếm nếu không nắm chắc, coi như là dâng mạng!
Ứng Kiếm công tử chăm chăm nhìn thân người đầm máu của Thẩm Thắng Y, chăm chăm nhìn hữu thủ cầm kiếm của Thẩm Thắng Y, chột cười lạnh:
“Người còn muốn đánh bạc?”.
“Ta vốn không phải là người cam tâm thúc thủ!”. Thẩm Thắng Y

giọng nói rất bình tĩnh.

Giọng nói của Ủng Kiếm công tử lại kích động phi thường:

“Được, ta thành toàn cho người!”.

“Xoèng”, kiếm của y liền rút ra khỏi vỏ, liền rạch xuống!

Thân người Thẩm Thắng Y cơ hồ cùng một lúc từ dưới đất búng lên, gạt đỡ một kiếm đó, kiếm của chàng bay khỏi tay.

“Người còn có thể chạy đi đâu!”.

Bộ Yên Phi chợt lên tiếng:

“Người là ma quỷ!”.

“Chửi hay lắm!”. Ủng Kiếm công tử nhướng đôi hàng lông mày nhìn sang:

“Người nhất định muốn trợ giúp Thẩm Thắng Y, ta cũng không thể phạt ý người, vậy người đi trước một bước xuống hoàng tuyền dẫn đường cho Thẩm Thắng Y đi!”.

Kiếm lại muốn chém xuống!

Một luồng kinh phong từ sau lưng Ủng Kiếm công tử vụt lướt tới!

Ủng Kiếm công tử xoay mình, nhìn thấy Thẩm Thắng Y giữa không trung tung ra một cước!

Công thế yếu chứ không mạnh, Thẩm Thắng Y một cước đó đã tận hết sức lực!

Ủng Kiếm công tử đương nhiên nhìn ra, không thềm tránh né, nghênh đón bằng một cước!

Hai cước chạm nhau giữa không trung, Ủng Kiếm công tử thân người bất động, Thẩm Thắng Y lại bay ngược trở lại, rớt xuống như một cục bùn!

“Người muốn chết trước cũng không phải không thể!”. Ủng Kiếm công tử nhảy vọt lên như một con cọp, kiếm chỉ về phía Thẩm Thắng Y!

Thẩm Thắng Y còn cảm thấy hàn khí trên kiếm, chàng miễn cưỡng ngược đầu, gắng gượng nhướng mắt!

Chàng nhìn Ủng Kiếm công tử, trong mắt không có vẻ van xin, càng không có nét sợ sệt!

“Không sợ chết, được, ta thành toàn cho người!”.

Ủng Kiếm công tử cười cuồng dại phát kiếm!

Kiếm chưa đâm ra, y bỗng nhìn thấy trong mắt Thẩm Thắng Y tựa như có vẻ cười cợt, một nét cười rất kỳ quái!

Y ngây người, chợt nghe thấy sau lưng có thanh âm cơ quan vang động!

Bắp thịt trên mặt y lập tức méo mó!

Y vụt quay người lại, trên lưng y không ngờ đã ghim bảy mũi cương

châm xanh lè!

Mục quang của y lần theo hướng, nhìn thấy một người loạng choạng đi ra khỏi vùng lau sậy!

Người đó tả thủ ôm ngực, giữa kẽ ngón tay ngập máu, hữu thủ nắm chặt một cái hộp sắt hình vuông, mặt mày oán độc!

“Phong Lâm!”. Ứng Kiếm công tử thoáng miệng kêu lên.

“Chính thị Phong Lâm!”.

“Thất Bộ Đoạn Hồn Châm!”.

“Chính thị Thất Bộ Đoạn Hồn Châm!”.

“Giao giải được cho ta!”.

“Người còn muốn giải được?”. Phong Lâm cười lớn, hần vừa há miệng, máu từ khoé miệng chảy ra.

Ứng Kiếm công tử mặt mày vừa kinh hoàng vừa giận dữ, thét lên một tiếng, bộc phát về phía Phong Lâm!

Bảy bước, y chỉ chạy được bảy bước, liền gặp người ngã gục, mặt mày biến thành một màu tím bầm!

Thất Bộ Đoạn Hồn Châm quả nhiên danh bất hư truyền!

Phong Lâm lạnh lùng nhìn Ứng Kiếm công tử ngã gục!

“Người gạt ta, người phải chết!”. Lạnh lùng nói xong câu đó, Phong Lâm cũng gục ngã!

Hắn không ngờ vì để báo thù mà chi trì cho tới bây giờ!

Biến hóa trong một giây phút đó, cả Thẩm Thắng Y, Bộ Yên Phi hai người cũng phải trợn tròn mắt.

Mắt Bộ Yên Phi tựa hồ linh hoạt hơn, láy động trước Thẩm Thắng Y, nàng nhìn nhìn Ứng Kiếm công tử, lại nhìn nhìn Thẩm Thắng Y, chợt hỏi:

“Y thật đã chết?”.

“Thất Bộ Đoạn Hồn Châm của Phong Lâm không phải là kim thủ!”.

Thẩm Thắng Y mỉm cười:

“Đây thật là một chuyện đáng cao hứng, y nếu không chết, người và ta chết chắc!”.

“Tạ ơn trời!”. Bộ Yên Phi nhảy vụt dậy.

“Thương thế của nàng tựa hồ không nặng?”. Thẩm Thắng Y cũng gượng đứng dậy.

“Hình như vậy, còn người?”. Bộ Yên Phi loạng choạng đi về phía Thẩm Thắng Y.

“Cũng không ghê gớm lắm, ta còn chi trì được!”. Thẩm Thắng Y thờ phào.

Hết

Nguồn: nhanmonquan.com

Người đăng: ms

Thời gian: 12/03/2007 9:05:32 SA